

Fremsat den 22. februar 2017 af skatteministeren (Karsten Lauritzen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og forskellige andre love

(Forenkling af regler om inddrivelse af gæld til det offentlige m.v.)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016, § 1 i lov nr. 428 af 18. maj 2016 og § 1 i lov nr. 114 af 31. januar 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Opkrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav sker efter de regler, der gælder for opkrævningen og inddrivelsen af de øvrige fordringer omfattet af denne lov, medmindre andet følger af hjemmelsgrundlaget for opkrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav.«

2. § 1, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Regler i anden lovgivning om opkrævning af fordringer omfattet af denne lov finder anvendelse.«

3. § 2, stk. 3, 4. pkt., ophæves.

4. I § 3, stk. 3, indsættes efter »betalingen«: », medmindre andet følger af bilag 1«.

5. § 4 affattes således:

»§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Stk. 2. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Stk. 3. Når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

Stk. 4. Fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet.

Stk. 5. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i

form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan uanset stk. 1-3 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der indrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-6, herunder regler om anvendelsen af disse ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner.«

6. § 4 a ophæves.

7. I § 5, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres », der overdrages til« til: »under«.

8. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»For fordringer, der tilhører restanceinndrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.«

9. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, regnes fra den første dag i måneden efter den måned, hvori renten er stiftet.

Stk. 2. Forældelse af renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, indtræder senest 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Forældelseslovens § 27, *stk. 2*, finder ikke anvendelse ved beregning af forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.«

10. I § 7, *stk. 2, 2. pkt.*, og *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, ændres »Det Centrale Fordringsregister« til: »restanceinndrivelsesmyndighedens fordringsregister«.

11. I § 7 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinndrivelsesmyndighedens fordringsregister, finder *stk. 1* og *2* ikke anvendelse, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring. Ved sådanne modregninger dækkes fordringerne ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring dækkes først, idet en fordring fra den udbetalende myndighed dog dækkes først, hvis den er stiftet senest samme dag som den anden myndigheds fordring.«

Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

12. § 8 affattes således:

»§ 8. For forfaldne fordringer omfattet af denne lov indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

Stk. 2. For forfaldne private fordringer på underholdsbidrag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger omfattet af denne lov indtræder det offentlige på vegne af den bidragsberettigede i retten til udbetalinger fra det offentlige for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.«

13. I § 10, *stk. 1*, ændres »som nævnt i bilag 1 til« til: »omfattet af«, og efter »lønindeholdelse« indsættes: », medmindre andet følger af bilag 1«.

14. I § 10, *stk. 6*, ændres »68-70, 72 og 73 A« til: »68-70 og 73 A,«.

15. Efter § 10 indsættes før overskriften før § 11:

»§ 10 a. Der kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter nærmere regler for denne lønindeholdelse.«

16. I § 11 ændres »som nævnt i bilag 1 til« til: »omfattet af«, og efter »udpantning« indsættes: », medmindre andet følger af bilag 1«.

17. I § 17 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Der kan til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. *Stk. 1, 2.-6. pkt.*, finder anvendelse. Fristen i *stk. 1, 2. pkt.*, regnes fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.«

Stk. 2 bliver herefter *stk. 3*.

18. I § 17, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, indsættes efter »*stk. 1*«: »og *2*«.

19. I § 18 b indsættes efter »§ 4,«: »om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer«.

20. Efter § 18 b indsættes før overskriften før § 19:

»Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinndrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021

§ 18 c. Skatteministeren kan fastsætte regler om restanceinndrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinndrivelsesmyndighe-

den til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.«

21. *Bilag 1* affattes som bilag 1 til denne lov.

§ 2

I lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 25. oktober 2006, som ændret ved § 120 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændring:

1. I § 16 g, stk. 1, 2. pkt., ændres »1/60« til: »1/48«.

§ 3

I lov om kommunal indkomstskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 26. juni 2006, som ændret ved § 5 i lov nr. 1577 af 20. december 2006, § 5 i lov nr. 459 af 12. juni 2009 og § 20 i lov nr. 521 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

1. § 13, stk. 1, 3. pkt., affattes således:
»Bøderne tilfalder statskassen.«

§ 4

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1745 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til *afsnit VII* affattes således:

**»Afsnit VII
Hæftelsesbestemmelser m.v.«**

2. § 72 ophæves.

Beskæftigelsesministeriet

§ 5

I lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 1072 af 7. september 2010, som ændret bl.a. ved § 30 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1717 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. § 74, stk. 7, 2. pkt., ophæves.

§ 6

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 278 af 14. marts 2013, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1717 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. § 10 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., ophæves.

§ 7

I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret

ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016, foretages følgende ændring:

1. § 1 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves.

§ 8

I lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer, jf. lovbekendtgørelse nr. 81 af 3. februar 2009, som ændret ved § 5 i lov nr. 647 af 12. juni 2013, lov nr. 52 af 27. januar 2015 og § 14 i lov nr. 1565 af 15. december 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 14, stk. 2, udgår »og kan inddrives ved udpantning«.

§ 9

I lov om Udbetaling Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 1507 af 6. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 31 ændres »§§ 8 og 9« til: »§ 8«.

Erhvervsministeriet

§ 10

I lov om en garantiordning for udlån til nye aktiviteter i mindre virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 23. december 1994, som ændret ved § 65 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 76 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 158 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 og § 9 i lov nr. 628 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 7, stk. 1, udgår », herunder nærmere regler for fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelse«.

§ 11

I revisorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1167 af 9. september 2016, som ændret ved § 13 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 42, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Tvangsbøderne tilfalder statskassen.«

2. I § 42, stk. 3, ændres »opkrævningsloven« til: »lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

§ 12

I lov om skibsmåling, jf. lovbekendtgørelse nr. 71 af 17. januar 2014, foretages følgende ændring:

1. § 10, stk. 3, affattes således:
»Stk. 3. Gebyret tilfalder statskassen.«

§ 13

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som ændret

ved § 8 i lov nr. 1563 af 15. december 2015 og § 3 i lov nr. 1721 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. § 42 ophæves.

Justitsministeriet

§ 14

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, foretages følgende ændring:

1. § 17, stk. 2, ophæves.

§ 15

I lov om lenskontrollen, jf. lovbekendtgørelse nr. 603 af 9. september 1986, foretages følgende ændring:

1. § 3, stk. 3, 3. pkt., ophæves.

Sundhedsministeriet

§ 16

I lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, jf. lovbekendtgørelse nr. 84 af 17. januar 2017, som ændret ved § 41 i lov nr. 620 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. § 30, stk. 7, ophæves.
Stk. 8 bliver herefter stk. 7.

§ 17

I vævsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 955 af 21. august 2014, som ændret ved lov nr. 542 af 29. april 2015, foretages følgende ændring:

1. § 20, stk. 2, ophæves.

§ 18

I lov om lægemidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 506 af 20. april 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 542 af 29. april 2015 og senest ved § 2 i lov nr. 1736 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. § 103, stk. 3, ophæves.

§ 19

I sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1188 af 24. september 2016, som ændret ved § 33 i lov nr. 618 af 8. juni 2016, § 39 i lov nr. 620 af 8. juni 2016 og lov nr. 1737 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 228, stk. 3, 1. pkt., ændres »om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.« til: »i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

Transport-, Bygnings- og Boligministeriet

§ 20

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 5. januar 2017, foretages følgende ændring:

1. § 123, stk. 3, 4. pkt., ophæves.

§ 21

I jernbaneloven, lov nr. 686 af 27. maj 2015, som ændret ved § 2 i lov nr. 658 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. § 14, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 22

I lov om trafikelskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 323 af 20. marts 2015, som ændret ved § 3 i lov nr. 657 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. § 29, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

Uddannelses- og Forskningsministeriet

§ 23

I SU-loven, jf. lovbekendtgørelse nr. 39 af 15. januar 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 521 af 26. maj 2014, § 1 i lov nr. 633 af 12. maj 2015, § 42 i lov nr. 628 af 8. juni 2016 og § 22 i lov nr. 1746 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 58, stk. 4, ophæves.

2. Afsnit III ophæves.

Økonomi- og Indenrigsministeriet

§ 24

I lov nr. 383 af 3. maj 2006 om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark foretages følgende ændring:

1. § 15, stk. 3, ophæves.

§ 25

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 9, har virkning for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor renten stiftes den 21. november 2018 eller senere.

§ 26

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 11, 12 og 14 kan helt eller delvis ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 14 og 16 kan helt eller delvis ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

I. Fordringstyper, for hvilke der ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10:

1) Civilretlige fordringstyper.

a. Lønindeholdelse kan dog ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

II. Fordringstyper, for hvilke der ikke kan foretages udpantning efter § 11:

1) Civilretlige fordringstyper.

a. Udpantning kan dog ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

III. Fordringstyper, for hvilke der ikke tillades afdragsordninger efter § 3, stk. 3:

1) Tvangsbøder.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Forenkling af lovgivningen om inddrivelse af gæld til det offentlige
 - 2.1.1. Fordringer skal kunne inddrives med alle tilgængelige inddrivelsesmidler, medmindre der gælder en undtagelse
 - 2.1.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.2. Lovforslaget
 - 2.1.2. Ophævelse af særregler i anden lovgivning
 - 2.1.2.1. Gældende ret
 - 2.1.2.2. Lovforslaget
 - 2.1.3. Ophævelse af adgang til at overdrage fordringer, der ikke er inddrivelsesparate
 - 2.1.3.1. Gældende ret
 - 2.1.3.2. Lovforslaget
 - 2.1.4. Ændring af regel om dækningsrækkefølge (enklere regler for anvendelse af nedskrivningsbeløb og frivillige betalinger, dækning af fordringer, der ikke er knyttet til en indsats, og opskrivning af fordringer)
 - 2.1.4.1. Gældende ret
 - 2.1.4.2. Lovforslaget
 - 2.1.5. Færre forældelsesdatoer for renter af fordringer under inddrivelse
 - 2.1.5.1. Gældende ret
 - 2.1.5.2. Lovforslaget
 - 2.1.6. Ingen særskilt dækningsrækkefølge ved særskilt lønindeholdelse
 - 2.1.6.1. Gældende ret
 - 2.1.6.2. Lovforslaget
 - 2.1.7. Håndtering af paralleldrift i to inddrivelsessystemer
 - 2.1.7.1. Gældende ret
 - 2.1.7.2. Lovforslaget
 - 2.2. Præciseringer og klarere retsgrundlag
 - 2.2.1. Præcisering af, at der beregnes renter af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesomkostninger
 - 2.2.1.1. Gældende ret
 - 2.2.1.2. Lovforslaget
 - 2.2.2. Præcisering af indtrædelsesret
 - 2.2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2.2. Lovforslaget
 - 2.2.3. Restanceinddrivelsesmyndighedens retskraftvurderinger af fordringer med tvivlsom retskraft
 - 2.2.3.1. Gældende ret
 - 2.2.3.2. Lovforslaget
 - 2.3. Andre ændringer og præciseringer
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Lovforslaget
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det er vigtigt for regeringen og aftalepartierne bag »Aftale om et nyt skattevæsen« at få skabt en effektiv inddrivelse. Det er hverken ret eller rimeligt, at andre borgere skal betale

for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Regeringen har derfor sammen med aftalepartierne iværksat en række initiativer, med henblik på at inddrivelsen af gæld til det offentlige kommer på fode igen, efter at SKAT den 8. september 2015 besluttede at stoppe al automatisk inddrivelse

se af gæld til det offentlige, på baggrund af at en række analyser af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI) og DebitorMotorInddrivelse (DMI) havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter. Som følge af den ekstraordinære situation, som SKATs restanceinddrivelse aktuelt befinder sig i efter beslutningen om at suspendere den automatiske inddrivelse i EFI og DMI, er inddrivelsesaktiviteterne i øjeblikket væsentligt nedsat, og de samlede restancer stiger.

Med udgangspunkt i handlingsplanen »Aftale om et nyt skattevæsen« fra den 25. september 2015 har V-regeringen i fælles forståelse med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti igangsat et omfattende arbejde med bl.a. at udvikle et nyt it-system for inddrivelse.

En af grundene til, at EFI ikke kunne fungere, var, at systemet skulle tage højde for en lang række særregler og et udviklet regelgrundlag. For at sikre udviklingen og etableringen af en effektiv it-understøttelse af inddrivelsesopgaven er det derfor fundet nødvendigt at ophæve en række særregler og forenkle reglerne på inddrivelsesområdet. Forenklingerne er helt afgørende for udviklingen af et nyt it-system for inddrivelse, og nærværende lovforslag understøtter de to første faser af udviklingen af det nye it-system.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Som opfølgning på handlingsplanen »Aftale om et nyt skattevæsen« har V-regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti indgået »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor. Nærværende lovforslag er en udmøntning af denne aftale.

Af aftaleteksten fremgår bl.a.:

»Inddrivelsesområdet

Aftalepartierne bakker op om det fortsatte arbejde med at udvikle et nyt it-inddrivelsessystem og om den manuelt baserede inddrivelse, der er iværksat oven på nedlukningen af EFI. Aftalepartierne noterer sig samtidig, at det som led i at reetablere og styrke inddrivelsen også er nødvendigt at gennemføre en omfattende forenkling af inddrivelseslovgivningen. Aftalepartierne er enige om, at inddrivelsen af gæld skal være mere enkel og gennemskuelig for både skattemyndighederne, borgere og virksomheder, og at lovgivningen skal understøtte, at hovedparten af inddrivelsesindsatsen fremadrettet kan it-understøttes.

Derfor bakker aftalepartierne op om en række tiltag, der forenkler inddrivelseslovgivningen. Der er tale om at fjerne en række særregler og forenkle og harmonisere inddrivelsesreglerne, så flest mulige fordringer kan underkastes samme behandling. Disse forslag er vigtige i forhold til at udvikle et mere enkelt it-system til understøttelse af inddrivelsen og sikrer, at inddrivelsesopgaven fremadrettet kan håndteres mere effektivt.«

Aftalepartierne er blevet præsenteret for følgende forenklingstiltag:

- Inddrivelsesskridt: Alle inddrivelsesskridt skal anvendes over for flest mulige fordringer.
- Afvigende rentespor: Inddrivelsesrenten skal anvendes over for flest mulige fordringer.
- Særskilt lønindeholdelse: Særregel om beløbsgrænse på 50 kr. ved særskilt lønindeholdelse ophæves.
- Afdragsordninger: Særregel om hårde inddrivelsesskridt for kioskboeder fjernes.
- Antal forældelsesfrister for renter reduceres: 12 i stedet for op til 365 årlige forældelsesfrister pr. fordring.
- Gennemført inddrivelse fastholdes: Minimering af ”tilbagerulning” af samtlige indbetalinger på en fordring ved fordringens senere nedskrivning.
- Klarere processer: Fordringer oversendes først til SKAT, når de er inddrivelsesparate

Tre af de tiltag, der er præsenteret for aftalepartierne – afvigende rentespor, særskilt lønindeholdelse og afdragsordninger – forudsætter ikke ændring af lovgivning, men kan gennemføres ved ændring af bekendtgørelser eller et styresignal.

Et af disse tiltag – afvigende rentespor – der vedrører harmonisering af inddrivelsesrenten, er en del af »Aftale om afskaffelse af PSO-afgiften«, der er indgået af V-regeringen og et bredt flertal af Folketingets partier den 17. november 2016. Et element i aftalen er således følgende:

»Harmonisering af inddrivelsesrenten

Regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti er enige om at harmonisere inddrivelsesrenten, så flest mulige typer af gæld årligt forrentes med Nationalbankens officielle udlånsrente (aktuelt 0,05 pct.) tillagt 8 pct.-point. Harmoniseringen skønnes at medføre et merprovenu efter tilbagebæring på ca. 0,1 mia. kr. årligt fra 2017.«

Forslagene om afvigende rentespor og særskilt lønindeholdelse kan gennemføres bl.a. ved ændring af bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er tanken, at ændringen af bekendtgørelsen, der også vil indeholde en række andre forenklinger og præciseringer, vil skulle træde i kraft samtidig med nærværende lovforslag. Forslaget om afdragsordninger kan gennemføres ved udsendelse af et styresignal.

Lovforslaget er det fjerde i rækken af lovgivningstiltag på inddrivelsesområdet, der er fremsat i forlængelse af SKATs suspension af al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige via EFI i september 2015 og det efterfølgende igangsatte arbejde med genetablering af en effektiv restanceinddrivelse.

Skatteministeriet har siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt inddrivelsessystem. Det er besluttet, at det nye it-system skal være baseret på et standardsystem, som trinvist bliver videreudviklet, så det ved udgangen af 2018 vil kunne håndtere de fleste inddrivelsesskridt og skyldnergrupper. Parallelt er der igangsat et arbejde med at forenkle lovgivningen på området, så systemet bliver mindre komplekst end EFI/DMI. Denne forenkling er hovedformålet med nærværende lovforslag.

Systemet skal udvikles gradvist og med fokus på de funktionaliteter, der vurderes at være de vigtigste for ibrugtagningen af systemet til den fastsatte deadline for 1. udgave (release) primo april 2017.

Udviklingen af release 1 er planmæssigt gået ind i tredje og sidste fase, hvor systemet færdigudvikles og parallelt testes af sagsbehandlere. En væsentlig del af testen består i at afprøve en række forskellige processer for at validere, at systemet fungerer korrekt og er brugervenligt. Når 1. release af systemet tages i brug, hvilket forventes at ske primo april 2017, vil fordringshaverne løbende blive tilsluttet det nye system og derefter kunne begynde at sende nye fordringer til inddrivelse i systemet. Frem mod medio 2018 forventes alle fordringshavere at blive tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret i deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet, der sikrer, at der kan inddrives på fordringerne. Parallelt med tilslutningen af fordringshaverne konverteres fordringer fra EFI/DMI til det nye system. EFI/DMI kan herefter nedlukkes, når alle fordringer er konverteret, og alle fordringshavere er tilsluttet systemet.

For at undgå utilsigtet forældelse i perioden med ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse blev der i november 2015 gennemført det første lovgivningstiltag om standsning af forældelsen for fordringer under inddrivelse, jf. lov nr. 1253 af 17. november 2015.

I marts 2016 blev det andet lovgivningstiltag gennemført i form af regler, der er nødvendige for etableringen af det nye it-system og for en hensigtsmæssig behandling af klager på inddrivelsesområdet. Der blev desuden gennemført en række justeringer og præciseringer med henblik på at sikre et klart og entydigt hjemmelsgrundlag, jf. lov nr. 298 af 22. marts 2016.

Den 14. december 2016 er som det tredje lovgivningstiltag fremsat lovforslag nr. L 102 om overdragelse af inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale krav til kommunerne. Lovforslaget blev vedtaget den 26. januar 2017, jf. lov nr. 114 af 31. januar 2017.

Nærværende lovforslag indeholder yderligere lovgivningstiltag, der navnlig skal sikre enklere regler på inddrivelsesområdet, hvilket er helt afgørende for udviklingen og etableringen af en effektiv it-understøttelse af inddrivelsesopgaven. Endvidere indeholder lovforslaget en række øvrige præciseringer af regelgrundlaget på inddrivelsesområdet.

Det foreslås derfor for det første, at fordringer, der modtages til inddrivelse, i videst muligt omfang skal kunne inddrives med alle tilgængelige inddrivelseskridt, dvs. afdragsordninger, lønindeholdelse, modregning, udpantning (udlæg) m.v., så antallet af særspor i systemet minimeres.

Som led heri foreslås, at en række særregler uden for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves. Det kendetegner de fleste af disse regler, at de i dag ikke har nogen selvstændig betydning efter den harmonisering af inddrivelsesreglerne, der blev gennemført i forbindelse med indførelsen af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der trådte

i kraft den 1. januar 2009. Flere sådanne særregler blev dengang overset.

Derudover foreslås for det andet en ophævelse af den eksisterende særregel om mulighed for at overdrage ikke-inddrivelsesparate fordringer til SKAT med henblik på at opnå en samlet afviklingsordning, der både omfatter gæld under opkrævning og gæld under inddrivelse. Fremover skal fordringer således først kunne overdrages til SKAT, når de er inddrivelsesparate, dvs. at betalingsfristen er overskredet. Dette vil reducere kompleksiteten i det kommende inddrivelsessystem.

For det tredje foreslås at forenkle reglerne om dækningsrækkefølgen. Det drejer sig om fordringer, der endnu ikke er knyttet til en inddrivelsesindsats. Derudover foreslås, at reglen også regulerer restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af overskydende beløb fra bl.a. nedskrivning af fordringers beløb.

Det foreslås, at beløb, der modtages som følge af en inddrivelsesindsats, under anvendelse af den gældende dækningsrækkefølge først anvendes til at dække de fordringer, der er en del af inddrivelsesindsatsen på det tidspunkt, hvor beløbet anvendes til dækning. Hvis der herefter er et beløb i overskud, dækkes andre fordringer under inddrivelse, hvis disse vil kunne inddrives med en sådan inddrivelsesindsats.

Beløb kan også opstå, fordi en fordringshaver, efter at der er gennemført inddrivelse og dækning af en fordring, bliver opmærksom på, at fordringen er sendt til inddrivelse med for højt et beløb på grund af fejl i opgørelsen af fordringen, eller fordi der er sket dobbeltdækning, idet skyldneren selv har betalt direkte til fordringshaver.

Endvidere kan der være tale om indbetalinger, der skal tillægges virkning fra tidspunktet for skyldnerens betaling, fordi skyldners indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden i overensstemmelse med gældende praksis for indbetalinger til SKAT tillægges virkning allerede fra det tidspunkt, hvor skyldner indbetaler beløbet i en bank eller på et posthus, eller hvor det overføres fra skyldners konto, selv om beløbet først er til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden et par dage senere. I den situation kan der ske en dobbeltdækning af en fordring, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i dette tidsinterval har modtaget dækning på fordringen fra anden side.

Forslaget går ud på, at overskydende beløb, der opstår ved nedskrivninger og indbetalinger med virkning fra skyldnerens betalingstidspunkt, skal kunne anvendes til dækning af alle de fordringer, der er under inddrivelse hos skyldneren på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender det opståede overskydende beløb, i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen, således at der først sker dækning af fordringer omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for anvendelsen af det overskydende beløb og dernæst sker dækning af øvrige fordringer under inddrivelse, idet det dog er en betingelse, at sådanne øvrige fordringer ville kunne være omfattet af den tidligere gennemførte inddrivelsesindsats. Herved reduceres kravene til systemunderstøttelse. Det foreslås også, at det præciseres, at overskyden-

de beløb er inklusive de renter, der, hvis fordringen var rentebærende, er tilskrevet fordringen. Det modtagne beløb inklusive sådanne renter skal af restanceinddrivelsesmyndigheden anvendes til at dække skyldnerens eventuelle andre fordringer under inddrivelse, men skyldneren har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb.

Endelig foreslås, at den eksisterende bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om dækningsrækkefølgen udvides med en adgang til at fastsætte regler om dækningsrækkefølgen ved opskrivning af fordringer, dvs. hvor en fordring ved sin overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden var oplyst med for lille et beløb, hvorfor fordringshaver senere overdrager en opskrivningsfordring på det resterende beløb.

For det fjerde foreslås det at reducere antallet af årlige forældelsesfrister for inddrivelsesrenter fra 365 til 12. Renten af fordringer under inddrivelse hos SKAT påløber og forfalder dagligt til betaling. Dermed opstår der hver dag en ny forældelsesfrist for den enkelte rente. Det vil reducere systemkompleksiteten væsentligt, hvis forældelsesfristen for alle renter i stedet løber fra den 1. i måneden efter den måned, hvor renten forfalder til betaling. Herved opnås, at der årligt alene vil være 12 forældelsesfrister for renter.

For det femte foreslås det at ophæve den særlige dækningsrækkefølge, der gælder for særskilt lønindeholdelse, og som afviger fra den generelle bestemmelse om dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Særreglen foreslås ophævet for at undgå systemkompleksitet for det nye it-system.

For det sjette foreslås, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om, at et overskydende beløb fra indbetaling til enten EFI/DMI eller det nye inddrivelsessystem, der er under udvikling, skal kunne udbetales til skyldner frem for at søge at dække skyldige fordringer placeret i det andet system i forhold til det system, der modtog beløbet. Skatteministeriet håber at kunne udvikle en løsning, der muliggør en overførsel af beløb mellem de to systemer, men det er ikke givet, at dette lykkes, og da der ofte vil være tale om små overskydende beløb, vil det kunne være mere hensigtsmæssigt for restanceinddrivelsesmyndigheden at udbetale beløbet til skyldner frem for at søge at dække fordringer i det andet system.

Som et andet hovedelement i lovforslaget foreslås der en række præciseringer af inddrivelsesreglerne med henblik på at sikre et klarere retsgrundlag. Som led i arbejdet med udviklingen af det nye it-system til inddrivelse har der ud over egentlige lovforenklingstiltag også vist sig behov for at præcisere enkelte bestemmelser i inddrivelseslovgivningen for at opnå så klart et retsgrundlag som muligt af hensyn til det nye it-system og sagsbehandlingen.

Det gælder for det første en præcisering af regler om forrentning af inddrivelsesomkostninger for restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig præciseres regler om indtrædelsesret, således at samtlige fordringer omfattet af lov om ind-

drivelse af gæld til det offentlige kan modregnes i udbetalinger fra staten.

SKAT skal som restanceinddrivelsesmyndighed søge at inddrive alle fordringer, der er under inddrivelse, og en tvivl om retskraften af en fordring skal derfor afklares, inden der kan ske inddrivelse af fordringen, forudsat at den ved retskraftvurderingen viser sig at være retskraftig. Der foreslås derfor også en hjemmel for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens arbejde med sådanne retskraftvurderinger.

Endelig foreslås enkelte mindre præciseringer og justeringer af regler med betydning for inddrivelsesområdet.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Forenkling af lovgivningen om inddrivelse af gæld til det offentlige

2.1.1. Fordringer skal kunne inddrives med alle tilgængelige inddrivelsesmidler, medmindre der gælder en undtagelse

2.1.1.1. Gældende ret

Omfattet af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Private og udenlandske krav på underholdsbidrag, som Udbetaling Danmark og restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver hos den bidragspligtige, jf. § 2 i lov om opkrævning af underholdsbidrag og §§ 2 og 4 i bekendtgørelse nr. 1838 af 22. december 2015 om anvendelse af underholdspligtforordningen, er således også omfattet af loven. Renter, gebyrer og andre omkostninger er i princippet selvstændige fordringer, men i loven er anvendt den systematik at udsondre disse fordringer, der kendetegnes ved at vedrøre den fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. SKAT.

I § 1, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren givet en bemyndigelse til at fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Bemyndigelsen er udnyttet i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det anføres, at loven bl.a. finder anvendelse på private og udenlandske fordringer på underholdsbidrag, tilbagebetalingskrav fra A-kasser, fordringer på kontrolafgifter fra trafikskaber, fordringer på gebyrer fra private klagenævn og krav fra Landsbyggefonden og Byggeskadefonden på pligtige indbetalinger og bidrag efter lov om almene boliger m.v. og lov om friplejeboliger, krav fra Byggeskadefonden vedrørende bygningsfornyelse på ekstraordinære bidrag efter lov om byfornyelse og udvikling af byer, krav fra Grundejernes Investeringsfond på pligtige indbetalinger efter lov om midlertidig regulering af boligforholdene, krav fra administrator på indbetalinger fra ejeren efter lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, krav på licens og kontrolafgift fra Danmarks Radio og krav fra god-

kendte undervisningsinstitutioner samt krav vedrørende bilsyn.

I § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at loven også finder anvendelse på opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske og grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt på inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller inddrives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Fordringer, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan af restanceinddrivelsesmyndigheden inddrives ved lønindeholdelse og udpantning (udlæg), hvis de omfattes af den positive opstilling af fordringstyper i lovens bilag 1, jf. henholdsvis §§ 10 og 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplyser i nr. 1-35 en række fordringstyper. Flere af bestemmelserne er affattet med brede formuleringer, der beskriver de omfattede fordringstypers karakteristika, hvilket i princippet kræver, at man for hver enkelt fordring må vurdere, om den svarer til beskrivelsen af fordringstyperne i bilag 1.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige viderefører den udpantningsret, der tidligere for en lang række fordringstyper var hjemlet i § 1 i lov om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig og i en række bestemmelser i særlovgivningen. Både § 1 i lov om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig og særlovgivningens bestemmelser om udpantningsret blev ophævet den 1. januar 2009, da lov om inddrivelse af gæld til det offentlige trådte i kraft.

Det anføres i lovforslaget til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 278, i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 10 – at det var hensigten at opnå sammenfald mellem fordringer, der kan inddrives ved udpantning og ved lønindeholdelse, hvilket ikke fuldt ud var tilfældet før den 1. januar 2009.

Der er flere gange foretaget en udvidelse af de fordringstyper, der skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, senest ved lov nr. 1500 af 23. december 2014, der med henblik på udmøntning af de dele af aftalen af 3. juni 2014 om kommunernes økonomi for 2015 («kommuneaftalen for 2015»), der vedrørte en forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige, i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bl.a. indføjede nr. 34 om bibliotekers erstatningskrav for bortkommet eller ødelagt udlånsmateriale og nr. 35 om krav vedrørende fraflytningsgarantier. For bibliotekernes erstatningskrav er lønindeholdelses- og udpantningsretten betinget af, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af

lånte materialer. Kommuner m.v. har ifølge lovgivningen, jf. bl.a. lov om almene boliger m.v., i flere tilfælde en garanti-forpligtelse for opfyldelsen af kontraktmæssige forpligtelser, som en boligtager har over for udlejer til at istandsætte boligen ved fraflytning. Hvis en fraflytningsgaranti tiltrædes af udlejer, fordi boligtageren ikke har opfyldt sin kontraktmæssige forpligtelse til selv at istandsætte boligen ved sin fraflytning, får garanten (kommunen m.v.) et regreskrav mod boligtageren. En tvist mellem udlejer og boligtager om istandsættelsesudgifterne skal være afklaret, inden udlejers krav kan sendes til kommunen m.v., med henblik på at udlejer tiltræder fraflytningsgarantien. Når restanceinddrivelsesmyndigheden fra kommunen m.v. modtager de regreskrav, der herefter opstår, til inddrivelse, vil der derfor være tale om endelige krav, der ikke længere kan være omfattet af en tvist. Der henvises til bemærkningerne i lovforslaget til lov nr. 1500 af 23. december 2014, jf. lovforslag nr. L 42, Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 42 som fremsat, side 19.

De betingelser, der fremgår af bilag 1, nr. 34 og 35, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skyldes, at der er tale om civilretlige fordringer, og sådanne kendetegnes ved, at en uenighed mellem fordringshaver og skyldner om fordringens berettigelse typisk vil være et domstolsanliggende, fordi der ikke i det administrative klagesystem er mulighed for at få afklaring.

Ved civilretlige fordringer forstås pengekrav, der har deres udspring i civilretten, der er en samlebetegnelse for de retsregler, der ikke har deres baggrund i de offentligretlige regler, men i stedet regulerer forholdet mellem fysiske og juridiske personer samt myndigheder, hvis forholdet hviler på navnlig aftaleretlige, ejendomsretlige og formueretlige regler, men også bl.a. familieretlige og personretlige regler. Afgrænsningen mellem civilretten og den offentlige ret er somme tider flydende. En myndighed kan indgå en aftale, der vil være civilretlig, men myndighedens mulighed for at indgå aftalen kan være reguleret i den offentligretlige lovgivning. Blandt civilretlige fordringer kan nævnes erstatningskrav og andre krav, der skyldes misligholdelse af en kontrakt, erstatningskrav uden for en kontrakt, f.eks. som følge af hærværk mod det offentliges ejendom, samt visse tilbagesøgningskrav, der skyldes en betaling i vildfarelse.

Til de civilretlige fordringer må også henregnes ægtefællesbidrag og børnebidrag, der hviler på en aftale. Sådanne civilretlige underholdsbidrag kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Flere andre bestemmelser i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfatter fordringstyper, hvoraf nogle kan være civilretlige. Det drejer sig bl.a. om følgende bestemmelser:

Efter bilag 1, nr. 8, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for krav på betaling fastsat af en offentlig myndighed for benyttelse af indretninger, der tjener et almennyttigt formål, og hvor der er almindelig offentlig adgang. I lovforslaget til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, si-

de 279, i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 10 – anføres, at bestemmelsen omfatter krav på betaling for benyttelse af indretninger til offentlige formål.

Efter bilag 1, nr. 9, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for krav på erstatning. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at bestemmelsen vedrører erstatning, som staten, en region eller kommune får krav på, og både gælder erstatningskrav inden for og uden for kontraktforhold. I forbindelse med indsættelsen af nr. 34 i bilag 1 om bibliotekers erstatningskrav er det lagt til grund, at der skal være opnået dom eller andet tvangsfuldbyrdsgrundlag efter retsplejelovens § 478 for de erstatningskrav, der omfattes af nr. 9, idet bestemmelsen i nr. 34 ellers ville være overflødig.

I bilag 1, nr. 11, er der givet adgang til lønindeholdelse og udpantning for tilbagebetalingskrav vedrørende tilskud, støtteordninger, uberettiget modtagne ydelser, ydelser, som er for meget udbetalt, og som tilkommer det offentlige, samt administrative sanktioner, der vedrører disse krav. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at det kan være ydelser, som modtageren har modtaget med urette, eller hvor modtageren har modtaget for stort et tilskud eller lignende. Det drejer sig bl.a. om tilbagebetaling af kontanthjælp, børnefamilieydelse, boligsikring, boligstøtte, tilskud til privat børnepasning, børnetilskud, sygedagpenge, pension og personlige tillæg samt for meget udbetalt løn. Yderligere eksempel på ydelser, der er omfattet, er ydelser vedrørende tilbagebetaling af EU-støtte. Der er – på nær løntilbagebetalingskrav – tale om tilbagebetalingskrav, der hjemles i de enkelte love, som regulerer disse ydelser fra det offentlige. Eksempler på sådanne bestemmelser er § 47, stk. 1, i lov om individuel boligstøtte om tilbagebetaling af boligstøtte og §§ 91 ff. i lov om aktiv socialpolitik om tilbagebetaling af ydelser efter denne lov. Disse tilbagebetalingskrav er ikke civilretlige. Derimod vil et tilbagebetalingskrav vedrørende løn, der er udbetalt ved en fejltagelse, være civilretligt, fordi lønnen hviler på en aftale (ansættelseskontrakt), og kravet på tilbagebetaling skyldes den formueretlige regel om *condictio indebiti*, dvs. tilbagesøgning som følge af betaling i en vildfarelse. Den Juridiske Vejledning fra SKAT indeholder i afsnit G. A. 3.2.2.1.1 en oversigt, Q2, over fordringstyper. Det fremgår om løntilbagebetalingskrav, der i oversigten optræder som nr. 294, at sådanne krav – fordi de er civilretlige – alene anses for omfattede af adgangen til inddrivelse ved lønindeholdelse og udpantning, hvis de er blevet fastslået ved en dom.

Efter bilag 1, nr. 13, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for beløb, som en offentlig myndighed har udlagt. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at nr. 13 bl.a. omfatter beløb, der er udlagt efter bestemmelser i lov om skove. Efter denne lovs § 54, stk. 1, kan det, hvis manglende opfyldelse af et påbud efter lovens § 51, stk. 2 eller 3, er af særlig alvorlig karakter, ved dom bl.a. bestemmes, at skoven i et nærmere fastsat tidsrum tages i drift af ministeren for ejerens regning, og til dækning af udgifterne til de foranstaltninger, som denne

drift vil kræve, er der pante- og fortrinsret i ejendommen som for ejendomsskatter.

Efter bilag 1, nr. 14, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for udgifter til foranstaltninger og arbejder, som det offentlige har foretaget på den forpligtedes vegne eller for den forpligtedes regning. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at nr. 14 vedrører udgifter, som det offentlige har afholdt, f.eks. udgifter til foranstaltninger efter lov om biavl og udgifter til renholdelse og foranstaltninger mod glat føre, snerydning m.v. Efter § 16, stk. 1, i lov om biavl kan miljø- og fødevarerministeren meddele de forbud og påbud, der anses for nødvendige for overholdelse af loven eller af regler fastsat i medfør af loven eller bestemmelser i Det Europæiske Fællesskabs forordninger om forhold omfattet af loven. Hvis et påbud ikke efterkommes inden en nærmere fastsat frist, kan ministeren lade foranstaltningerne udføre for den ansvarliges regning, jf. stk. 2. Bestemmelsen i bilag 1, nr. 14, er i en vis grad en videreførelse af den tidligere bestemmelse i § 1, stk. 1, nr. 5, i lov om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig om udpantningsret for erstatning hos private for det udlæg, som stat, kirke eller kommune har haft ved på den forsømmeliges vegne at besørge befalede anskaffelser, istandsættelser, arbejder eller naturalydelser. Efter § 63, stk. 1, i lov om planlægning påhviler det den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold. Består forholdet i en ulovlig brug af ejendommen, påhviler pligten tillige brugeren. Efter stk. 2 kan de i § 51 nævnte myndigheder – kommunalbestyrelsen eller den ansvarlige minister – på ejerens bekostning lade et påbud om at berigtige et ulovligt forhold tinglyse på ejendommen. Efterkommes et ved dom meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold ikke inden den i dommen fastsatte frist, og kan inddrivelse af tvangsbøder ikke antages at føre til, at påbuddet efterkommes, kan vedkommende myndighed foretage det nødvendige til forholdets berigtigelse på ejerens bekostning. En sådan berigtigelse vil efter omstændighederne kunne skabe en civilretlig fordring, som myndigheden således kan kræve betalt af ejeren. Ifølge hundelovens § 6, stk. 6, afholder politidirektøren omkostningerne ved at lade en hund aflive efter stk. 2, nr. 4, eller stk. 4 eller 5, men politidirektøren kan kræve beløbet refunderet af besidderen. Dyrlægens regning vil være civilretlig, og sådanne civilretlige fordringer, som politiet sender til inddrivelse, vil kunne indrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. bilag 1, nr. 14, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter bilag 1, nr. 17, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for statskassens og kommuners tilgodehavender efter indfrielse af en ydet garanti eller kaution. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at nr. 17 omhandler statens tilgodehavender vedrørende garantiforpligtelser. Det drejer sig om det regreskrav, som staten får mod låntager, når staten har måttet indfri et lån. Det kan f.eks. være garanti eller kaution for gældssaneringslån til jordbrugere og lån til investering i mindre landbrug eller landdistrikter. Regreskrav for civilretlige lån vil også være civilretlige, fordi regreskravet er udtryk for, at

långivers fordring mod låntager er overtaget af den, der indfriede fordringen.

Efter bilag 1, nr. 20, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for betalingsforpligtelser for ydelser, der leveres af det offentlige. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres, at bestemmelsen bl.a. omhandler betaling for dag-, fritids- og klubtilbud, levering af vand, el, gas og varme og bortskaffelse af affald samt tillæg til analysepris og tillæg til certifikatgebyr efter lov om frø, kartofler og planter, betaling for bekæmpelse af muldvarpe og mosegrise efter lov om drift af landbrugsjorder og betaling for udtagelse af prøver og for analyser til ansøgning om kompensation efter lov om dyrkning m.v. af genetisk modificerede afgrøder.

Efter bilag 1, nr. 22, kan der foretages lønindeholdelse og udpantning for ubetalt præmie og refusionskrav efter lov om arbejdsskadesikring. Efter § 52, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring betaler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis der foreligger en arbejdsulykke, forskudsvist de udgifter, der er nævnt i lovens §§ 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59, hvis arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring. I § 52, stk. 2, bestemmes, at arbejdsgiveren skal refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de efter stk. 1 udbetalte beløb, medmindre Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, at der har foreligget sådanne undskyldende omstændigheder, at den pågældende helt eller delvist bør fritages for betaling. Blandt de udgifter, der ifølge § 52, stk. 1, eventuelt forskudsvist skal betales af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kan nævnes udgifter til betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.v., jf. § 11, nr. 1. Da sådanne udgifter er civile, vil refusionskravet også være civile. Præmiebetaling reguleres af § 51, hvorefter en arbejdsgiver, der har undladt at tegne den lovpligtige forsikring eller at holde sådan forsikring i kraft, skal betale et beløb svarende til den præmie, der skulle have været betalt til et forsikringsselskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om beløbets størrelse. Beløbet skal betales til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og godskrives alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring, efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i samarbejde med Finansstilsynet. Sådanne krav på præmiebetaling må antages at være offentlige, fordi der ikke er tale om selve præmien til forsikringsselskabet, men et beløb svarende til en sådan præmie. Dermed adskiller kravet sig fra krav, der skyldes lovhjemlet refusion eller regres.

Efter bilag 1, nr. 25, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for krav mod arbejdsgiveren om betaling af dagpengegodtgørelse, når kravet er fastslået af Arbejdsmarkedets Ankenævn. Der er tale om sager, der i dag afgøres af Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg, når der er tvivl om retten til dagpengegodtgørelse efter § 84, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvorefter arbejdsgiveren til et medlem ved dets afskedigelse, hjemsendelse, ophør af opgave- og tidsbestemt akkord og lignende betaler dagpengegodtgørelse for 1., 2. og 3. ledighedsdag. Hvis dagpenge-

godtgørelsen ikke betales rettidigt, har arbejdsløshedskassen efter anmodning fra medlemmet pligt til at hjælpe med at få beløbet udbetalt hos arbejdsgiveren, hvis kassen finder, at medlemmet utvivlsomt har krav på dagpengegodtgørelsen, og arbejdsløshedskassen sender med henblik herpå en skriftlig begrundet anmodning til arbejdsgiveren om betaling af dagpengegodtgørelse inden 14 dage. Udbetaler arbejdsgiveren ikke dagpengegodtgørelsen inden udløbet af denne frist, og finder kassen fortsat, at kravet er berettiget, lægger kassen godtgørelsen ud til medlemmet, jf. § 84, stk. 6. I § 84, stk. 7, 2. pkt., bestemmes, at såfremt Beskæftigelsesudvalget finder, at medlemmet er berettiget til dagpengegodtgørelse, skal arbejdsgiveren indbetale godtgørelsen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering inden for en nærmere angivet frist, som fastsættes af Beskæftigelsesudvalget. Dagpengegodtgørelsen har sin baggrund i et privatretligt ansættelsesforhold, men er dog hjemlet ved lov.

Efter bilag 1, nr. 26, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for tilbagebetalingskrav efter lov om arbejdsløshedsforsikring vedrørende uberettiget modtaget dagpenge eller andre ydelser fra en A-kasse og ydelser, der skal betales tilbage, som følge af at et medlem senere modtager løn, pension eller andre indtægter, der dækker samme tidsrum som ydelserne fra kassen, hvis kassen har ret til refusion fra statskassen, og når kravet er fastslået i en afgørelse truffet af en kasse, Arbejdsdirektoratet eller Arbejdsmarkedets Ankenævn eller er sikret ved dom eller et eksigibelt forlig. Arbejdsmarkedets Ankenævn blev ved lov nr. 482 af 12. juni 2009 afløst af Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg.

Efter bilag 1, nr. 27, er der adgang til lønindeholdelse og udpantning for fordringer, som staten har overtaget vedrørende ikke rettidigt betalt leje og lignende ydelser. I lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 279, anføres om bestemmelsen, at såfremt boligtagere i en afdeling som led i en fælles optræden undlader at betale leje (boligafgift) eller andre forfaldne ydelser efter lejeaftalen, kan staten efter lov om boligbyggeri efter nærmere betingelser overtage afdelingens fordringer mod de enkelte boligtagere. Sådanne civile krav vedrørende leje, varme m.v. er omfattet af bilagets nr. 27. Der er tale om regreskrav efter § 8, stk. 3, i lov om boligbyggeri og § 48, stk. 3, i lov om almene boliger m.v.

Efter bilag 1, nr. 28, kan der ske lønindeholdelse og udpantning for beløb, som vedrører tvungen administration af udlejningsejendomme. Det anføres i lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 280, om bestemmelsen, at den omfatter beløb, som efter lov om tvungen administration af udlejningsejendomme af administrator kan opkræves hos udlejer, hvis ejendommen har en positiv almindelig vedligeholdelseskonto. Det fremgår af lovens § 9, stk. 2, at administrator, jf. lovens § 5, stk. 1, kan kræve, at udlejeren, hvis ejendommen har en positiv almindelig vedligeholdelseskonto, jf. § 18 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene, betaler et hertil svarende beløb til administrator inden 3 uger efter, at påkrav herom er kommet frem til udlejeren. Administrator skal sørge for, at beløb, der ikke betales rettidigt, snarest overdrages til inddrivelse i restan-

ceinddrivelsesmyndigheden. Efter § 9, stk. 3, skal administratoren anvende de oppebårne beløb til dækning af udgifterne i nævnte rækkefølge: varme, vand, el og gas, administration, renholdelse, vedligeholdelse, opretning, brandsikring, forsikringer, ejendomsskatter, der forfalder i tvangsadministrationsperioden, og, i det omfang lejeindtægten giver mulighed herfor, tillige udgifter til ydelser på prioriteter.

Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring og § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., i begge tilfælde mod ansvarlige skadevoldere i forbindelse med terrorhandlinger, jf. straffelovens §§ 114 og 114 a, kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, jf. § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring og § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. Samme adgang til inddrivelse gælder for statens regreskrav efter § 17, stk. 1, i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. stk. 2.

Efter retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 1, kan der hos fogedretten søges tvangsfuldbyrdelse af pengekrav på grundlag af en dom eller kendelse afsagt af domstole eller af andre myndigheder, hvis afgørelser efter lovgivningen kan tvangsfuldbyrdes, et betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2, ligesom beslutninger om sagsomkostninger truffet af de nævnte myndigheder også vil kunne tvangsfuldbyrdes gennem udlæg foretaget af fogedretten. Derudover vil tvangsfuldbyrdelse af pengekrav via fogedretten kunne opnås på baggrund af forlig indgået for de under nr. 1 nævnte myndigheder samt forlig indgået under vilkårsforhandling i henhold til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. § 478, stk. 1, nr. 2, udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, når det udtrykkeligt er bestemt i forliget, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 4, gældsbreve, der ikke er omfattet af nr. 4, når det udtrykkeligt er bestemt i dokumentet, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 5, pantebreve, idet det for så vidt angår ejerpantebreve og skadesløsbreve dog kun gælder, når gældens størrelse og forfaldstidens indtræden er erkendt af skyldneren eller klart fremgår af omstændighederne, jf. § 478, stk. 1, nr. 6, veksler for så vidt angår vekselretlige krav og checks for så vidt angår regreskrav, jf. § 478, stk. 1, nr. 7, og afgørelser omfattet af forbrugerklagelovens § 34, som er truffet af Forbrugerklagenævnet eller godkendte private tvistløsningsorganer, jf. § 478, stk. 1, nr. 8.

For alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er der som udgangspunkt mulighed for inddrivelse ved erindringsskrivelser, afdragsordninger og modregning. Det gælder også civilretlige fordringer.

Højesteret har i sin dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1955, side 13, afgjort, at det ikke afskærer modregning, at hovedmanden, dvs. den, der modregnes over for, bestrider modregnerens fordring, der kaldes modfordringen. Hovedmanden må i sådanne tilfælde udnytte sine retsmidler, f.eks.

en rekursadgang eller muligheden for sagsanlæg ved domstolene.

Hvis en skyldner over for restanceinddrivelsesmyndigheden fremsætter indsigelse mod fordringens eksistens eller størrelse, vil skyldners indsigelse mod fordringen ikke blive tillagt opsættende virkning på inddrivelsen, jf. § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at tillægge indsigelsen opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. I øvrigt gælder, at indsigelsen om fordringens eksistens eller størrelse skal afklares af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., medmindre der er tale om en indsigelse om, at fordringen er ophørt helt eller delvist som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., hvorefter Skatteankestyrelsen tager stilling til indsigelsen, eller en indsigelse over for berettigelsen af en kontrolafgift for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber, i hvilket tilfælde fogedretten skal behandle indsigelsen, jf. § 18, stk. 1. Hvis fordringshaver ikke søger skyldners indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

For udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, finder retsplejelovens kapitel 45-47 (§§ 478-526) anvendelse, medmindre andet er bestemt i loven, jf. § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

I § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er bestemt, at fogedretten træffer afgørelse om indsigelser mod udlæg, som fremsættes over for pantefogeder. Afgørelsen træffes efter reglerne i retsplejelovens §§ 499-503. Pantefogeder kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. I § 6, stk. 3, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er det bestemt, at indsigelser under forretningen kan fremsættes over for pantefogeden, som underretter fogedretten om indsigelserne. Efter forretningen kan indsigelser fremsættes over for fogedretten. Fristen for fremsættelse af indsigelser er 4 uger fra forretningens foretagelse. Fogedretten kan dog undtagelsesvist indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles.

Retsplejelovens § 501, stk. 1, fastslår, at hvis der over for fogedretten fremsættes indsigelser mod grundlaget for fuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, der kan ske ved fogedretten, jf. stk. 2-4, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning. Efter stk. 4 kan fogedretten nægte en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang. Hvis fogedretten som følge af en indsigelse, der i medfør af § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er indbragt for fogedretten, har sådanne betænkeligheder, som efter stk. 1 ville kunne begrunde, at fo-

gedretten ville afvise at foretage udlæg, vil fogedretten derfor kunne ophæve pantefogedens udlæg.

Efter retsplejelovens § 502, stk. 1, kan fogedretten udsætte forretningen, hvis den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, eller hvis et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller hvis der foreligger andre særlige grunde. En indsigelse mod pantefogedens udlæg vil også efter denne bestemmelse kunne begrunde en ophævelse af udlægget, fordi ophævelsen er den nødvendige forudsætning for udsættelsen af forretningen.

Endelig indeholder retsplejelovens § 504 en adgang til genoptagelse af udlægsforretningen. Forretningen kan genoptages, når parterne er enige derom, eller når fogedretten finder det påkrævet, navnlig fordi 1) skyldneren eller tredjemand anmoder om, at et udlæg må blive ophævet med den begrundelse, at det strider mod tredjemands ret, 2) udlægshaveren anmoder om, at der må blive truffet ny bestemmelse om udlevering, opbevaring eller administration af det udlagte, jf. §§ 520, 523 og 525, 3) udlægshaveren kræver foretaget en udførlig registrering af de i § 518, stk. 2 og 3, nævnte aktiver eller en vurdering af det udlagte, 4) skyldneren ikke har været til stede under forretningen og han nu anmoder om adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516, eller 5) skyldneren ønsker fastslået, at et udlæg er bortfaldet som følge af omstændigheder, der er indtruffet efter udlæggets foretagelse, eller fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen ved dom er ophævet eller erklæret ugyldigt. Genoptagelse vil derfor kunne ske, f.eks. fordi en skyldner ønsker et udlæg ophævet, med henvisning til at en ændret skatteansættelse har ført til bortfald af det skattekrav, som pantefogeden har foretaget udlæg for.

Lovgivningen indeholder flere bestemmelser om tvangsbøder, der pålægges for at få nogen til at opfylde en forpligtelse over for det offentlige. I retsplejelovens § 997, stk. 3, 1. pkt., bestemmes eksempelvis, at der i domme, hvorved nogen forpligtes til at opfylde en forpligtelse mod det offentlige, som tvangsmiddel kan fastsættes en fortløbende bøde, der tilfalder statskassen. I opkrævningslovens § 18 a fastslås, at SKAT kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud, som kan gives efter lovens § 4 a (om pligt til at indsende angivelse eller indberetning af skatter og afgifter) og § 11, stk. 11, (om pligten for ejeren eller den ansvarlige daglige ledelse af en virksomhed til ikke at fortsætte eller indlede driften af virksomheden, hvis virksomhedens registrering er ophørt, inddraget eller nægtet) og at de daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

Tvangsbøder kan ikke afvikles gennem indgåelsen af en afdragsordning. For politiets tvangsbøder fremgår dette af § 4, stk. 2, nr. 1, i bødebekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 409 af 9. april 2015. Tvangsbødeskyldnerens eventuelt manglende betalingssevne skal ikke kunne føre til, at tvangsbøden afvikles gennem indgåelsen af en afdragsordning. Skyldneren kan blot opfylde sin forpligtelse. Der er derfor

intet beskyttelsesværdigt behov for at yde skyldneren den imødekommelse, som en afdragsordning er udtryk for.

2.1.1.2. Lovforslaget

Det vil indebære en væsentlig forenkling af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og dermed en væsentlig del af det regelgrundlag, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal administrere ud fra, hvis alle fordringer, der modtages til inddrivelse, som udgangspunkt kan inddrives med alle de inddrivelsesmidler, som gældende ret – lovgivning og retsædvane – stiller til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden. Det foreslås derfor, at den eksisterende positive afgrænsning af, for hvilke fordringstyper der kan ske inddrivelse ved lønindeholdelse og udpantning (udlæg), jf. bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ændres til en negativ afgrænsning, således at der for alle fordringstyper, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal forestå inddrivelsen af, kan ske inddrivelse med samtlige tilgængelige inddrivelsesmidler, jf. ovenfor, medmindre der i bilag 1, der foreslås nyaffattet, er gjort en undtagelse for den enkelte fordringstype.

Som nævnt ovenfor kendetegner det den nuværende beskrivelse af fordringstyperne, at der er anvendt brede formuleringer med angivelse af fordringstypernes karakteristika, og netop denne omstændighed bidrager til at skabe tvivl om muligheden for at inddrive fordringen ved lønindeholdelse eller udlæg.

Det foreslås derfor, at der for alle typer af fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ske inddrivelse ved afdragsordninger, lønindeholdelse, modregning, udpantning (udlæg) og anden form for inddrivelse, medmindre andet følger af bilag 1, der foreslås at skulle indeholde en angivelse af fordringstyper, for hvilke der gælder en undtagelse med hensyn til anvendelsen af de enkelte inddrivelsesmidler. Derved reduceres kompleksiteten i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til gavn for det kommende it-system, der derved slipper for at skulle kunne understøtte særregler for en lang række fordringstyper, ligesom fordringshavere og skyldnere også opnår et mere præcist billede af, hvorledes inddrivelsen for de enkelte fordringstyper kan foregå. I nærværende lovforslag foreslås der alene begrænsninger for inddrivelsesskridtene lønindeholdelse, udpantning og afdragsordning, jf. nedenfor.

De inddrivelsesbegrænsninger, der er indlagt i de enkelte inddrivelsesskridt, vil fortsat være gældende. Ved udlæg indeholder retsplejeloven eksempelvis en række begrænsninger, jf. f.eks. § 509 om transbeneficiet og § 512, stk. 3, om forbud mod udlæg i bl.a. krav på pension eller i krav på understøttelse eller anden hjælp fra det offentlige, dvs. udbetalinger, der har forsørgelseskarakter. Et udlægsforbud vedrørende en udbetaling vil som regel indebære, at der heller ikke kan modregnes i den pågældende udbetaling til skyldneren. Det foreslås ikke at ændre på dette. Lov om en børne- og ungeydelse tillader eksempelvis i § 11, stk. 2, trods det retsforfølgingsforbud, der er i stk. 1, modregning i børne- og ungeydelse med restancer vedrørende brug af daginstitution og skolefritidsordning samt med tilbagebetalingskrav

efter lov om en børne- og ungeydelse. Et andet eksempel er lov om individuel boligstøtte, der i § 49, stk. 2, bestemmer, at krav på boligstøtte ikke kan gøres til genstand for arrest, eksekution eller anden retsforfølgning. Dog tillades ifølge § 49, stk. 1, modregning med krav på tilbagebetaling af boligstøtte i fremtidig boligsikring (dvs. boligstøtte til ansøgere, der ikke er pensionister, jf. lovens § 3, stk. 1) eller boligydelse (dvs. – som udgangspunkt – boligstøtte til pensionister, jf. lovens § 4, stk. 1). Endelig kan for meget udbetalt social pension ifølge § 49, stk. 3, modregnes i boligydelse og boligsikring. Også disse begrænsninger i adgangen til retsforfølgning og modregning vil fortsat være gældende.

Det foreslås, at der i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages en negativ afgrænsning, således at fordringstyper, for hvilke der gælder begrænsninger med hensyn til anvendelsen af de inddrivelsesmidler, som restanceinddrivelsesmyndigheden kan anvende i sin restanceinddrivelse, anføres med angivelse af den begrænsning, der skal være gældende for den pågældende fordringstype.

Hvis anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremover tilføres nye fordringstyper gennem ændret lovgivning, vil der i den forbindelse hos det pågældende ministerium skulle tages stilling til, om der i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal indsættes en begrænsning i anvendelsen af inddrivelsesmidlerne på den gældende fordringstype, fordi en sådan begrænsning af f.eks. retssikkerhedsmæssige grunde vurderes at være nødvendig. Det samme vil kunne være tilfældet, hvis det eksisterende regelgrundlag om fordringstyperne ændres.

Det foreslås, at der for civile retlige fordringer, hvor en uegthed om fordringens berettigelse normalt vil være et domstolsanliggende, jf. ovenfor, som udgangspunkt skal gøres den undtagelse, at disse fordringer ikke kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning. Det kendetegner flere af bestemmelserne i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der er adgang til lønindeholdelse og udpantning for fordringer, der enten er eller efter omstændighederne må betegnes som civile retlige. Som det fremgår ovenfor i afsnit 2.1.1.1, er afgrænsningen mellem civilretten og den offentlige ret somme tider flydende, og det kan i visse tilfælde være tvivlsomt, hvilken retlig status en fordring har.

Det foreslås, at den adgang, der i dag er til inddrivelse ved lønindeholdelse og udpantning for civile retlige fordringer, skal videreføres gennem den foreslåede nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås således, at den eksisterende adgang til at inddrive bibliotekers erstatningskrav vedrørende ødelagt eller bortkommet udlånsmateriale ved lønindeholdelse og udpantning, jf. bilag 1, nr. 34, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fortsat skal bestå. Det samme foreslås for den eksisterende adgang til at inddrive regreskrav vedrørende fraflytningsgarantier gennem lønindeholdelse og udpantning, jf. bilag 1, nr. 35.

Det foreslås, at statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring mod ansvarlige skadevoldere for udgifter, der ikke kan kræves betalt af et forsikringssselskab

m.fl. efter stk. 3 og 4, dvs. i forbindelse med terrorhandlinger, statens regreskrav efter § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. mod ansvarlige skadevoldere for udgifter efter stk. 1, dvs. i forbindelse med terrorhandlinger, og statens regreskrav efter § 17, stk. 1, i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser som hidtil skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

Frem for i det ny bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige at videreføre ordlyden fra de bestemmelser i det gældende bilag 1, der omfatter eller kan omfatte civile retlige fordringer, foreslås det, at der indsættes en bestemmelse, hvorefter den foreslåede generelle undtagelse fra adgangen til lønindeholdelse og udpantning for civile retlige fordringer dog ikke skal gælde for andre civile retlige fordringer end de ovenfor omtalte statslige regreskrav efter bl.a. lov om arbejdsskadesikring, hvis sådanne andre civile retlige fordringer ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog ifølge forslaget en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt. Hermed tilsigtes en samlende beskrivelse af de bestemmelser, der i det gældende bilag 1 omfatter eller kan omfatte civile retlige fordringer, og bestemmelsen vil efter ordlyden ikke kun omfatte det offentlige, men enhver fordringshaver, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og som måtte have civile retlige fordringer, der ifølge lovgivningen tilkommer denne fordringshaver.

Forslaget betyder, at der skal være adgang til lønindeholdelse og udpantning for en civilretlig fordring, hvis det af en lovbestemmelse eller en bestemmelse i en bekendtgørelse udstedt i medfør af en lov fremgår, at det offentlige eller en anden fordringshaver omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har krav på fordringen. De betingelser, der ifølge lovgivningen skal være opfyldt, for at fordringen tilkommer fordringshaveren, skal være opfyldt, men er dette tilfældet, vil der med den foreslåede regel være lønindeholdelses- og udpantningsret for fordringen.

Hvis der for sådanne krav gøres indsigelse over for restanceinddrivelsesmyndigheden, vil indsigelsen i overensstemmelse med gældende ret skulle behandles af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller af Skatteankestyrelsen, hvis indsigelsen drejer sig om restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringen, f.eks. unldadt forældelsesafbrydelse, mens fordringen var under inddrivelse, jf. § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En indsigelse mod fordringens eksistens eller størrelse vil som udgangspunkt ikke blive tillagt opsættende virkning på inddrivelsen, men hvis indsigelsen skaber en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden dog tillægge indsigelsen opsættende virkning på inddrivelsen, således at denne stilles i bero, jf. § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved indsigelse mod den civile retlige fordrings eksistens eller størrelse i forbindelse med en udlægsforretning vil fogedretten være kompetent til at prøve indsigelsen, jf. § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Fogedretten vil efter omstændighederne kunne opheve udlægget, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1.1 om retsplejelovens §§ 501 og 502 om henholdsvis indsigelser mod fuldbyrdelsesgrundlaget og udsættelse af fogedforretningen. Der vil efter omstændighederne også være mulighed for en genoptagelse af udlægsforretningen efter retsplejelovens § 504.

Forslaget vil derfor indebære, at der fortsat vil være lønindeholdelses- og udpantningsret for bl.a. det offentlige civile retlige fordringer, der f.eks. skyldes beløb, som det offentlige har udlagt for skyldneren eller anvendt på foranstaltninger og arbejder foretaget for den forpligtede skyldners vegne eller regning. Adgangen vil også omfatte bl.a. regreskrav, der skyldes lån, som det offentlige har kautioneret eller garanteret for, eller at det offentlige har måttet betale ikke rettidigt betalt leje eller andre ydelser. Dagpengegodtgørelse, som efter bilag 1, nr. 25, i dag kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, vil også være omfattet, hvis disse må betegnes som civile retlige som følge af deres baggrund i et ansættelsesforhold.

Det foreslås også, at adgangen til lønindeholdelse og udpantning for erstatningskrav – i eller uden for kontrakt – som i dag følger af bilag 1, nr. 9, fortsat skal bestå, idet det dog vil være en forudsætning, at erstatningskravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, fordi erstatningskravet f.eks. er fastslået ved en dom.

Den eksisterende adgang til lønindeholdelse og udpantning for underholdsbidrag, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås også videreført i den ændrede affattelse af bilag 1. Bestemmelsen vil omfatte både danske og udenlandske underholdsbidrag, som omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig foreslås, at tvangsbøder også fortsat skal undtages fra adgangen til at blive afviklet gennem en afdragsordning, da skyldneren blot kan opfylde sin pligt til handling eller undladelse. Der er derfor intet beskyttelsesværdigt behov for at yde skyldneren den imødekomme, som en afdragsordning er udtryk for, da en afdragsordning vil virke stik imod hensigten med tvangsbøden.

2.1.2. Ophævelse af særregler i anden lovgivning

2.1.2.1. Gældende ret

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes i § 1, stk. 3, 1. pkt., at reglerne i anden lovgivning om opkrævning og inddrivelse af de fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, finder anvendelse. Som eksempel nævnes i bestemmelsen regler om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v. I 2. pkt. bestemmes, at reglen i 1. pkt. også finder anvendelse på fordringer som nævnt i § 1, stk. 2, medmindre andet følger af det pågældende retlige hjemmelgrundlag. Bestemmelsen i § 1, stk. 2, bestemmer, at lov

om inddrivelse af gæld til det offentlige også gælder for opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske og grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt for inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller inddrives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Reglen i § 1, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan føres tilbage til § 1, stk. 2, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der trådte i kraft den 1. november 2005. Reglerne i §§ 1-4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer blev ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, jf. § 112, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige), som følge af at bestemmelserne skulle videreføres i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Henvisningen til regler i anden lovgivning om udpantning, lønindeholdelse, eftergivelse og henstand har dog siden den 1. januar 2009 ikke haft nogen relevans, fordi man med lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der trådte i kraft den 1. januar 2009, netop ønskede at harmonisere disse regler, således at de blev samlet i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget til lov nr. 1336 af 19. december 2008 – lovforslag nr. 21, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 303 – anføres således, at reglerne om lønindeholdelse i kildeskatteloven, om udpantning i udpantningsloven og i særlove og om eftergivelse i opkrævningsloven foreslås ophævet, idet tilsvarende regler i det samtidigt fremsatte lovforslag om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås samlet i én lov. Endvidere anføres, at en lang række henvisningsregler i særlove tilsvarende foreslås ophævet, idet disse regler bliver overflødige, når reglerne om udpantning, lønindeholdelse og eftergivelse findes i én lov.

Ved lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev bestemmelser i anden lovgivning om udpantning, lønindeholdelse, eftergivelse og henstand derfor ophævet. Enkelte sådanne bestemmelser overlevede dog ved en fejl denne harmonisering.

Andre bestemmelser har også mistet deres betydning. Det gælder f.eks. kildeskattelovens § 72, 1. pkt., hvorefter skattebeløb, som ikke betales rettidigt, tillige med tillæg, renter og gebyrer inddrives efter reglerne i lov om inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Efter 2. pkt. fastsætter skatteministeren nærmere regler om opkrævningen. Bestemmelsen i § 72 fik sin nuværende affattelse ved § 2, nr. 2, i lov nr. 823 af 19. december 1989 (Kommuneaftalen). I de specielle bemærkninger til § 2, nr. 2, i lovforslaget til ændringsloven – lovforslag nr. L 7, Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 296 – anføres, at det af den kommuneaftale, der lå til grund for lovforslaget, fremgår, at inddrivelse af A-skatter og selskabsskatter, der dengang blev udført af de kommunale pantefogeder, skal overføres til staten, hvor de regionale

told- og skatteforvaltninger skal varetage opgaven. Det fremgår også, at henvisningen gælder lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., hvorfor lovtitlen ved en fejl ikke er gengivet korrekt i bestemmelsen. Af de specielle bemærkninger fremgår endvidere, at skatteministeren ved bekendtgørelse kan fastlægge, hvem der skal foretage inddrivelsen af de forskellige typer skattekrav. Desuden fremgår, at det ved bekendtgørelsen vil blive fastsat, at A-skatterestancer og selskabsskatter fremover skal inddrives af statslige myndigheder. Ved affattelsen af bemyndigelsen til skatteministeren er bestemmelsen kommet til at fremstå som en bestemmelse, der vedrører opkrævning og ikke inddrivelse.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder ikke regler, der nærmere regulerer, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at modregning kan ske. Loven indeholder regler om dækningsrækkefølgen ved modregning (§ 7), om indtrædelsesret (§ 8), om adgang til modregning trods tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen (§ 9) og om fritagelse fra pligt til partshøring og vurdering af skyldnerens økonomiske forhold ved SKATs modregninger som enten restanceinddrivelsesmyndighed eller fordringshaver (§ 9 a).

Da §§ 4-7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige trådte i kraft den 1. august 2013, forsvandt samtidig behovet for i anden lovgivning at søge afklaret, hvilken dækningsrækkefølge der skal anvendes, når restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordele de beløb, der er inddrevet, på de fordringer, som den pågældende inddrivelsesindsats omfattede, samt behovet for at kunne opkræve renter og gebyrer med hjemmel i anden lovgivning.

Bestemmelsen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer således, hvilken dækningsrækkefølge der skal anvendes for beløb, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens § 7 indeholder en særlig dækningsrækkefølgerregel om modregning, hvorefter den udbetalende myndighed skal dækkes først med sin fordring, hvis denne myndighed træffer afgørelse om modregning. Dernæst dækkes fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning for, mens andre fordringer under opkrævning dækkes sidst, hvis der træffes afgørelse om modregning med disse.

På området for udbetaling af sociale ydelser gennemføres der i visse situationer modregning, ved at en kommune retter en direkte henvendelse til Udbetaling Danmark med en anmodning om i det beløb, som Udbetaling Danmark skal udbetale til kommunens skyldner, at fradrage et beløb svarende til den kommunale fordring, der ønskes modregnet. Den omvendte situation, hvor Udbetaling Danmark anmoder kommunen om at fradrage et beløb til dækning af Udbetaling Danmarks krav, forekommer også.

Denne praksis udspringer af lov nr. 326 af 11. april 2012 (Fordeling af myndighedsansvaret mellem kommunerne og Udbetaling Danmark m.v.), der trådte i kraft den 1. oktober 2012 og overførte en række udbetalingsopgaver fra bl.a. kommunerne til Udbetaling Danmark. Derudover blev der indført hjemmel til at modregne specifikke ydelser på tværs

af Udbetaling Danmark og kommunerne. I lovforslaget til loven – lovforslag nr. L 87, der blev fremsat den 9. februar 2012 – anføres i de almindelige bemærkninger i afsnit 2.2.2 (lovforslag nr. L 87, Folketingstidende 2011-12, A, L 87 som fremsat, side 23), at den på daværende tidspunkt eksisterende adgang for kommunerne til som udbetalende myndighed at gennemføre modregning med egne fordringer skulle bevares efter overførslen af udbetalingsopgaven til Udbetaling Danmark. Det anføres således, at kommunen skal kunne anmode Udbetaling Danmark om at fradrage krav på tilbagebetaling af personlige tillæg med tilbagebetalingspligt i fremtidig pension på vegne af kommunen. Det svarer til de i dag gældende bestemmelser i § 32, stk. 3, i lov om social pension og § 30, stk. 4, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Det anføres også, at kommunen skal kunne anmode Udbetaling Danmark om at fradrage forfaldne afdrag på beboerindskudslån i fremtidig boligydelse eller boligsikring på vegne af kommunen, når kommunen har truffet afgørelse om det. Det svarer til den bestemmelse, der i dag findes i § 49, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte. Det anføres desuden, at Udbetaling Danmark skal kunne indtræde i kommunens ret til fradrag af et beløb ved udbetaling af kontanthjælp med forsørgerats til dækning af børnebidrag, der udbetales forskudsvis af Udbetaling Danmark. Det svarer til den gældende bestemmelse i § 96 a, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik.

Endelig anføres i lovforslaget, L 87, jf. ovenfor, at modregning bør gennemføres således, at der ikke ved modregning fratages ydelsesmodtageren det nødvendige til eget og familiens underhold. Det anføres, at betalingsevnevurderingen påhviler fordringshaveren, dvs. kommunen, hvis det er kommunen, der anmoder Udbetaling Danmark om at fradrage i ydelsen, og at fordringerne skal fradrages i den rækkefølge, hvori fordringerne er stiftet. Ved tidssammenfald mellem to fordringer bør den udbetalende myndigheds fordring fradrages først.

Den automatiserede modregning, der gennemføres via restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, kan ikke gennemføres, hvis der skal gennemføres en individuel betalingsevnevurdering som beskrevet i lovforslag nr. L 87, jf. ovenfor. Der henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 122 (Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungeydelsen uden partshøring m.v.), Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 6, hvor der bl.a. henvises til lov nr. 346 af 18. april 2007 (Automatisk modregning m.v.), der indførte en hjemmel for fordringshaver til at tilbagekalde en fordring fra restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning under opkrævning, jf. § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Praksis med modregninger efter bl.a. de ovenfor nævnte bestemmelser har derfor været, at kommunen retter sin anmodning om fradrag i udbetalingsbeløbet fra Udbetaling Danmark, dvs. modregningsønsket, direkte til Udbetaling Danmark. Tilsvarende i den omvendte situation, hvor Udbetaling Danmark ønsker et fradrag i kommunens udbetaling.

Beløb, der inddrives ved udlæg, kan alene anvendes til dækning af de fordringer, for hvilke udlægget er foretaget, jf. forudsætningsvist retsplejelovens § 507, stk. 1, hvorefter udlæg foretages i så stor en del af skyldners formue, som er nødvendig til dækning af kravet samt af omkostninger ved forretningen og det udlagtes opbevaring indtil auktionen. Viser det sig, at det provenu, som realisationen af det udlagte indbringer, ikke er tilstrækkeligt til at dække alle fordringer, som udlægget blev foretaget for, anvendes dækningsrækkefølgen i § 4, når udlægget er foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder.

Beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med såkaldt universalforfølgning, dvs. navnlig konkurs, rekonstruktion og gældssanering, omfattes ikke af dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig indeholder § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bestemmelse om inddrivelsesrenten, der påløber fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, mens § 6 indeholder en bestemmelse om gebyrer.

2.1.2.2. Lovforslaget

Det foreslås, at § 1, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, således at henvisningen til regler i anden lovgivning om inddrivelse udgår af bestemmelsen, der herefter alene bestemmer, at regler i anden lovgivning om opkrævning af fordringer fortsat finder anvendelse. Opkrævningen er således alene i beskedent omfang reguleret af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. navnlig denne lovs § 2.

Som det fremgår ovenfor, har henvisningen til regler i anden lovgivning om dækningsrækkefølge, lønindeholdelse m.v. ikke længere nogen særlig funktion, ligesom bestemmelsen med sit nuværende indhold strider mod det forenklingssyn, som er bærende for dette lovforslag. Om begrebet dækningsrækkefølgen gælder, at det i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke omfatter universalforfølgning, jf. ovenfor. Den ændrede affattelse af § 1, stk. 3, ændrer ikke herpå.

Med henblik på at den ovenfor i afsnit 2.1.2.1 beskrevne modregningspraksis vedrørende sociale ydelser kan fortsætte med en egen dækningsrækkefølge som beskrevet i lovforslag nr. L 87, der blev fremsat den 9. februar 2012, foreslås, at der i § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt stk. 3, hvorefter stk. 1 og 2 om dækningsrækkefølgen ved modregning med fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke finder anvendelse ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. om betegnelsen lovforslagets § 1, nr. 10, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring.

Det foreslås i overensstemmelse med praksis på området, at fordringerne ved sådanne modregninger dækkes ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring dækkes først, idet en fordring fra den udbetalende myndighed dog dækkes først, hvis den er stiftet senest samme dag som den anden myndigheds fordring, jf. herved bemærkningerne i lovforslag L 87, jf. afsnit 2.1.2.1 om gældende ret. Fordringer på f.eks. forfaldne afdrag på beboerindskudslån, som i medfør af § 49, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte vil kunne modregnes i fremtidig boligydelse eller boligsikring, vil i praksis ikke blive modregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, men alene af kommunen. Restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister vil som følge af den manglende mulighed for systemunderstøttelse af betalings- evnevurdering lade boligstøtte, som Udbetaling Danmark udbetaler til skyldners nemkonto, blive udbetalt til skyldner uden fradrag i beløbet. Der er derfor ikke behov for at kende stiftelsestidspunktet på sådanne fordringer, som måtte være blevet overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden uden efterfølgende at være blevet tilbagekaldt af kommunen med henblik på en modregning under opkrævning, dvs. ved kommunens direkte henvendelse til Udbetaling Danmark med en anmodning om fradrag (modregning) i udbetalingsbeløbet. Disse fordringer vil alene indgå i en modregning, såfremt processen med den direkte anmodning fra kommunen til Udbetaling Danmark er blevet fulgt.

Det foreslås samtidig, at den eksisterende regel i § 1, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter regler som nævnt i 1. pkt. desuden finder anvendelse på fordringer som nævnt i § 1, stk. 2, dvs. visse udenlandske fordringer, jf. ovenfor, medmindre andet fremgår af det pågældende retlige hjemmelsgrundlag, flyttes til § 1, stk. 2, som et nyt 2. pkt., der fastslår, at opkrævningen og inddrivelsen af de i § 1, stk. 2, 1. pkt., nævnte krav sker efter de regler, der gælder for opkrævningen og inddrivelsen af de øvrige fordringer omfattet af denne lov, medmindre andet følger af det pågældende hjemmelsgrundlag for opkrævningen og inddrivelsen af de i § 1, stk. 2, 1. pkt., nævnte krav. Det foreslås således, at ordet »retlige« udgår som værende overflødig, ligesom det præciseres, at der er tale om det hjemmelsgrundlag, der regulerer opkrævningen og inddrivelsen af disse krav.

Det foreslås samtidig, at en række bestemmelser i anden lovgivning, hvis funktion er overtaget af tilsvarende bestemmelser i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ophæves, da de reelt er overflødige, eller flyttes til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det drejer sig bl.a. om henvisninger til ikke længere aktuelle regler i kildeskatteloven. Disse henvisninger er ved en fejl ikke blevet fjernet. Reglen om lønindeholdelse for skatter, der opkræves efter kildeskatteloven, var førhen placeret i kildeskattelovens § 73, men denne bestemmelse blev ophævet ved lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige). Det foreslås derfor at fjerne disse overflødige henvisninger til kildeskatteloven.

Herudover er der fortsat steder i særlovgivningen, hvor det fremgår, at en given fordring til det offentlige kan inddrives ved udpantning, f.eks. i § 20, stk. 2, i lov om kvalitet og sikkerhed ved håndtering af humane væv og celler (vævsloven), hvor det fremgår, at Sundhedsstyrelsens krav på gebyrer, som der er fastsat bestemmelser om i medfør af § 20, stk. 1, kan inddrives ved udpantning. Denne hjemmel til udpantning burde være ophævet ved lov nr. 1336 af 19. december 2008. Inddrivelsesadgangen reguleres af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og i nærværende lovforslag foreslås, at al gæld til det offentlige som hovedregel kan inddrives med alle tilgængelige inddrivelsesmidler, medmindre fordringen optræder som en af undtagelserne i det nyaffattede bilag 1 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse udpantningsbestemmelser foreslås ophævet som værende overflødige.

Bestemmelsen i kildeskattelovens § 72 er også i dag overflødig, jf. ovenfor, hvorfor den foreslås ophævet. Det foreslås samtidig, at overskriften til kildeskattelovens afsnit VII, der i dag er »Hæftelses- og inddrivelsesbestemmelser«, ændres til »Hæftelsesbestemmelser m.v.« Tidligere indeholdt afsnit VII inddrivelsesbestemmelser i § 72, stk. 2 og 3, om henholdsvis subsidiært ægtefælleudlæg for skatterestancer og modregning med skatterestancer i ægtefællens overskydende skat samt i § 73 om lønindeholdelse, men bestemmelserne er ophævet, fordi de i dag findes i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i henholdsvis §§ 12 og 10. Kildeskattelovens §§ 73 B, 73 C og 73 D indeholdt tidligere bestemmelser om eftergivelse, der traditionelt henføres til inddrivelsesområdet, men §§ 73 B og 73 er ophævet, mens § 73 D alene indeholder en bestemmelse om henstand, der alene har selvstændig betydning for opkrævningen. Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i §§ 13-15 bestemmelser om eftergivelse, mens § 3, stk. 3, giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at yde henstand med betalingen af fordringer, der er under inddrivelse. Overskriften i kildeskattelovens afsnit VII er derfor i dag misvisende.

Endelig optræder i særlovgivningen bestemmelser, hvor der henvises til, at pålæg om f.eks. lønindeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Da restanceinddrivelsesmyndigheden er den eneste myndighed, der kan give et pålæg om lønindeholdelse, foreslås disse bestemmelser ophævet.

2.1.3. Ophævelse af adgang til at overdrage fordringer, der ikke er inddrivelsesparate

2.1.3.1. Gældende ret

Fordringer overdrages fra fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Såfremt forholdene i særlig grad taler for det, kan fordringer dog overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt, jf. § 2, stk. 3, 4. pkt.

Bestemmelsen kan uændret føres tilbage til § 2, stk. 3, 3. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. I lovforslaget til denne lov – lovforslag nr. L 112, Folketings Tidende 2004-05 (2. samling), tillæg A – anføres i de almindelige bemærkninger på side 4636, at bestemmelsen bl.a. skal kunne anvendes, hvis der er krav til opkrævning vedrørende f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling, samtidig med at en eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet.

Reglen om tidligere overdragelse er således baseret på hensynet til skyldner. Dette kan samtidig – i fordringshavers interesse – sikre en samlet inddrivelse, idet også fremtidige rater vil blive omfattet, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden skal i disse situationer både håndtere fordringer, der er inddrivelsesparate, og fordringer, der ikke er inddrivelsesparate (men alene er i opkrævningsfasen). Dette medfører en høj grad af kompleksitet i it-systemet.

I § 10 i bekendtgørelse nr. 309 af 30. marts 2016 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse og § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats anføres det, at såfremt en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden. Det anføres endvidere, at kommunen træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med henblik på inddrivelse. Inden overdragelsen skal kommunen skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen.

En tilsvarende bestemmelse findes i § 10 i bekendtgørelse nr. 1368 af 5. december 2013 om kommunalbestyrelsens og Udbetaling Danmarks opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om social service, lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

Det bestemmes i § 11, stk. 1, i de to førnævnte bekendtgørelser, at hvis skyldneren anmoder herom, f.eks. fordi skyldneren allerede har andre tilbagebetalingskrav, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal kommunen overdrage fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i § 10. Disse regler svarer således indholdsmæssigt til § 2, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Hensynet til en skyldner, der både har en afdragsordning med f.eks. en kommune og samtidig har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, varetages efter gældende ret også på anden vis, idet skyldner når som helst kan anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om en betalingssevnevurdering efter kapitel 6 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. § 5, stk. 6, i bekendtgørelsen.

Kapitel 6 i ovennævnte bekendtgørelse anviser, hvorledes den maksimale indeholdelsesprocent ved brug af betalings- evnevurdering fastsættes. Det er således fastsat i § 13, stk. 2, i bekendtgørelsen, at det månedlige afdrag til betaling af gælden udgøres af skyldnerens og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst med fradrag af en række specifikke udgifter.

De udgifter, som kan fradrages, omfatter bl.a. efter § 13, stk. 2, nr. 7, et rådighedsbeløb, jf. § 21, og efter § 13, stk. 2, nr. 9, ydelser på anden gæld, jf. § 23. Af § 23 fremgår det, at bl.a. ydelser på studiegæld, tilbagebetalingspligtige sociale ydelser og ydelser, der betales på afdragsordninger omfattet af § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og afdragsordninger omfattet af § 5, eller som inddrives ved lønindeholdelse efter § 8, kan fradrages. Afdragsordninger efter § 2, stk. 3, er afdragsordninger, som fordringshaver – f.eks. en kommune – har fastsat. Herved kan der ved fastsættelse af den maksimale indeholdelsesprocent tages højde for eventuel gæld til kommunen, fordi denne netop fradrages som udgift ved beregningen af betalingsevnen.

2.1.3.2. Lovforslaget

En af grundene til, at inddrivelsessystemet EFI ikke kunne fungere, var, at systemet skulle tage hensyn til mange særregler for forskellige typer af gæld.

Det er derfor målsætningen, at det system, som skal it-understøtte den fremtidige inddrivelse af gæld til det offentlige, skal være mindre komplekst end EFI. Som et led heri er det tanken, at fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så vidt muligt skal kunne udsættes for alle inddrivelseskridt, dvs. afdragsordninger, lønindeholdelse, modregning, udpantning (udlæg) m.v., så kravene til systemunderstøttelsen minimeres.

De gældende regler om adgangen til at overdrage ikke-inddrivelsesparate fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden medfører kompleksitet i it-systemet, idet de nævnte fordringer ikke er inddrivelsesparate. De kan derfor alene indgå i en afdragsordning, men kan ikke omfattes af andre inddrivelseskridt. Det foreslås på den baggrund at ophæve adgangen til at overdrage ikke-inddrivelsesparate fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Adgangen til at anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om en betalingsevnevurdering efter kapitel 6 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 6, berøres ikke af forslaget, hvorfor hensynet til en skyldner, der både har en afdragsordning med f.eks. en kommune og samtidig har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fortsat kan varetages, fordi de beløb, som skyldner betaler til kommunen ved afdragsordningen, ved en betalings- evnevurdering vedrørende de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil blive fradraget, ligesom det er tilfældet med det rådighedsbeløb, som skyldner skal sikres, jf. ovenfor.

2.1.4. Ændring af regel om dækningsrækkefølge (enkler regler for anvendelse af nedskrivningsbeløb og frivillige be-

talinger, dækning af fordringer, der ikke er knyttet til en indsats, og opskrivning af fordringer)

2.1.4.1. Gældende ret

Kan et beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver hos skyldner, ikke dække alle fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbi- drag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse. Er der ikke dækning til alle fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, idet renter dog dækkes forud for hovedfordringen. Denne dæknings- rækkefølge fremgår af § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsen kan føres tilbage til § 1, nr. 1, i lov nr. 516 af 7. juni 2006 (Ét fælles inddrivelsessystem m.v.), der indsatte bestemmelsen som § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Ved § 112, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev §§ 1-4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, hvor lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der med § 4 ordret videreførte bestemmelsen i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, trådte i kraft. Ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 (Hurtig afslutning i visse klagesager, omkostningsgodtgørelse i retssager, dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, restanceforebyggelse, momsregistrering af visse virksomheder, forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige m.v.) fik § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin gældende affattelse, idet § 4, stk. 1, nr. 2, om underholdsbidrag blev ændret, så de private krav skal dækkes forud for offentlige.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget til lov nr. 516 af 7. juni 2006 – lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6752 – fremgår i afsnit 3.2.1, at formålet med bestemmelsen er at harmonisere og objektivere dækningsrækkefølgen samt skabe gennemsigtighed herom for såvel skyldner som fordringshaver. Det såkaldte øremærkningsprincip, der omhandler skyldners adgang til at anvise, hvilken eller hvilke fordringer en betaling skal anvendes på, er med denne dækningsrækkefølgerregel fraveget, hvilket bl.a. begrundes med, at dækningsrækkefølgen netop tager højde for tilfælde, hvor enten skyldner eller fordrings- haver har en særlig interesse i, at bestemte fordringer dækkes forud for andre. Fortrinsstillingen for bøder begrundes således med dels bødernes byrdefulde karakter for skyldner, der risikerer en forvandlingsstraf, dels den særlige forældelsesregel i straffelovens § 97 a om bøder. For underholdsbi- drag er disse fordringers fortrinsstilling begrundet med, at der er tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver privatretlige krav hos den bidragspligtige på vegne af den bidragsberettigede. Hvis et inddrevet beløb alene kan føre til delvis dækning af fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne efter FIFO-princippet, dvs. at den fordring, der først er modtaget hos restanceinddrivelsesmyn-

digheden, dækkes først. Dog dækkes rente forud for hovedkravet, hvilket i de specielle bemærkninger til § 3 a i om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760, begrundes med, at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Af bemærkningerne til det nævnte lovforslag, L 209, fremgår ligeledes, at dækningsrækkefølgen alene gælder individuelle inddrivelseskridt mod skyldner (dvs. individualforfølgning), hvorfor udlodninger hidrørende fra en konkurs, gældssanering m.v. (dvs. universalforfølgning) ikke vil være omfattet af dækningsrækkefølgen. Ved konkurs udbetales dividende således alene for de fordringer, der er omfattet af konkursen, dvs. de fordringer, der var stiftet på konkursdrettidspunktet, jf. konkurslovens § 38. Tilsvarende gælder ved rekonstruktion med en tvangsakkord, at akkorddividende udbetales til de fordringer, der bestod, da rekonstruktionsforslaget blev indleveret til skifteretten, idet fordringer, der har fortrin frem for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs, ikke omfattes, og det samme gælder pantsikrede fordringer, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 10 a, stk. 2. En gældssanering omfatter alene de fordringer, der bestod, da gældssaneringssagen blev indledt af skifteretten, idet det dog også for gældssanering gælder, at pantsikrede fordringer ikke omfattes, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 199.

For udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, bestemmer § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlæg foretages efter retsplejelovens kapitel 45-47, medmindre andet er bestemt i loven. Beløb, der inddrives ved udlæg, går herefter alene til dækning af de fordringer, for hvilke udlægget blev foretaget, hvilket bl.a. er en følge af retsplejelovens § 507, stk. 1, hvorefter udlæg foretages for kravet samt for omkostninger ved forretningen og det udlægtes opbevaring indtil auktionen. Fører udlægget ikke til dækning af samtlige fordringer omfattet af udlægget, dækkes efter dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Dækningsrækkefølgen anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden indsatsspecifikt. Herved forstås, at beløb, der inddrives ved afdragsordningen, lønindeholdelsen, udlægget eller erindringsskrivelsen, anvendes til dækning af fordringer omfattet af denne inddrivelsesindsats. Skal andre fordringer dækkes, vil det efter praksis kræve en modregning. Ved fordringer forstås ud over hovedfordringen også de til denne knyttede renter, gebyrer og andre omkostninger, jf. § 1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer, der omfattes af inddrivelsesindsatsen, anvendes beløbet til dækning af fordringerne i den rækkefølge, der fremgår af § 4, jf. ovenfor.

Ved modregning bestemmes dækningsrækkefølgen af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter stk. 1 dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning. Dernæst

dækkes de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes dækningsrækkefølgen efter § 4 ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning og en dækning ud fra tidspunktet for indberetning til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, for så vidt angår modregning under opkrævning. Hvis det som følge af størrelsen på den kommende udbetaling fra det offentlige til en skyldner ligger klart, at der ikke vil være dækning til alle de fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal inddrive hos den pågældende skyldner, indebærer anvendelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige således, at der til modregningen sker en udvælgelse af de fordringer, der ifølge § 4 skal dækkes først, og som beløbsmæssigt kan rummes inden for udbetalingsbeløbet.

Ved en lønindeholdelse udvælges til afgørelsen om lønindeholdelse de fordringer, der ifølge § 10, stk. 1, jf. bilag 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan inddrives på denne måde. De beløb, der herefter modtages fra den indeholdelsespligtige arbejdsgiver, anvendes herefter til en dækning, der følger dækningsrækkefølgen i lovens § 4. Ønskes fordringer, der er modtaget til inddrivelse, efter at afgørelsen om lønindeholdelse blev truffet, også inddrevet ved lønindeholdelse, skal restanceinddrivelsesmyndigheden træffe en ny afgørelse om lønindeholdelse, der også inkluderer denne nye fordring, men denne afgørelse kan træffes, uden at der forinden er givet skyldneren det ellers foreskrevne varsel, jf. § 8, stk. 8, sammenholdt med § 8, stk. 4, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne nye fordring vil herefter i forhold til de beløb, der indeholdes som følge af denne afgørelse, indgå i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis der er indeholdt mere end nødvendigt til dækning af de fordringer, der er omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 10, stk. 7, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I sådanne tilfælde har restanceinddrivelsesmyndigheden i praksis modregnet restancen i det overskydende beløb, hvorfor skyldneren med en modregningserklæring er blevet underrettet om dækningen.

Tilsvarende gælder for en afdragsordning, at de månedlige afdrag anvendes til dækning af de af afdragsordningen omfattede fordringer, således at dækningen sker efter dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden uanset stk. 1 og 2 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. Tilladelse til en fravigelse af dækningsrækkefølgen kan f.eks. gives, for at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde, f.eks. spiritusafgift, hvis manglende betaling af et sådant krav vil kunne føre til en fratagelse af bevilling til salg af

spiritus, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760 f.

Endelig har skatteministeren i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelsen af reglerne i stk. 1 og 2. Bemyndigelsen kan ifølge de specielle bemærkninger til § 3 a i lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761, anvendes til at fastlægge regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor reglerne fører til, at to eller flere fordringer sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved særskilt lønindeholdelse efter § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder, at beløb, der inddrives efter denne bestemmelse, anvendes til dækning af fordringerne i den rækkefølge, hvori restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om særskilt lønindeholdelse for kravene, jf. nedenfor i afsnit 2.1.6.1. Som ved almindelig lønindeholdelse efter lovens § 10 gælder også for særskilt lønindeholdelse, at et overskydende beløb kan anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse, jf. § 9, stk. 12, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I visse tilfælde vil der efter en allerede gennemført inddrivelse og dækning af en fordring i inddrivelsessystemet ske en såkaldt nedskrivning af den pågældende fordrings størrelse. Nedskrivningen kan f.eks. skyldes fejl i opgørelsen af fordringen hos fordringshaver, eller at der er sket en dobbeltdækning, dvs. at fordringshaver allerede har modtaget betaling direkte fra skyldneren, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet informeret herom. Nedskrivningen kan omfatte både dele af en fordring og hele fordringen. I sidstnævnte tilfælde tales ofte om en tilbagekaldelse af fordringen. Ved nedskrivningen skal der ske en regulering af fordringen, og eventuelt allerede afregnede beløb tilbageføres fra fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndigheden. Renter vedrørende den nedskrevne del af fordringen tilbageføres også.

Skyldners indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden tillægges i overensstemmelse med gældende praksis for indbetalinger til SKAT virkning allerede fra det tidspunkt, hvor skyldner ikke længere har rådighed over beløbet. Det er eksempelvis tilfældet, hvis en skyldner foretager en indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden via en bank eller et posthus, eller hvis indbetalingen sker ved en overførsel fra skyldners konto til restanceinddrivelsesmyndigheden, og beløbet først er til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden et par dage senere. I dette tidsinterval kan restanceinddrivelsesmyndigheden have modtaget andre indbetalinger med en senere datering, og derved kan fordringen blive dækket to gange (dobbeltdækning), hvilket kræver en korrektion. Dette kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden har iværksat flere inddrivelsesindsatser mod den samme fordring – eksempelvis hvor skyldneren indbetaler på en afdragsordning, og restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører en modregning, inden skyldnerens betaling modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Både i den situation, hvor der sker nedskrivning af en fordring, og i den situation, hvor der kommer indbetalinger, der skal tillægges virkning fra skyldnerens betalingstidspunkt, kan der opstå et overskydende beløb. Det overskydende beløb inklusive renter anvendes i første omgang til dækning af eventuel resterende gæld på den nedskrevne fordring. Er der ikke yderligere gæld på denne fordring, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tage stilling til anvendelsen af det overskydende beløb. Beløbet kan under visse betingelser anvendes til dækning af skyldnerens eventuelle øvrige fordringer, der er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller det kan udbetales til skyldner, hvis der ikke er yderligere gæld til inddrivelse.

Efter de gældende regler sker fordelingen af det overskydende beløb mellem skyldnerens eventuelle øvrige fordringer under inddrivelse i henhold til reglerne om dækningsrækkefølgen, som disse er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Et overskydende beløb opstået som følge af nedskrivning på en fordring, hvor der allerede er gennemført dækning, kan kun anvendes til dækning af fordringer, der var omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats på tidspunktet for den oprindelige dækning. For overskydende beløb, som opstår ved indbetalinger, der skal tillægges virkning fra skyldners betalingstidspunkt, kan det overskydende beløb også kun anvendes til dækning af fordringer, der var omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats på tidspunktet for den oprindelige dækning. Der kan eksempelvis kun dækkes på fordringer, som på tidspunktet for indbetalingen på et posthus af et afdrag på en afdragsordning var omfattet af den afdragsordning, der resulterede i den oprindelige dækning. Stammer det overskydende beløb fra en nedskrivning på en fordring, der var dækket af en frivillig indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af alle skyldnerens fordringer.

Ved nedskrivninger og indbetalinger med virkning fra skyldners betalingstidspunkt skal der ske en korrektion af de dækninger, der ændres som følge af nedskrivningen eller indbetalingen. Korrektionen er nødvendig, fordi de frigjorte midler ændrer på, hvornår de efterfølgende dækninger er sket. Korrektionen sker på dækningen af den fordring, der nedskrives, og på dækningen af den eller de fordringer, der opnår dækning som følge af det opståede overskydende beløb. For fordringer, der er fuldt ud dækket på tidspunktet for nedskrivningen eller indbetalingen, sker der ingen korrektion.

Korrektionen af dækningerne nødvendiggør en rentekorrektion af de fordringer, hvor dækningen ændres, fordi renten er beregnet ud fra tidspunktet for de oprindelige dækninger. Rentekorrektionen sikrer, at den beregnede rente afspejler de faktiske dækninger. Herved kompenseres skyldner for, at der er tilskrevet for mange renter i perioden fra den oprindelige dækning og til tidspunktet for henholdsvis nedskrivningen eller registreringen af indbetalingen med virkning fra skyldners betalingstidspunkt. Ved genberegningen sikres det, at skyldner alene betaler rente i den tid, hvor gæl-

den har bestået, og med den rentesats, som gjaldt for den enkelte fordring i det tidsrum, hvor gælden bestod.

Overskydende beløb behandles i dag i en proces, hvor der sker automatisk udbetaling, hvis beløbet er under 50 kr., og der oprettes en manuel sag, hvor en sagsbehandler vurderer, hvordan beløbet kan anvendes, hvis beløbet er 50 kr. eller derover.

Skyldners indsigelser mod en fordrings eksistens og størrelse skal, hvis fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, behandles af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der dog gør en undtagelse for de indsigelser, der omfattes af §§ 17 og 18. Bestemmelsen i § 18 fastslår, at indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskelskaber, som skyldneren fremsætter over for restanceinddrivelsesmyndigheden om kravets berettigelse, skal afgøres af fogedretten. Af § 17, stk. 1, 1. pkt., følger, at Skatteankestyrelsen behandler indsigelser mod kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration. I lovforslaget til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anføres i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.8.2, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 271, at indsigelser om kravets eksistens eller størrelse kan opstå længe efter overdragelsen og vedrøre selve inddrivelsesforløbet. Eksempelvis kan spørgsmålet blive rejst i forbindelse med en klage over modregning, hvor skyldner gør gældende, at fordringen eller en del af fordringen er betalt til restanceinddrivelsesmyndigheden, og at modregning for den pågældende fordring derfor er helt eller delvist uberettiget. Som et andet eksempel nævnes, at skyldner i en klage gør gældende, at kravet ikke eksisterer, fordi der er indtrådt forældelse, mens fordringen var under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndighedens manglende afbrydelse af forældelsen vil således relatere sig til administrationen.

Det fremgår af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at en klage skal være skriftlig og indgives til restanceinddrivelsesmyndigheden, så den er modtaget senest tre måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Hvis særlige omstændigheder taler derfor, kan der bortses fra en fristoverskridelse. Bestemmelsen indeholder også en remonstrationsordning, idet restanceinddrivelsesmyndigheden kan genoptage sagen, hvis den på grundlag af klagen finder anledning dertil. Hvis klagen ikke fuldt ud imødekommes, og hvis klager derfor vælger at fastholde sin klage, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Skatteankestyrelsen sammen med en udtalelse om sagen. Nærmere regler om remonstrationsordningen fremgår af §§ 37 a-37 b i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 315 af 29. marts 2016.

2.1.4.2. Lovforslaget

En af grundene til, at inddrivelsessystemet EFI ikke kunne fungere, var, at systemet skulle tage hensyn til et betydeligt

antal udviklede regler på inddrivelsesområdet. Det er derfor målsætningen, at det nye system, som skal it-understøtte den fremtidige inddrivelse af gæld til det offentlige, skal være mindre komplekst end EFI.

Derfor foreslås en række ændringer i den gældende regel om dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at det i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal præciseres, at dækningsrækkefølgen også anvendes på frivillige betalinger. En frivillig betaling kendetegnes ved, at den ikke med sikkerhed kan henføres til en inddrivelsesindsats, som restanceinddrivelsesmyndigheden har iværksat, f.eks. en erindringsskrivelse, en afdragsordning eller en lønindeholdelse. En frivillig betaling vil f.eks. kunne bestå af et ekstraordinært beløb, som skyldner er blevet i stand til at betale ud over de beløb, der månedligt inddrives hos skyldner gennem en afdragsordning eller lønindeholdelse.

En skyldner, der er blevet tilsagt til en udlægsforretning, vil indtil foretagelsen af udlægget kunne betale den fordring, som udlægsforretningen vedrører, jf. herved retsplejelovens § 496, stk. 1, om fogedrettens opfordring til skyldner om frivilligt at betale fordringen. Denne bestemmelse anvendes også for pantefogedens udlægsforretninger, jf. henvisningen til retsplejelovens kapitel 45-47 i § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. En betaling fra skyldneren under udlægsforretningen til dækning af en fordring omfattet af udlægsforretningen vil ikke være frivillig i relation til den foreslåede udvidelse af ordlyden i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme gælder, hvis betalingen til dækning af en fordring omfattet af udlægsforretningen er sket efter tilsigelsen, men inden udlægsforretningen. En sådan betaling skal anvendes til dækning af de fordringer, som udlægsforretningen vedrører, i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1 og 2. En betaling i de nævnte situationer til dækning af en fordring, der ikke er omfattet af tilsigelsen til udlægsforretning, vil derimod skulle opfattes som en frivillig betaling.

Ønsker skyldner i forbindelse med en frivillig betaling til restanceinddrivelsesmyndigheden en fravigelse af denne dækningsrækkefølge, kræver det derfor en anmodning fra skyldner i overensstemmelse med reglen om en sådan fravigelse, jf. § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver § 4, stk. 6, i den foreslåede nyaffattelse af § 4.

Det vil fortsat være således, at § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke skal anvendes på beløb modtaget i forbindelse med såkaldt universalforfølgning, dvs. konkurs, rekonstruktion, gældssanering m.v. Bestemmelsen anvendes alene på individualforfølgning iværksat af restanceinddrivelsesmyndigheden gennem egentlige afgørelser om inddrivelse (afdragsordninger og lønindeholdelse, herunder særskilt lønindeholdelse), ved foretagelse af udlæg (dog alene § 4, stk. 1 og 2, jf. nedenfor om stk. 3) og udsendelse af erindringsskrivelser, ligesom den anvendes på frivillige betalinger foretaget af skyldner, jf. ovenfor. Ligeledes vil det

fortsat være således, at dækningsrækkefølgen efter § 4 anvendes på modregninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører, således at der til afgørelsen om modregning – modregningserklæringen – udvælges de fordringer, der ifølge § 4 skal dækkes først, og som beløbsmæssigt kan rummes i udbetalingsbeløbet, jf. ovenfor i afsnit 2.1.4.1 om bestemmelsen i § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås også, at § 4, stk. 1, nr. 2, om placeringen af underholdsbidrag i dækningsrækkefølgen ændres således, at betingelsen om, at bestemmelsen kun omfatter underholdsbidrag, der er omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, udgår. Det skyldes, at udenlandske fordringer på underholdsbidrag kan fuldbyrdes i Danmark, selv om de ikke er omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag. Efter § 1 i lov om Bruxelles I-forordningen gælder bestemmelserne i Rådets Forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtforordningen) med visse undtagelser her i landet. Forordningen indebærer bl.a., at afgørelser m.v. om underholdsbidrag fra andre EU-medlemsstater kan fuldbyrdes i Danmark. Efter forordningens artikel 41 skal fuldbyrdelsen foregå på samme måde som fuldbyrdelsen (inddrivelsen) af danske bidragsafgørelser. Ved den foreslåede ændring af § 4, stk. 1, nr. 2, bliver alle udenlandske afgørelser om underholdsbidrag, der som nævnt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5, er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, også omfattet af den foreslåede bestemmelse i lovens § 4.

Det foreslås desuden, at der med § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager i forbindelse med en inddrivelsesindsats – herunder afdragsordning, lønindeholdelse og erindringsskrivelse – anvendes til først at dække de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Det vil være tilstrækkeligt til at anse fordringen for omfattet af en afgørelse om en inddrivelsesindsats, at restanceinddrivelsesmyndigheden på anvendelsesdagen har truffet og afsendt en afgørelse, der rummer fordringen. Dette har for skyldner den fordel, at skyldner via en afgørelse orienteres om dækningen, hvorfor skyldner efter § 17, stk. 1, 1. pkt., vil kunne klage til Skatteankestyrelsen over afgørelsen og dermed dækningen, hvis skyldner måtte mene, at denne var uberettiget som følge af den dækkede fordrings bortfald eller nedbringelse, mens den var under inddrivelse, jf. nedenfor om den foreslåede ændring af § 17. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats. Det foreslås, at denne dækning sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækningen sker således uden nogen inddrivelsesindsats i form af en afgørelse.

Hvis der efter dækning af fordringer omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse er et beløb i overskud, vil beløbet ifølge forslaget derfor kunne anvendes til at dække andre

fordringer, der er under inddrivelse på anvendelsestidspunktet, idet det dog vil være en betingelse, at disse andre fordringer også vil kunne inddrives ved lønindeholdelse. Er dette ikke muligt, fordi der ved den foreslåede nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1, for fordringstypen er gjort en undtagelse i forhold til muligheden for lønindeholdelse, vil den pågældende fordring ikke kunne dækkes. Tilsvarende vil det for beløb, der modtages ved særskilt lønindeholdelse, efter dækningen af de fordringer, der er omfattet af afgørelsen om særskilt lønindeholdelse, alene være muligt at dække andre fordringer, for hvilke der vil kunne ske inddrivelse ved særskilt lønindeholdelse, dvs. biblioteksgebyrer, visse kontrolafgifter m.v. Det foreslås i afsnit 2.1.6, at reglen om den særlige dækningsrækkefølge ved særskilt lønindeholdelse ophæves, så dækningen sker ud fra dækningsrækkefølgen i § 4.

Den mulighed, der i dag findes i § 10, stk. 7, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til anvendelse af overskydende beløb fra en lønindeholdelse til dækning af andre fordringer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse, vil derfor med den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, blive udbredt til at finde anvendelse på alle inddrivelsesindsatser og frivillige betalinger, idet der dog gøres den forskel, at dækningen med det overskydende beløb sker uden afgivelse af modregningserklæring.

Beløb, der modtages som følge af udpantning (udlæg), vil ikke være omfattet af den foreslåede regel. Sådanne beløb kan fortsat alene anvendes til at dække de fordringer, som er omfattet af udlægget. Dette foreslås udtrykkeligt fastslået i den foreslåede regel i § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at dækningen efter § 4, stk. 3, sker efter den i stk. 1 og 2 anførte dækningsrækkefølge.

Det foreslås i en ny bestemmelse – § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1-3, sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender det beløb, der er inddrevet fra skyldner eller modtaget ved frivillig betaling fra denne til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Det foreslås, at det af bestemmelsen tillige skal fremgå, at dækningen af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet. Hermed tænkes der på det tidspunkt, hvor skyldner har mistet sin rådighed over beløbet, jf. ovenfor i afsnit 2.1.4.1. Hvis en skyldner foretager en indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden via en bank eller et posthus, eller hvis indbetalingen sker ved en overførsel fra skyldners konto til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil dette tidspunkt efter formueretlige regler være betalingstidspunktet, selv om beløbet først er til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden et par dage senere. Med den foreslåede regel sikres, at det ikke rentemæssigt kommer skyldner til skade, at beløbet først er modtaget nogle dage senere.

I den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved

nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes til dækning af øvrige fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Det foreslås, at dækningen ved anvendelse af et sådant overskydende beløb skal ske i henhold til § 4, stk. 1-4, og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Det betyder, at der først sker dækning – ud fra dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2 – af fordringer, der er omfattet af den inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb hidrører fra, og et herefter resterende beløb anvendes til dækning af andre fordringer under inddrivelse, hvis disse vil kunne inddrives med samme type inddrivelsesindsats, jf. ovenfor om den foreslåede regel i § 4, stk. 3. Dækningen af sådanne øvrige fordringer, der endnu ikke er blevet tilknyttet inddrivelsesindsatsen, f.eks. en afdragsordning eller lønindeholdelse, vil derfor ikke kræve en modregning.

Det vil således ikke længere være det oprindelige dækningstidspunkt, der er afgørende for, hvordan der skal dækkes.

Det foreslås, at det af bestemmelsen tillige fremgår, at hvis fordringen var rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der uberettiget er tilskrevet fordringen. Renter skal ifølge § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dækkes inden hovedkravet, dvs. den rentebærende hovedstol, hvorfor f.eks. en nedskrivning af en fordring, som restanceinddrivelsesmyndigheden har dækket, også vil indebære, at et uberettiget rentebeløb er afregnet til fordringshaver og derfor af denne skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, der skal anvende det modtagne beløb – inklusive rentebeløbet – til dækning af andre fordringer under inddrivelse mod skyldneren.

Det foreslås, at det af den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige tillige skal fremgå, at skyldneren ikke har krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb. Dette er en følge af, at anvendelsen af det overskydende beløb sker med henblik på dækning af de fordringer, der på anvendelsestidspunktet er under inddrivelse.

Det vil eksempelvis ikke udløse noget krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis det overskydende beløb vedrører en fordring, der under inddrivelsen blev forrentet med en lavere rentesats end en fordring, der ville være blevet dækket helt eller delvist, hvis der var sket en korrekt dækning.

Det vil lette systemunderstøttelsen, at det overskydende beløb kan anvendes til dækning af de fordringer, der er under inddrivelse på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender det overskydende beløb i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog med respekt for, at der først dækkes på fordringer, der var eller senere ved en tilføjelse er blevet omfattet af den specifikke inddrivelsesindsats, og dernæst – hvis der er et resterende beløb – øvrige fordringer under inddrivelse, forudsat at disse vil kunne inddrives med samme type inddrivelsesindsats. Lettelsen for it-systemet består i, at der ikke skal skelnes mellem, hvornår en

indsats er oprettet første gang, og senere oprettede tilføjelser.

Forslaget betyder, at flere af skyldnerens fordringer kan blive omfattet af en automatiseret proces i forbindelse med anvendelse af overskydende beløb. Det vil især gælde fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatserne afdragsordning og lønindeholdelse, hvor det er muligt at tilføje nye fordringer til en igangværende inddrivelsesindsats. For disse fordringer vil der fremover ikke længere være behov for at anvende modregning for at gennemføre dækninger af senere tilkomne fordringer. Dermed undgås en ekstra inddrivelsesindsats – modregning – i processen vedrørende anvendelse af overskydende beløb fra nedskrivning.

Med forslaget respekteres de gældende begrænsninger for, hvilke fordringer der kan omfattes af en given inddrivelsesindsats, og det sikres, at overskydende beløb i første række anvendes til dækning af fordringer, der konkret er omfattet af samme type inddrivelsesindsats som den, der medførte dækning på den nedskrevne fordring, og at der i anden række sker dækninger af øvrige fordringer under inddrivelse, hvis disse vil kunne tilføjes denne type inddrivelsesindsats. Der tages således fortsat hensyn til, at der eksempelvis gælder særlige regler for særskilt lønindeholdelse, modregning i f.eks. børne- og ungeydelse m.v.

Efter § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan beløb, som inddrives ved særskilt lønindeholdelse, kun anvendes til dækning af visse kravtyper, herunder biblioteksgebyrer, licensrestancer og kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber. Hvis der opstår et overskydende beløb som følge af nedskrivning af en fordring, der tidligere er dækket ved særskilt lønindeholdelse, vil det ifølge de nuværende regler i § 9, stk. 12, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige kun være muligt at anvende det overskydende beløb til dækning af andre fordringer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse. Nærværende forenklingsforslag vil således ikke betyde, at der sker ændringer, i forhold til hvad et overskydende beløb fra nedskrivninger, som vedrører fordringer omfattet af en tidligere inddrivelsesindsats med særskilt lønindeholdelse, må anvendes til.

I tilfælde, hvor der nedskrives på en fordring vedrørende betaling for daginstitution, som tidligere er dækket ved modregning i en udbetaling af børne- og ungeydelse, vil det nu opståede overskydende beløb alene kunne anvendes til dækning af andre daginstitutionsrestancer, jf. de gældende regler i § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse. Sker der efter den gennemførte modregning af daginstitutionsrestance i børne- og ungeydelse en nedskrivning af daginstitutionsfordringen, vil det dermed opståede overskydende beløb kunne anvendes til dækning af en senere opstået restance på dagsinstitutionsbetaling, der er modtaget til inddrivelse.

I tilfælde, hvor den tidligere inddrivelse og dækning på den nu nedskrevne restance er sket ved en udlægsforretning for krav omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offent-

lige, vil det efter gældende ret alene være muligt at anvende det overskydende beløb til dækning af de af skyldnerens øvrige restancer, som var omfattet af udlægget. Nærværende forenklingsforslag vil ikke betyde, at der sker ændringer, i forhold til hvad overskydende beløb opstået som følge af nedskrivning af fordringer, der var omfattet af et udlæg, kan anvendes til.

Anvendelsen af overskydende beløb i medfør af den foreslåede regel i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan medføre en ændret fordeling af dækning på renter og afdrag inden for en tidligere gennemført dækning eller modregning. Selv om der sker ændring af dækningens sammensætning i forhold til renter og afdrag, bevirker dette ikke, at der ændres på størrelsen af dækningen og på modregningsbeløbets anvendelse. En modregningserklæring rummer et løfte til skyldneren om, at dennes gæld til modregneren er ophørt, i det omfang modfordringen og hovedfordringen overlapper hinanden. Et løfte kan undergives en begrænsning, i det omfang der tages et forbehold herfor. På modregningserklæringer fra restanceinddrivelsesmyndigheden vil det fremover fremgå, at der i tilfælde af en senere nedskrivning m.v. inden for dækningen af fordringen og de tilhørende inddrivelsesrenter vil kunne opstå korrektioner, der indebærer en omfordeling mellem de af modregningserklæringen omfattede renter og hovedstole. Med et forbehold på modregningserklæringer om, at der efterfølgende kan ske en omfordeling mellem renter og hovedstol, vil der således ikke være behov for at fremsende en ny modregningserklæring til skyldner om den ændrede fordeling.

Den foreslåede mulighed for at dække fordringer, der ikke er omfattet af en aktuel inddrivelsesindsats, jf. de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forventes ikke at resultere i et stort antal sådanne dækninger, fordi fordringer, der modtages til inddrivelse, som udgangspunkt vil blive tilføjet en igangværende inddrivelsesindsats ved en afslutning, der af restanceinddrivelsesmyndigheden træffes, så snart det ud fra fordringernes størrelse og antal findes hensigtsmæssigt med en sådan opdatering af indsatsen. Derudover vil de beløb, der er i overskud, når der er sket dækninger af de fordringer, der omfattes af inddrivelsesindsatsen, typisk have en mindre størrelse.

Muligheden for en sådan dækning af en fordring, der ikke var omfattet af indsatsen, indebærer dog, at skyldneren ikke hos Skatteankestyrelsen kan få prøvet sin indsigelse om, at en sådan fordring ikke bestod eller ikke bestod fuldt ud, da den blev dækket, med henvisning til at fordringens ophør eller reduktion skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. om muligheden for en sådan prøvelse reglen i § 17, stk. 1, 1. pkt., der er beskrevet ovenfor i afsnit 2.1.4.1. Skyldner kan f.eks. være af den opfattelse, at fordringen ganske vist var retskraftig, da den blev overdraget til inddrivelse, men som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens administration – manglende afbrydelse af forældelsen – var forældet, da den blev dækket. Det foreslås derfor, at skyldner fortsat skal have mulighed for at gøre sådanne indsigelser gældende, hvis der sker dækning af en for-

dring, der ikke var omfattet af en aktuel inddrivelsesindsats af den type, som det beløb, der blev anvendt til dækningen, hidrører fra. Skyldner vil også kunne klage over en manglende overholdelse af betingelsen om, at fordringen, der blev dækket med det overskydende beløb, vil skulle kunne inddrives med den type inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb stammer fra.

Derfor foreslås en ny bestemmelse – § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter der til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, kan klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Det foreslås, at § 17, stk. 1, 2.-6. pkt., finder anvendelse, men at fristen i stk. 1, 2. pkt., regnes fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.

Klagen kan omfatte, om dækningen var berettiget, enten som følge af at fordringen ikke ville kunne have været omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra, eller som følge af kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, dvs. svarende til den eksisterende mulighed i § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om klager over afgørelser om inddrivelse.

Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden med jævne mellemrum og mindst én gang årligt udfærdiger en restanceoversigt og underretter skyldneren herom, således at denne vil kunne se, hvilke fordringer der er dækket, og om der er sket dækning af en fordring, der ikke var omfattet af den indsats, som beløbet kom fra. Skyldneren vil også kunne anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om oplysninger om, hvilke fordringer der er blevet dækket, og hvornår det skete. Klagefristen på tre måneder vil ikke løbe fra dækningstidspunktet, men fra tidspunktet for skyldners modtagelse af oplysningen om dækningen, hvad enten modtagelsen skyldes den oversigt, som restanceinddrivelsesmyndigheden underretter skyldneren om, eller at skyldneren selv har rekvireret oplysningerne hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil af oversigten fremgå, at der i medfør af den foreslåede regel kan indgives klage til Skatteankestyrelsen over dækninger, som skyldneren måtte finde uberettigede, og en sådan oplysning skal også gives, hvor skyldneren selv har rekvireret dækningsoplysningerne hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

For dækninger af fordringer, der omfattes af den inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb stammer fra, vil der ikke være klageadgang efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Afgørelserne, som disse dækninger vedrører, omfattes af skyldners klageadgang efter § 17, stk. 1.

Henvisningen i den foreslåede bestemmelse til § 17, stk. 1, 2.-6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige medfører, at klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor den skal være modtaget senest tre måneder fra skyldners modtagelse af underretning om dækningen, jf. ovenfor. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil

herefter kunne genoptage sagen – dvs. vurderingen af, om dækningen var berettiget – hvis klagen giver anledning dertil. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke fuldt ud imødekomme klagen, og vælger skyldner herefter at fastholde sin klage, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Skatteankestyrelsen sammen med en udtalelse om sagen, jf. de nærmere regler herom i §§ 37 a-37 b i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 315 af 29. marts 2016. Modtages en klage efter klagefristens udløb, sender restanceinddrivelsesmyndigheden straks klagen videre til Skatteankestyrelsen til afgørelse af, om særlige omstændigheder taler for, at klagen behandles trods fristoverskridelsen, jf. § 37 a, stk. 2, i bekendtgørelsen.

Det foreslås, at den gældende bestemmelse i § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – der bliver stk. 3 – hvorefter skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om klageadgangen efter stk. 1, tillige skal omfatte den foreslåede klageadgang om dækning af fordringer, der ikke var omfattet af den indsats, som beløbet kom fra, jf. ovenfor om den foreslåede nye bestemmelse i § 17, stk. 2.

Endelig foreslås, at skatteministerens bemyndigelse i den gældende bestemmelse i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – der bliver stk. 7 – til at fastsætte regler om gennemførelsen af stk. 1 og 2 udvides, så det af bestemmelsen tillige fremgår, at der kan fastsættes regler om gennemførelsen af de regler, der foreslås med de nye bestemmelser i stk. 3-6.

Med hensyn til bestemmelsen i den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om tidspunktet for fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen bemærkes, at fordringer først vil blive placeret i restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem, inden de senere registreres i inddrivelsessystemet. Det er tanken, at der i bekendtgørelsen om inddrivelse af gæld til det offentlige skal indsættes bestemmelser, der vil fastslå, at en fordrings placering i dækningsrækkefølgen efter stk. 1 og 2 afhænger af tidspunktet for fordringens modtagelse i modtagelsessystemet, men at en dækning først vil kunne ske, efter at fordringen er registreret i inddrivelsessystemet.

En fordring kan blive tilbagekaldt af fordringshaver efter bestemmelserne i § 2, stk. 7 og 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om henholdsvis tilbagekaldelse med henblik på at tillade afdragsvis betaling eller henstand (stk. 7) eller gennemføre modregning (stk. 8). Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden returnere en fordring til fordringshaver i medfør af samme lovs § 2, stk. 2, 4. pkt., hvis fordringshaver ikke søger skyldners indsigelser om fordringens eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid. I sådanne tilfælde medsendes de inddrivelsesrenter, der efter lovens § 5, stk. 1, er påløbet fordringen fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen. Hvis en tilbagekaldt eller returneret fordring atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden inklusive inddrivelsesrenterne, opstår spørgsmålet om dækningen af sådanne genindsendte inddrivelsesrenter i forhold til de opkrævningsrenter, som fordringshaver selv har beregnet, og de inddrivelsesrenter, der beregnes,

efter at fordringen på ny er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det er tanken, at skatteministeren fastsætter regler, der fastlægger dækningsrækkefølgen for disse renter. Det er også tanken, at reglerne skal omfatte renter, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at hovedkravet er blevet dækket.

Det foreslås også, at skatteministerens bemyndigelse skal omfatte en adgang til at fastsætte regler om dækningsrækkefølgen for opskrivningsfordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi den tidligere overdragne fordring på den måde af fordringshaver opskrives til sit korrekte beløb, som ikke fremgik ved den oprindelige overdragelse.

Endelig foreslås, at det i bemyndigelsesbestemmelsen i § 4 præciseres, at der kan fastsættes regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor der sker samtidig overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden. Bestemmelsen indeholder allerede en sådan adgang, jf. ovenfor i afsnit 2.1.4.1 om de specielle bemærkninger til § 3 a i lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761.

2.1.5. Færre forældelsesdatoer for renter af fordringer under inddrivelse

2.1.5.1. Gældende ret

Efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Tilskrivningen af renten starter fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag stiftes et nyt rentekrav, som forfalder til betaling ved stiftelsen.

Forældelsesfristen regnes efter forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt. Det betyder, at forældelsesfristen i forhold til inddrivelsesrenten regnes fra forfaldstidspunktet. Efter forældelseslovens § 3, stk. 1, er forældelsesfristen for rentefordringer 3 år. Forældelse indtræder dog senest 10 år efter, at forældelsesfristen efter lovens § 2 er begyndt at løbe, medmindre der forinden er sket afbrydelse. Forældelsen afbrydes bl.a. ved fordringshaverens iværksættelse af visse inddrivelsesskridt over for skyldneren. Endvidere følger det af forældelseslovens § 23, stk. 2, at et rentekrav bortfalder, når den hovedfordring, som renten beregnes af, forældes.

Efter forældelseslovens § 27, stk. 1, beregnes forældelsesfristen således, at forældelse indtræder dagen efter den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra forældelsesfristen regnes. Det vil sige, hvis en fordring med 3-årig forældelse forfalder den sidste dag i en måned, hvor der er 31 dage, vil fordringen være retskraftig indtil den 31. i måneden 3 år senere og være forældet den 1. i den efterfølgende måned. En

rentefordring, der eksempelvis forfalder den 31. marts 2019, vil være retskraftig indtil den 31. marts 2022 og være forældet den 1. april 2022.

Efter forældelseslovens § 27, stk. 2, udskydes forældelsesfristen til den førstkomende hverdag, hvis forældelsesfristen udløber i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag eller den 24. eller den 31. december.

2.1.5.2. Lovforslaget

Da nye rentekrav forfalder til betaling på daglig basis, sker der en selvstændig forældelse af rentekrav på daglig basis. De gældende regler om, at renten forældes på daglig basis, udgør en væsentlig systemkompleksitet for det nye it-system for inddrivelse, fordi der skal registreres mange forældelsesdage af hensyn til at kunne administrere rentens selvstændige forældelse. Tilsvarende er der mange rentefordringer at administrere i relation til den accessoriske forældelse af rentefordringer ved hovedfordringens forældelse. Det skyldes, at det nye it-system skal være i stand til dag for dag at kunne identificere, hvilken rente der er påløbet en given fordring, af hensyn til at der ikke inddrives på forældede renter.

Det foreslås, at forældelsen af renter, der tilskrives fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fra den første dag i måneden efter tilskrivningen af renten. Som en konsekvens heraf skal den absolutte forældelsesfrist på 10 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 4, tilsvarende regnes fra den 1. dag i måneden efter den måned, hvori renten er stiftet. Herved reduceres antallet af årlige forældelsesdatoer for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra 365 til 12, hvilket indebærer en væsentlig lettelse for udviklingen af det nye it-system for inddrivelsen.

Forfaldstidspunktet for en fordring er det tidspunkt, hvor skyldner har pligt til at betale fordringen, medmindre der er givet en yderligere frist, inden for hvilken betalingen anses for rettidig. Forældelsesfristen for fordringer regnes efter forældelsesloven tilsvarende fra forfaldstidspunktet. Dette generelle begyndelsestidspunkt for beregningen af forældelsen bliver med forslaget fraveget for så vidt angår renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Begrebet forfald er centralt i inddrivelseslovgivningen og bruges både i forhold til iværksættelse af inddrivelseskridt, og i forhold til hvilke fordringer der kan dækkes med et indrevet inddrivelsesprovener. Et inddrivelseskridt kan således kun iværksættes over for forfaldne fordringer, fordi skyldneren ikke har pligt til at betale beløbet, før det er forfaldent, og grundlaget for at kunne fremsætte betalingspåkrav eller iværksætte tvangsinddrivelse er, at gælden er forfalden til betaling.

En af grundpillerne for samlingen af inddrivelsen af offentlig gæld hos én restanceinddrivelsesmyndighed var således, at alle fordringer, der er overdraget til inddrivelse, skal samles på en konto for den enkelte skyldner, og at de inddrivelseskridt, der iværksættes, foretages med udgangspunkt i

den samlede saldo på kontoen, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6750. Det er derfor vigtigt, at mest muligt af skyldnerens gæld kan omfattes af et iværksat inddrivelseskridt af hensyn til at kunne opnå de effektiviseringer, der er forudsat i forbindelse med samlingen af inddrivelsen af al offentlig gæld.

Lønindeholdelse, der er et effektivt inddrivelseskridt for restanceinddrivelsesmyndigheden, kan alene omfatte forfaldne fordringer, idet lønindeholdelse udelukkende kan omfatte fordringer, for hvilke udlæg kan begæres. Udlæg kan kun begæres for forfaldne fordringer, idet sidste rettidige betalingsfrist normalt skal være overskredet. Det vil derfor svække effektiviteten af restanceinddrivelsesmyndighedens arbejde, hvis forfaldstiden for inddrivelsesrenter udskydes, idet uforfaldne renter ikke kan omfattes ved iværksættelse af lønindeholdelse.

Forfaldstidspunktet for renter er også centralt, i forhold til hvordan dækning af fordringshavernes krav gennemføres, idet alene forfaldne renter kan dækkes, og renter ifølge dækningsrækkefølgen skal dækkes før hovedkravet. En udskydelse af forfaldstidspunktet for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, til den første dag i måneden, efter renten er stiftet, vil betyde, at hvis der f.eks. sker indfrielse af fordringshaverens gæld midt i måneden, vil der være et (ofte mindre) rentebeløb, der ikke kan dækkes, fordi rentebeløbet endnu ikke er forfaldent. Det kan det virke både uforståeligt og urimeligt over for skyldneren, at der ikke er sket fuldstændig indfrielse af gælden. Herudover bliver opgørelsen af skyldnerens gæld uoverskuelig og uforståelig, fordi der kan optræde en række mindre rentefordringer fra indfrielse af gæld, der ikke er sket den 1. i en given måned.

En række love indeholder hjemmel til at nægte eller fratage erhvervstilladelser, hvis indehaveren af en autorisation eller bevilling har betydelig gæld til det offentlige. SKAT modtager som følge heraf årligt et stort antal anmodninger om restanceattester, hvor det er vigtigt, at SKAT kan give en retvisende opgørelse af den forfaldne gæld inklusive renter, uanset hvilket tidspunkt i en måned restanceattesten udstedes. På baggrund heraf findes det ligeledes uhensigtsmæssigt, hvis forfaldstidspunktet for renter ændres, så renter ikke forfalder dagligt.

Da forfaldstidspunktets indtræden er afgørende for, at der kan inddrives og dækkes på en fordring, er det ikke hensigtsmæssigt at reducere antallet af starttidspunkter for forældelsesberegningen for rente af fordringer under inddrivelse ved en samtidig udskydelse af forfaldstidspunktet, idet det som ovenfor beskrevet bl.a. vil betyde, at uforfaldne inddrivelsesrenter ikke vil kunne omfattes af de inddrivelseskridt, som iværksættes, og at uforfaldne rentebeløb ikke vil kunne dækkes af betalinger fra skyldner, hvis indbetalingen sker på et andet tidspunkt end den 1. dag i hver enkelt måned.

Endelig vil en udskydelse af forfaldstidspunktet betyde, at it-systemet skal kunne håndtere uforfaldne og dermed ikke-inddrivelsesparate krav, hvilket indebærer en systemkompleksitet, der netop søges undgået med forslaget om at op-

hæve adgangen til at overdrage fordringer, der ikke er inddrivelsesparate, jf. afsnit 2.1.3. En udskydelse af forfaldstidspunktet til den 1. i måneden efter rentens stiftelse af hensyn til at opnå færre startdatoer for forældelsen af renten vil således give en lang række uhensigtsmæssigheder i det nye it-system og stride mod væsentlige formål med samlingen af inddrivelsen hos én inddrivelsesmyndighed.

Det har været overvejet at udskyde forfaldstidspunktet med henblik på derved at udskyde forældelsen til den 1. dag i en måned, således at forfaldstidspunktet og forældelsesfristens begyndelsestidspunkt følges ad i overensstemmelse med hovedreglen i forældelsesloven.

Imidlertid vil inddrivelsen i en periode foregå både i de eksisterende it-systemer for inddrivelse og det nye system for inddrivelse.

SKAT besluttede den 8. september 2015 at stoppe den automatiske inddrivelse i EFI/DMI på grund af en række alvorlige fejl. Uanset at den automatiske inddrivelse er stoppet, beregner systemet fortsat renter af fordringerne, og der foretages visse dækninger i systemet. Det nye system for inddrivelse forventes sat i drift den 1. april 2017 og gradvist at få overdraget fordringer fra EFI/DMI. Det kommende it-system for inddrivelse vil i den første fase kun have enkelte funktionaliteter, og i en periode vil der således være samtidig drift i EFI/DMI og det kommende it-system for inddrivelse.

Efter § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal renter dækkes forud for hovedkrav. En udskydelse af forfaldstidspunktet med henblik på at regulere begyndelsestidspunktet for forældelsen af renter af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor betyde, at der i højere grad vil ske dækning af hovedstol frem for inddrivelsesrente. For en skyldner vil dette betyde, at gælden vil blive afviklet hurtigere under en given afdragsprofil end efter gældende regler med dagligt forfald. Tilsvarende vil fordringshaverne få tillagt færre renter i gældsperioden. Hermed bliver der forskel på retsvirkningerne for skyldnere og fordringshavere, afhængig af i hvilket it-system deres fordring er placeret.

Da EFI/DMI er programmeret til, at der sker dagligt forfald af renter af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, ville der i paralleldriftsperioden ske en forskelsbehandling af skyldnerne, afhængig af i hvilket it-system gælden er placeret. En tilretning af EFI/DMI, så renten af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden forfalder den 1. dag i måneden efter den måned, hvori renten er stiftet, vil være omfattende og tage lang tid. Denne løsning er derfor fravalgt.

Skatteministeriet har derudover overvejet en overgangsregel, hvorefter Skatteministeriet af hensyn til gennemførelsen af den gradvise implementering af det nye it-system – uanset forskelsbehandling – bemyndiges til at flytte skyldnere og deres fordringer frem og tilbage mellem det eksisterende it-system og det nye it-system i paralleldriftsperioden. Dette vil som udgangspunkt kræve, at restanceinddragelsesmyndigheden træffer en afgørelse om flytning af fordringen mel-

lem systemerne over for både skyldner og fordringshaver. Dette vil skulle systemunderstøttes og besværliggøre konverteringen af fordringer mellem de to systemer. For at undgå dette kunne man lovgive om, at flytning af fordringer mellem systemerne skulle kunne foregå, uden at dette skal behandles som en afgørelse i relation til de omfattede skyldnere og fordringshavere. Dette vil både indebære forskelsbehandling mellem skyldnere og fordringshavere og kræve fravigelse af væsentlige forvaltningsretlige regler for fremgangsmåden for, hvordan myndigheder træffer afgørelser, og gøre det svært for skyldnere og fordringshavere at kende deres retsstilling. Denne løsning er derfor også fravalgt. Det er på den baggrund fundet nødvendigt, at en reduktion af antallet af forældelsesdatoer for inddrivelsesrenter mest hensigtsmæssig kan ske ved at fravige forældelseslovens almindelige udgangspunkt om, at forældelsen regnes fra rentens forfald.

Efter forældelseslovens § 27, stk. 2, sker der udskydelse af forældelsen, hvor en forældelsesfrist udløber på en dag, hvor det ikke er muligt at iværksætte afbrydelse af forældelsen ved at iværksætte et retsligt skridt over for skyldneren. Dette sikrer fordringshaver mulighed for at få afbrudt forældelsen helt frem til den sidste dag, hvor fordringen er retskraftig.

Samlingen af inddrivelsen af al offentlig gæld hos én restanceinddrivelsesmyndighed, der forestår inddrivelsen ved brug af automatiserede processer, betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har brug for at kunne iværksætte afbrydelse af forældelsen ved at iværksætte et retsligt skridt over for skyldnere på den sidste dag, hvor en fordring er retskraftig, idet systemet vil give sagsbehandlerne varsel om, at en forældelsesfrist snart udløber. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor ikke samme behov som en privat kreditor for at få udskudt forældelsen, hvis forældelsesfristen udløber på en dag, hvor det ikke er muligt at iværksætte retsligt skridt over for skyldneren, fordi fristen udløber i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag eller den 24. eller den 31. december.

Forældelseslovens § 27, stk. 2, om udskydelse af forældelsen betyder, at der skal foretages programmering af kalendroplysninger af hensyn til at kunne understøtte udskydelse som følge af lørdage, søndage og helligdage, hvilket komplicerer programmeringsopgaven for det nye it-system for inddrivelse. På den baggrund foreslås det, at forældelseslovens § 27, stk. 2, ikke skal finde anvendelse ved beregning af forældelsesfristens udløb for rente af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forslaget indebærer en fordel for skyldner, idet forældelsesfristen bliver kortere, hvor fristen udløber på en dag, hvor det ikke er muligt at iværksætte retsligt skridt over for skyldneren.

2.1.6. Ingen særskilt dækningsrækkefølge ved særskilt lønindeholdelse

2.1.6.1. Gældende ret

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 (Effektivisering af inddrivelsen af gæld til det offentlige) blev der indført en ad-

gang til særskilt lønindeholdelse. Bestemmelsen, der findes i § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fastslår i 1. pkt., at der uanset reglen i § 4, stk. 1, om dækningsrækkefølgen for beløb, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber samt af beløb til dækning af medicicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 (Hurtig afslutning i visse klagesager, omkostningsgodtgørelse i retssager, dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, restanceforebyggelse, momsregistrering af visse virksomheder, forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige m.v.) blev bestemmelsen udvidet med biblioteksgebyrer. Efter 2. pkt. bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler for denne lønindeholdelse, hvilket er sket med § 9 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. I 3. pkt. bestemmes, at fordringer efter 1. pkt. dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene.

Af § 9, stk. 2, i den ovenfor nævnte bekendtgørelse følger, at særskilt lønindeholdelse højst må føre til indeholdelse af et månedligt beløb på 400 kr. I § 9, stk. 13, er bestemt, at reglerne i bekendtgørelsens § 5, § 6, § 8, § 12 og kapitel 6 ikke finder anvendelse ved særskilt lønindeholdelse. Det betyder bl.a., at der ved særskilt lønindeholdelse ikke er adgang for skyldneren til at få en betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 6, ligesom de mod almindelig lønindeholdelse beskyttede A-indkomsttyper, der fremgår af bekendtgørelsens § 12, f.eks. kontanthjælp, kan gøres til genstand for særskilt lønindeholdelse.

2.1.6.2. Lovforslaget

Den særlige dækningsrækkefølge for beløb, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, afviger fra reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og indebærer således en undtagelse, der vil skulle kunne håndteres af det it-system, der er under udvikling med henblik på at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Forenklingstiltagene i nærværende lovforslag har bl.a. til formål at understøtte udviklingen af dette it-system, så der for flest mulige fordringer gælder samme inddrivelsesmuligheder og regler om dækningsrækkefølge m.v. Derfor foreslås, at også beløb, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, anvendes til dækning af fordringer i overensstemmelse med reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. at FIFO-princippet, hvorefter den fordring, der først er modtaget til inddrivelse, dækkes først, anvendes. Det foreslås, at § 4 a ophæves, men at bestemmelsens indhold efter den foreslåede ændring med hensyn til dækningsrækkefølgen indsættes i en ny bestemmelse, § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til

det offentlige, der dermed vil være placeret i afsnittet med overskriften »Lønindeholdelse«.

2.1.7. Håndtering af paralleldrif i to inddrivelsessystemer

2.1.7.1. Gældende ret

Restanceinddrivelsesmyndigheden har siden den 1. november 2005 varetaget inddrivelsesopgaven vedrørende gæld til det offentlige. I lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, der er lovforslaget til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der trådte i kraft 1. november 2005, anføres i de almindelige bemærkninger på side 4637, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal søge at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde ved anvendelse af færrest mulige ressourcer. Beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden, skal – medmindre beløbet hidrører fra universalforfølgning (konkurs, rekonstruktion med tvangsakkord, gældssanering m.v.) – dække fordringer under inddrivelse ud fra rækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. ovenfor i afsnit 2.1.4 om den foreslåede ændring af denne regel om dækningsrækkefølgen.

Ved lov nr. 298 af 22. marts 2016 (Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungeydelsen uden partshøring m.v.) blev der med § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført en bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019. I lovforslaget til ændringsloven – lovforslag nr. L 122, Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat – anføres på side 8 i de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.2, at bestemmelsen skal sikre den nødvendige fleksibilitet i forbindelse med udviklingen af et nyt it-baseret inddrivelsessystem, herunder at it-understøttelsen gradvist kan udbygges, samt den manuelle inddrivelse, der skal foretages i samme periode. Det fremgår endvidere, at det er tanken, at interimssystemet i sin første udgave skal stå for inddrivelsen af ca. 25 udvalgte fordringstyper i forhold til nye skyldnere, dvs. skyldnere, der ikke i forvejen har gæld, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse via EFI/DMI, idet nye skyldnere, der hæfter solidarisk for fordringen sammen med en anden skyldner, der i forvejen er registreret i EFI/DMI med anden gæld, dog ikke forventes at ville indgå i inddrivelsen via interimssystemet i den begrænsede periode. Endelig anføres, at det forventes, at inddrivelsesindsatsen indledningsvist vil bestå af rykkere, afdragsordninger og udlæg, og at det er tanken, at interimssystemet gradvist tilføres yderligere funktionalitet, så inddrivelsen kan udvides i forhold til inddrivelsesmidler, fordringstyper og skyldnere.

Denne strategi for den ønskede udvikling af et nyt it-system til understøttelse af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse er blevet ændret.

Som anført i afsnit 1.1 har Skatteministeriet siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt inddrivelsessystem, og det er besluttet, at det skal være baseret på et standardssystem, som trinvist bliver videreudviklet.

Når 1. udgave (release) af systemet tages i brug, hvilket forventes at ske primo april 2017, vil fordringshaverne løbende blive tilsluttet det nye system og derefter kunne begynde at sende nye fordringer til inddrivelse i systemet. Frem mod medio 2018 forventes alle fordringshavere at blive tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret i deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet. Parallelt med tilslutningen af fordringshaverne konverteres fordringer fra EFI/DMI til det nye system, hvorefter EFI/DMI kan nedlukkes, når alle fordringer og fordringshavere er lagt ind i systemet.

§ 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver mulighed for, at skatteministeren kan fastsætte regler, der muliggør, at de eksisterende regler om dækningsrækkefølge i § 4 fraviges, i det omfang det er nødvendigt for at sikre udviklingen af det nye inddrivelsessystem, herunder at der i en periode vil være en paralleldrift, jf. ovenfor.

En paralleldrift vil indebære, at fordringer placeret i de to forskellige systemer – EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem – vil blive inddrevet særskilt via de indsats, der udgår fra det enkelte system, og dette vil indebære en fravigelse af dækningsrækkefølgen i § 4, fordi det ikke har været tanken, at der skulle være flere systemer, der hver især skulle forestå inddrivelsen af visse fordringer, jf. ovenfor om bemærkningerne i L 122. Der vil derfor med hjemmel i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne fastsættes regler, der muliggør en sådan paralleldrift i en periode. Det vil f.eks. være muligt at bestemme, at der skal kunne fastsættes en afdragsordning, der alene omfatter fordringer i det nye inddrivelsessystem, men ikke tillige fordringer placeret i EFI/DMI.

For fordringerne i EFI/DMI vil inddrivelse alene kunne ske ved modregning og udlæg, hvorimod det nye inddrivelsessystem på sigt vil kunne understøtte alle de inddrivelseskridt, som restanceinddrivelsesmyndigheden kan benytte sig af. Inddrivelsen vil dog stadig skulle ske indsats-specifikt for de inddrivelsesindsats, der kan udgå fra det enkelte system, således at den via systemet iværksatte indsats alene omfatter fordringer placeret i systemet. Med § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan den fornødne hjemmel til paralleldrift indføres, fordi der kan fastsættes regler, som gør det muligt i den inddrivelsesindsats, som iværksættes via det enkelte system, alene at inkludere fordringer, der er placeret i dette system.

Restanceinddrivelsesmyndighedens overordnede forpligtelse til at søge at inddrive flest mulige fordringer under anvendelse af færrest mulige ressourcer indebærer, at et sådant overskydende beløb skal søges anvendt til dækning af fordringer placeret i det andet system.

Betalinger, der ikke kan henføres til en specifik indsats, betegnes som frivillige betalinger, der – som det fremgår ovenfor i afsnit 2.1.4 om den foreslåede præcisering af § 4,

stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – også skal anvendes efter dækningsrækkefølgeren i § 4, stk. 1 og 2. Da sådanne frivillige betalinger netop ikke er indsats-specifikke, kan de heller ikke kobles til noget bestemt system, hvorfor der efter omstændighederne skal ske dækning af fordringer placeret i begge systemer, dvs. EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem, idet det skal undersøges, hvilke fordringer – bøder, underholdsbidrag og andre fordringer – der er placeret i de to systemer, og hvornår de blev modtaget, hvilket skyldes dækningen ud fra FIFO-princippet, hvis der ikke er dækning til alle fordringer inden for samme kategori.

Også for sådanne frivillige betalinger indebærer restanceinddrivelsesmyndighedens overordnede forpligtelse til at søge at inddrive flest mulige fordringer under anvendelse af færrest mulige ressourcer, at en frivillig betaling skal søges anvendt fuldt ud til dækning af alle fordringer, som i henhold til § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal dækkes, uanset om de fordringer, der skal dækkes i henhold til dækningsrækkefølgen efter § 4, er fordelt på både EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem, dvs. i en paralleldrift.

2.1.7.2. Lovforslaget

Skatteministeriet arbejder på at finde en teknisk løsning, som muliggør en overførsel af beløb fra det system, der modtog beløbet, til det andet, hvis der er modtaget et større beløb, end hvad der er af fordringer i det modtagende system. Det er dog ikke givet, at en sådan løsning kan findes. En manuel overførsel kan vise sig vanskelig og dermed uhensigtsmæssig, hvis der er tale om små beløb, hvilket ofte vil kunne være tilfældet.

I forbindelse med udviklingen af et nyt it-system til understøttelse af inddrivelsen er der påpeget et behov for, at et overskydende beløb fra enten en inddrivelsesmæssig dækning eller frivillig betaling, der har dækket alle fordringer i det ene system i paralleldriften, skal kunne udbetales til skyldneren frem for at søge at placere beløbet på fordringer i det andet system. Dette vil dog umiddelbart stride mod restanceinddrivelsesmyndighedens overordnede forpligtelse til at inddrive gæld til det offentlige, hvorfor det foreslås, at der i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indføres en hjemmel til, at skatteministeren kan fastsætte regler om, at sådanne overskydende beløb skal kunne udbetales til skyldneren frem for at blive anvendt til dækning af fordringer placeret i det andet system i forhold til det system, der modtog betalingen.

2.2. Præciseringer og klarere retsgrundlag

2.2.1. Præcisering af, at der beregnes renter af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesomkostninger

2.2.1.1. Gældende ret

Ifølge § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bliver fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentet med en årlig rente svarende til renten i § 5, stk. 1 og 2, i renteloven. Renten tilskrives fra

den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Reglen finder anvendelse for fordringer, som overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshavere, og for de inddrivelsesomkostninger, der pålægges af restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. navnlig gebyrer, jf. § 6 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 28 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, da restanceinddrivelsesmyndigheden er en selvstændig fordringshaver i relation til inddrivelsesomkostningerne.

Uanset at bestemmelsens ordlyd omhandler fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, fremgår det af forarbejderne, at bestemmelsen finder anvendelse på alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det fremgår således af de specielle bemærkninger til § 5 i lovforslaget til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2007-2008, tillæg A, side 275 – at bestemmelsen fastsætter, at alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bødekrav, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har i overensstemmelse med de nævnte forarbejder forrentet sine inddrivelsesomkostninger fra den 1. i måneden efter den måned, hvori de er stiftet, dvs. i lighed med, at renten for fordringer, der er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra en fordringshaver, tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen.

2.2.1.2. Lovforslaget

Det foreslås at præcisere § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så det klart fremgår, at også de omkostninger, der pålægges af restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes efter bestemmelsen.

Efter bestemmelsens nuværende formulering kan der efter en ordlydsfortolkning opstå tvivl om, hvorvidt der er adgang til at forrente inddrivelsesomkostningerne, da de ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden i overensstemmelse med de regler, der i øvrigt gælder for overdragelsen af de fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovens § 2, stk. 3 og 4. I stedet stiftes de af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorfor en sådan overdragelse ikke giver mening. Præciseringen vil udrydde denne tvivl.

Endvidere foreslås det at præcisere, at fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. inddrivelsesomkostningerne, efter gældende ret og i overensstemmelse med praksis hos restanceinddrivelsesmyndigheden tilskrives rente fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet af restanceinddrivelsesmyndigheden. Præciseringen foreslås, fordi den nuværende ordlyd, hvorefter renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan give anledning til tvivl om, fra hvilket tidspunkt inddrivelsesomkostningerne forrentes.

2.2.2. Præcisering af indtrædelsesret

2.2.2.1. Gældende ret

Efter § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indtræder kommuner og regioner i retten til udbetalinger fra staten til dækning af deres ikke rettidigt betalte fordringer. Efter § 8, stk. 2, indtræder det offentlige desuden på vegne af en privat bidragsberettiget person i retten til udbetalinger fra det offentlige til dækning af ikke rettidigt betalte private krav på underholdsbidrag. Lovens § 9, stk. 1, fastslår, at en tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen ikke afskærer det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige, ligesom det i § 9, stk. 2, fastslås, at en kommunalt fastsat betalingsaftale ikke afskærer kommunen fra at indtræde i retten til udbetalinger fra staten, jf. § 8.

Udbetaling Danmark blev oprettet ved lov om etablering af den selvejende institution Udbetaling Danmark, der trådte i kraft den 23. december 2010. Først den 1. oktober 2012, hvor lov om Udbetaling Danmark trådte i kraft, overgik de første ydelsesområder til Udbetaling Danmark. Udbetaling Danmark er oprettet som en offentligt reguleret selvejende institution, der har en egen bestyrelse og egen formue. Kommunerne og staten dækker udgifterne til Udbetaling Danmarks opgaver inden for de sagsområder, som er overført til Udbetaling Danmark. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget til lov om Udbetaling Danmark – lovforslag nr. L 86, Folketingstidende 2011-12, A, L 86 som fremsat – anføres i afsnit 2.16.2 på side 39, at Udbetaling Danmark vil blive betragtet som en offentlig myndighed, som er omfattet af reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men at det dog er nødvendigt med en lovændring, hvis Udbetaling Danmark skal være omfattet af §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet bestemmelserne specifikt nævner de myndigheder, der er omfattet af bestemmelserne, dvs. kommuner og regioner. Lov om Udbetaling Danmark bestemmer derfor i § 31, at §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder tilsvarende anvendelse for Udbetaling Danmark. Private underholdsbidrag opkræves af Udbetaling Danmark, hvis den bidragsberettigede anmoder herom, jf. § 2 i lov om opkrævning af underholdsbidrag og §§ 2 og 4 i bekendtgørelse nr. 1838 af 22. december 2015 om anvendelse af underholdsplichtforordningen, og disse fordringer vil derfor kunne modregnes ved udnyttelse af indtrædelsesretten.

De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren A har et krav mod hovedmanden B, der tilsvarende har et krav mod A. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modregnerens fordring, der kaldes modfordringen, skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedmandens fordring, der kaldes hovedfordringen, skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag,

hvor betalingen stadig vil være rettidig. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v.

Modregningen gennemføres ved afgivelse af en modregningserklæring, der får virkning ved sin fremkomst til hovedmanden. Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteanstyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet det dog er fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskelskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Indtrædelsesretten er udtryk for en modregning, der ikke ville have været mulig efter de almindelige modregningsbetingelser, men som er gjort mulig, fordi gensidighedsbetingelsen er fraveget ved lov. Formålet med § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er således alene at fastslå, at den modregningsmæssige gensidighedsbetingelse ikke skal være opfyldt, når der modregnes med fordringer tilhørende en region eller en kommune eller med private underholdsbidrag. Derimod skal de øvrige modregningsbetingelser – jf. ovenfor – fortsat være opfyldt, for at modregning kan ske.

Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fordringer omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bl.a. lovens § 2, stk. 5 og 6, og SKATs styresignal SKM2010. 86. SKAT. Retten i Viborg har i sin dom gengivet i SKM2015. 55. BR lagt til grund, at også kommunalt ejede forsyningsvirksomheder er omfattet af indtrædelsesretten.

Højesteret har i sin dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1955, side 13, afgjort, at staten i modregningsretlig henseende anses som en enhed, hvorfor gensidighedsbetingelsen er opfyldt, hvis en statslig institution m.v. skal udbetale et beløb til en person, mod hvem en anden statslig institution m.v. har en forfalden fordring. Det har dog i flere tilfælde givet anledning til tvivl, om bl.a. visse selvejende institutioner skal anses som en del af staten. I en dom offentliggjort i SKM2014. 160. ØLR har Østre Landsret f.eks. afgjort, at et universitet i relation til et spørgsmål om registreringsafgiftspligt vedrørende et af universitetet ejet motorkøretøj skulle anses som en statslig institution, selv om universiteter ved universitetsloven fra 2003, jf. lov nr. 403 af 28. maj 2003, overgik til at være selvejende institutioner, der ikke længere skulle optræde i statsregnskabet, ligesom formuen skulle være adskilt fra statens formue i øvrigt.

2.2.2.2. Lovforslaget

For at undgå tvivl om rækkevidden af indtrædelsesretten efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås det at ændre bestemmelsen i lovens § 8 om indtrædelsesret, så bestemmelsen i stedet fastslår, at fordringshaveren med sine forfaldne fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld

til det offentlige indtræder i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, og at dette tilsvarende gælder for private underholdsbidrag i forhold til udbetalinger fra det offentlige.

Der er tale om en præcisering af reglerne om indtrædelsesret, idet der dog foreslås den ændring, at det bestemmes, at indtrædelsen kan ske for forfaldne fordringer. I den gældende bestemmelse i § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kræver indtrædelsen, at fordringen ikke rettidigt er betalt. Modregning kan dog ifølge de almindelige modregningsbetingelser ske på sidste dag, hvor betaling stadig vil være rettidig. Dette vil ikke have nogen betydning for fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, idet det er en forudsætning for denne overdragelse, at betalingsfristen er overskredet uden betaling, ligesom sædvanlig rykkerprocedure forgæves skal være gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås at ophæve bestemmelsen i § 2, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overdragelse før betalingsfristen er udløbet. Derimod vil ændringen have betydning for den modregning, som en fordringshaver selv gennemfører, fordi fordringen enten ikke har været overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse eller er blevet tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, jf. § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ændringen indebærer, at fordringshaveren kan gennemføre modregningen ét døgn tidligere end ifølge den gældende ordlyd i § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter betalingsfristen skal være udløbet. Med ændringen vil bestemmelsen om indtrædelsesret være en bestemmelse, der alene fraviger de almindelige modregningsbetingelsers krav om gensidighed, men derimod ikke fraviger de øvrige modregningsbetingelser, herunder kravet om fordringernes afviklingsmodenhed, som bestemmelsen efter sin nyaffattelse bringes i overensstemmelse med.

Det foreslås samtidig, at § 31 i lov om Udbetaling Danmark ændres, fordi der som følge af nyaffattelsen af § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil være behov for en henvisning til denne bestemmelse. Efter den foreslåede ændring vil bestemmelsen i § 31 i lov om Udbetaling Danmark således alene henviser til § 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.2.3. Restanceinddrivelsesmyndighedens retskraftvurderinger af fordringer med tvivlsom retskraft

2.2.3.1. Gældende ret

Begrebet retskraftvurdering har fået aktualitet i forbindelse med de problemer, som funktionalitetsmanglerne i EFI/DMI har bidraget til, og den oprydningsopgave, som restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle igennem. Restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at søge at inddrive alle fordringer, der er overdraget til inddrivelse, eller som restanceinddrivelsesmyndigheden selv skaber som led i inddrivelsesarbejdet, f.eks. gebyrer og inddrivelsesrenter. Op-

gaven skal dog varetages inden for de rammer af navnlig ressourcemæssig karakter, som er stillet til rådighed. Desuden er der givet en lang række regler, der beskytter skyldnere med få midler til at sørge for sig selv og deres familie. Har skyldner ingen betalingsevne, vil inddrivelse som udgangspunkt også være udelukket, medmindre der f.eks. opstår en mulighed for at modregne i skyldners eventuelle overskydende skat. En overskydende skat har således ikke forsørgelseskarakter. I lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, der er lovforslaget til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der trådte i kraft 1. november 2005 og samlede inddrivelsen af gæld til det offentlige i staten hos restanceinddrivelsesmyndigheden, anføres i de almindelige bemærkninger på side 4637, at grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område vil være en differentieret indsats over for henholdsvis medspillere og modspillere, og at denne segmentering også vil afspejle sig i restanceinddrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Restanceinddrivelsesmyndighedens udfordring vil dermed være at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde ved anvendelse af færrest mulige ressourcer.

En fordring vil ikke lovligt kunne inddrives, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden er klar over, at der er tvivl om fordringens retskraft, dvs. hvorvidt fordringen stadig består, eller om den er ophørt som følge af navnlig forældelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil dog stadig være forpligtet til at søge at inddrive fordringen, men for at inddrivelse kommer på tale, vil tvivlen om fordringens retskraft forinden skulle afklares. Der skal med andre ord foretages en retskraftvurdering af fordringen. Det kendetegner fordringerne i EFI/DMI, at langt størstedelen har en tvivlsom retskraft. De kaldes med et udtryk, der anvendes i oprydningsarbejdet, for "grå" fordringer.

Der findes ingen lovregler, der direkte regulerer, i hvilken rækkefølge restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle foretage retskraftvurderinger af disse "grå" fordringer. Et vist fingerpeg kan findes i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølgen for beløb, der inddrives, men mange af de hensyn, der begrunder dækningsrækkefølgen, foreligger ikke aktuelt.

Det gælder bl.a. begrundelsen for FIFO-princippet i § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter der, hvis der inden for samme kategori ikke er dækning til samtlige krav, sker dækning ud fra tidspunktet for de enkelte fordringers modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at det krav, der blev modtaget først, dækkes først. FIFO-princippet skyldes navnlig en betragtning om, at de først modtagne fordringer typisk er de mest forældelsestruede. Med § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har alle fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, dog fået udskudt starttidspunktet for deres forældelsesfrist, således at forældelsen tidligst regnes fra den 20. november 2018.

Det gælder også bøder, der ifølge § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal dækkes først. Dette begrundes med dels et skyldnerhensyn, dels et for-

dringshaverhensyn. Skyldnerhensynet er risikoen for forvandlingsstraf, mens fordringshaverhensynet er de særlige forældelsesregler efter straffelovens § 97 a, stk. 1. Bøder med tvivlsom retskraft kan dog ikke inddrives, jf. ovenfor om betydningen af en retskrafttvivl, hvorfor en forvandlingsstraf ikke aktuelt kommer på tale, jf. om betingelserne herfor § 36 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvortil kommer, at også bøder er omfattet af forældelsesudskydelsen i § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det gælder dog ikke forvandlingsstraffen, om hvilken straffelovens § 97 a, stk. 2, bestemmer, at forvandlingsstraf for bøde bortfalder efter 3 år, medmindre dens fuldbyrdelse er påbegyndt forinden. For bøde på over 10.000 kr. er fristen dog 5 år. Da truslen om mulig forvandlingsstraf skal tilskynde bødeskyldneren til frivillig betaling, er det for inddrivelsesudsigten vigtigt, at muligheden for forvandlingsstraf ikke forspildes.

Efter bøder dækkes ifølge § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes inden de offentlige krav. Prioriteringen af de private underholdsbidrag skyldes et fordringshaverhensyn, idet den bidragsberettigede person skal kunne disponere over bidragsbetalingen til sit underhold m.v.

Renter dækkes ifølge § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dog før deres rentebærende hovedfordring. Reglen skyldes bl.a., at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en fordring bl.a. afskrives, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. For renter må derfor i relation til en retskraftvurdering gælde, at en rente, der ofte vil have en beskeden størrelse, ikke kan kræves retskraftvurderet, hvis omkostningerne hertil vil overstige rentestørrelsen. En retskraftvurdering er en forudsætning for at kunne fortsætte inddrivelsen.

Renter og lignende ydelser, bl.a. gebyrer, er undergivet accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Hvis den rentebærende hovedfordring eller den fordring, som gebyret vedrører, er forældet, er også renten eller gebyret forældet, selv om rentens eller gebyrets forældelsesfrist ikke er udløbet. Renter og gebyrer kan derfor ikke retskraftvurderes, før den fordring, som renten eller gebyret vedrører, er retskraftvurderet og fundet retskraftig. Den ovenfor omtalte bestemmelse i § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan derfor ikke spille nogen rolle for spørgsmålet om, hvilken retskraftvurderingsrækkefølge der skal anvendes ved retskraftvurderingen af renter.

Den objektiverede dækningsrækkefølge efter § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har ifølge forarbejderne bl.a. til formål at skabe gennemsigtighed for såvel skyldner som fordringshaver. Hensynet til fordringshaver bør dog ikke overvurderes, fordi fordringshaver som udgangspunkt ikke ved, hvilke andre fordringer der er til inddrivelse hos skyldneren, og derfor ikke kan have nogen

beskyttet forventning om tidspunktet for modtagelsen af beløbet, hvilket tidspunkt desuden afhænger af, om restanceinndrivelsesmyndigheden er lykkedes med sin inddrivelse.

Tilsidesættelsen af øremærkningsprincippet, der også er en konsekvens af den objektiverede dækningsrækkefølge efter § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er desuden ifølge forarbejderne begrundet med, at en øremærkning ikke er forenelig med en automatiseret/maskinel behandling af inddrevne beløb, hvorfor en tilsidesættelse af øremærkningsprincippet er en betingelse for de effektiviseringer og forenklinger, der er forudsat at kunne opnås med en systembaseret inddrivelse. Retskraftvurderingerne foregår dog manuelt, hvorfor også dette hensyn må vige.

Hensynet til en effektiv inddrivelse – flest mulige kroner i forhold til de anvendte ressourcer – må i forbindelse med retskraftvurderingerne veje tungere end en strikt overholdelse af FIFO-princippet, idet det bærende argument for dette princip er antagelsen om størst forældelsestrussel for de først modtagne fordringer, jf. ovenfor. Der er dog stadig særlige hensyn til bøder og private underholdsbidrag, jf. ovenfor.

2.2.3.2. Lovforslaget

Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om de retskraftvurderinger, der skal foretages af restanceinndrivelsesmyndigheden som led i oprydningssarbejdet efter de problemer, som den fejlbehæftede systemunderstøttelse fra EFI/DMI har bidraget til, og som indebærer, at størstedelen af de fordringer, der er modtaget til inddrivelse inden den 8. september 2015, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden suspendede systemunderstøttelsen fra EFI/DMI, har tvivlsom retskraft. Der kan dog også i perioden til og med den 19. november 2015 være indtrådt forældelse, hvilket skyldes, at § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har udskudt forældelsen for fordringer under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, således at forældelsesfristen for disse fordringer tidligst løber fra den 20. november 2018. For fordringer, der var under inddrivelse den 19. november 2015, forudsætter forældelsesudskydelsen for disse fordringer, at de var retskraftige denne dag. Forældelse af fordringer, der omfattes af § 18 a, vil tidligst kunne indtræde den 23. november 2021, fordi 3-årsdagen fra den 20. november 2018 – den 20. november 2021 – er en lørdag. I forældelseslovens § 27, stk. 2, er bestemt, at forældelsesfristen, hvis den udløber i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller den 31. december, udstrækkes til den førstkommende hverdag. Mandag den 22. november 2021 er derfor fristen for at iværksætte afbrydelse af forældelsen gennem retsligt skridt over for skyldneren, og forældelse vil – hvis afbrydelse ikke forinden er sket – indtræde den 23. november 2021.

Der vil også for fordringer, der er modtaget til inddrivelse den 19. november 2015 eller senere, være behov for at foretage retskraftvurderinger for at afklare deres forældelsesfrist. Er en fordring allerede forældet ved overdragelsen til restanceinndrivelsesmyndigheden, vil den ikke være omfat-

tet af forældelsesudskydelsen efter § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den foreslåede bemyndigelse foreslås derfor at vedrøre fordringer, der er overdraget til restanceinndrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021. Da renter og lignende ydelser, dvs. i praksis gebyrer, som restanceinndrivelsesmyndigheden stifter som led i inddrivelsen, er omfattet af den accessoriske forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, vil den foreslåede bemyndigelse også skulle inkludere sådanne renter og gebyrer. Hvis § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skulle regulere rækkefølgen for retskraftvurderinger, ville renter skulle retskraftvurderes før hovedkravet, jf. herved § 4, stk. 2, 2. pkt., men som nævnt ovenfor i afsnit 2.2.3.1 om gældende ret kan renter ikke retskraftvurderes, før hovedkravet er retskraftvurderet og fundet retskraftigt.

Der vil med den foreslåede bemyndigelse bl.a. kunne fastsættes regler om rækkefølgen for retskraftvurderingerne i overensstemmelse med de ovenfor beskrevne hensyn. Det vil også gælde de situationer, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden modtager en frivillig betaling, og der mod skyldneren findes fordringer med tvivlsom retskraft, og situationer, hvor en modregningsmulighed ønskes udnyttet, men hvor en eller flere mulige modfordringer har tvivlsom retskraft. De nævnte hensyn vil navnlig indebære, at FIFO-princippet ikke finder anvendelse på rækkefølgen for retskraftvurderinger, og at hensynet til effektiv inddrivelse kommer til udtryk, ved at store fordringer kan prioriteres i retskraftvurderingerne.

2.3. Andre ændringer og præciseringer

2.3.1. Gældende ret

I § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes dækningsrækkefølgen for modregning med fordringer omfattet af loven. Ifølge § 7, stk. 1, nr. 3, dækkes på tredjepladsen – hvis udbetalingsbeløbet efter dækningen af fordringerne i nr. 1 (den udbetalende myndigheds modregning med egne fordringer) og nr. 2 (restanceinndrivelsesmyndighedens modregning med fordringer, der er under inddrivelse) stadig muliggør yderligere modregning – andre fordringer under opkrævning. Hvis der ikke er fuld dækning til alle disse, dækkes de i den rækkefølge, hvori de er registreret i Det Centrale fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt. Skatteministeren kan efter § 7, stk. 3, fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til Det Centrale Fordringsregister.

Efter kildeskattelovens § 74, stk. 1, nr. 1, der findes i kildeskattelovens afsnit VIII om strafbestemmelser m.v., ifaldt den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed undlader at opfylde sin pligt til at foretage indeholdelse af A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, udbytteskat m.v., royaltyskat, renteskat eller skat som nævnt i § 65 B, stk. 1, straf i form af bøde. Efter stk. 2 kan, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffen stige til fængsel i indtil 1 år og 6 måneder, hvis forholdet er begået med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller hvis der i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder. Ifølge § 10, stk. 6, i lov om inddri-

velse af gæld til det offentlige finder reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70, 72 og 73 A, i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, indrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved en fejl er der ikke med et komma foretaget den nødvendige adskillelse af kildeskattelovens § 73 A og samme lovs afsnit VIII. Bestemmelsen i § 73 A befinder sig i lovens afsnit VII.

På baggrund af at en spørgeskemaundersøgelse foretaget af Socialforskningsinstituttet (SFI) viste, at gæld til det offentlige for de svageste kontanthjælpsmodtagere kunne være en barriere for at komme i beskæftigelse, fordi en eventuel økonomisk fremgang (som følge af beskæftigelse) ville blive mødt med krav om afdrag på gælden til det offentlige, blev et forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper iværksat. En årsag var tillige, at kontanthjælpsmodtagere normalt ikke kunne opnå gældssanering efter de almindelige regler i konkursloven, da det er en forudsætning, at skyldners økonomiske forhold er afklarede. Da kontanthjælp er en midlertidig ydelse, kan de økonomiske forhold ikke anses for afklarede.

Af de oprindelige regler om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper (indført ved lov nr. 510 af 7. juni 2006) fremgik det, at eftergivelse skulle ske med et fast beløb pr. måned i 5 år. Beløbet, som skulle eftergives pr. måned, udgjorde 1/60 af skyldners samlede gæld til det offentlige, som er omfattet af eftergivelsen. Ved lov nr. 1336 af 19. december 2008, § 120, var det hensigten at lempe ordningen, således at eftergivelse skulle ske med et fast beløb pr. måned i 4 år. Beløbet, som skulle eftergives pr. måned, udgjorde 1/48 af skyldners samlede gæld til det offentlige, som er omfattet af eftergivelsen. Imidlertid var der en fejl i ændringsloven, hvorfor de 5 år blev ændret til 4 år, jf. lovens § 16 g, stk. 1, 1. pkt., men 1/60 blev ikke ændret til 1/48. Det fremgik af ændringsloven, at man i § 16 g stk. 2, 2. pkt., skulle ændre 1/60 til 1/48. Imidlertid indeholder stk. 2, 2. pkt., ikke en sådan angivelse af, hvad beløbet, som eftergives pr. måned, udgør. Der er derfor tale om en åbenlys fejl. Der er således efter gældende ret ikke sammenhæng mellem angivelsen i år og beløbet, som eftergives pr. måned.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har siden ændringslovens ikrafttræden 1. januar 2009 i praksis eftergivet gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper i overensstemmelse med hensigten i ændringsloven, sådan at der er eftergivet gæld over en 4-årig periode (som der er hjemmel til) og med 1/48 pr. måned (som en konsekvens af angivelsen i år, men som der ikke er udtrykkelig hjemmel til).

Da ordningen trådte i kraft den 1. februar 2007, var det som et 4-årigt forsøg, jf. lov nr. 510 af 7. juni 2006, § 1, nr. 10, hvormed blandt andet § 16 j, stk. 3 og 4, blev indsat, og de almindelige bemærkninger til det bagvedliggende lovforslag nr. L 174, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 5898. Den oprindelige lov indeholdt en revisionsbestemmel-

se, hvoraf det fremgik, at Skatteministeriet i samarbejde med Socialministeriet et år efter ordningens ikrafttræden skulle foretage en vurdering af afgrænsningen af ordningen. Loven indeholdt desuden en evalueringsbestemmelse, hvorefter Skatteministeriet i samarbejde med Socialministeriet skulle evaluere forsøgsordningen 3 år efter ordningens ikrafttræden.

Efter en vurdering af ordningens afgrænsning blev ordningen lempet. Baggrunden var, at ordningen blev anvendt i meget begrænset omfang.

Efter den planlagte evaluering blev det konstateret, at ordningen – også efter lempelsen – fortsat blev anvendt i meget begrænset omfang. Således blev der i årene 2007-09 anvendt under 2 mio. kr. til kompensation af fordringshavere, hvis tilgodehavender var berørt af en relevant gældseftergivelse. Der var afsat 25 mio. kr. i hvert af de tre år. Der blev i den nævnte periode alene indgivet 461 ansøgninger om eftergivelse af gæld. Heraf blev 169 ansøgninger godkendt.

På den baggrund blev det besluttet ikke at forlænge ordningen. Da der er overførselsadgang på kontoen i finansloven, kan ordningen dog bruges, indtil den nedlægges ved lov.

2.3.2. Lovforslaget

Det Centrale Fordringsregister findes ikke længere. Det blev hos SKAT erstattet af systemet DMI (DebitorMotorInddrivelse). Det foreslås, at bestemmelsen i § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, således at der henvises til den rækkefølge, hvori fordringer under opkrævning er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, hvormed menes det register eller system, som SKAT anvender til opbevaringen af disse oplysninger. Det foreslås, at der i § 7, stk. 3, gennemføres den nødvendige konsekvensændring i betegnelsen for systemet.

I § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der ved en fejl ikke blevet indsat et komma foran henvisningen til kildeskattelovens afsnit VIII, der indeholder strafbestemmelser m.v. Dermed fremstår bl.a. kildeskattelovens § 73 A som en bestemmelse, der findes i lovens afsnit VIII. Som nævnt ovenfor befinder den sig dog i afsnit VII, og det foreslås derfor at indsætte et komma. Formålet med henvisningen til afsnit VIII er således at inkludere alle bestemmelser i afsnit VIII. Det foreslås desuden, at henvisningen i § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til kildeskattelovens § 72 udgår som en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 2.

Det foreslås, at § 16 g, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper ændres således, at der fremadrettet er hjemmel til at eftergive gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper med et beløb pr. måned, der udgør 1/48 af den samlede gæld til det offentlige og ikke 1/60.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for det offentlige. Lovforslaget kan dog som følge af midlertidig paralleldrift medføre behov for justering af eksisterende it-systemer mv. Dette vurderes i givet fald at være af mindre omfang.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Efter forslagens § 1, nr. 9, skal forældelsesfristen af de renter, der tilskrives en fordring under inddrivelse i en given måned, regnes fra den første dag i den efterfølgende måned. Med forslaget vil der ske månedlig forældelse af renter, der tilskrives fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Herved udskydes starttidspunktet for forældelsen af de enkelte daglige rentefordringer med mellem 1 og 31 dage. Virksomheder vil i tilfælde, hvor deres fordringer under inddrivelse forældes, opleve en mindre udskydelse af forældelsen.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har negative administrative konsekvenser for borgerne i den forstand, at de foreslåede regler indebærer, at flere krav end i dag vil kunne være tillagt udpantningsret, hvilket betyder, at der i videre omfang vil være mulighed for at gennemføre udpantning for borgeres gæld.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Lovforslaget har negative administrative konsekvenser for borgerne i den forstand, at de foreslåede regler indebærer, at flere krav end i dag vil kunne være tillagt udpantningsret, hvilket betyder, at der i videre omfang vil være

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. december 2016 til den 17. januar 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3 F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i SKAT, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, Cepos, Cevea, Danmarks Rederiforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, DANVA, Data-tilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, Finansrådet, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Forsikring & Pension, Grundejernes Landsforening, HORESTA, Håndværksrådet, Investeringsfondsbranchen, ISOBRO, IT-branchen, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, LO, Nationalbanken, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark, Ældresagen.

		mulighed for at gennemføre udpantning for borgeres gæld.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at loven også gælder for opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske og grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt for inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller inddrives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Bestemmelsen indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden til sin inddrivelse af disse krav kan anvende samme inddrivelsesmidler, som vil kunne anvendes ved inddrivelsen af tilsvarende danske krav.

Det foreslås i nr. 1, at der i § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 2. pkt., der fastslår, at opkrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav sker efter de regler, der gælder for opkrævningen og inddrivelsen af de øvrige fordringer omfattet af inddrivelse af gæld til det offentlige, medmindre andet følger af hjemmelsgrundlaget for opkrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav.

Som følge af den regelforenkling, der er hovedformålet med nærværende lovforslag, foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, at § 1, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gives en ny affattelse, hvilket indebærer, at den eksisterende bestemmelse i § 1, stk. 3, 2. pkt., hvorefter regler som nævnt i 1. pkt. – dvs. regler i anden lovgivning om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v. – desuden finder anvendelse på fordringer som nævnt i § 1, stk. 2, medmindre andet følger af det pågældende retsgrundlag, får en ny affattelse. I den nyaffattede bestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, bestemmes, at regler i anden lovgivning om opkrævning af fordringer fortsat finder anvendelse.

Med den i nr. 1 foreslåede ændring præciseres derfor, at opkrævningen og inddrivelsen af de i § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfattede udenlandske

fordringer skal ske efter de regler, der gælder for opkrævningen og inddrivelsen af de øvrige fordringer omfattet af inddrivelse af gæld til det offentlige, medmindre andet følger af hjemmelsgrundlaget for opkrævningen og inddrivelsen af disse udenlandske fordringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Til nr. 2

I § 1, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at reglerne i anden lovgivning om opkrævning og inddrivelse af fordringer som nævnt i § 1, stk. 1, herunder om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v., finder anvendelse. I 2. pkt. bestemmes, at regler som nævnt i 1. pkt. desuden finder anvendelse på fordringer som nævnt i § 1, stk. 2, medmindre andet følger af det pågældende retlige hjemmelsgrundlag. Reglen i § 1, stk. 3, 1. pkt., kan føres tilbage til § 1, stk. 2, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, som trådte i kraft den 1. november 2005. Reglerne i §§ 1-4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer blev ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, jf. § 112, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige), som følge af at bestemmelserne skulle videreføres i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Henvisningen til regler i anden lovgivning om udpantning, lønindeholdelse, eftergivelse og henstand har dog siden den 1. januar 2009 ikke haft nogen relevans, fordi man med lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ønskede at harmonisere disse regler, således at de blev samlet i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der netop trådte i kraft denne dato.

Efter at §§ 4-7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lov nr. 1333 af 19. december 2008, trådte i kraft den 1. august 2013, forsvandt samtidig behovet for i anden lovgivning at søge afklaret, hvilken dækningsrækkefølge der skal anvendes, når restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordele de beløb, der er inddrevet, på de fordringer, som den pågældende inddrivelsesindsats omfattede, samt behovet for at kunne opkræve renter og gebyrer med hjemmel i anden lovgivning. Med bestemmelsen i § 5 findes således regler om inddrivelsesrenten, der påløber fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, mens § 6 indeholder en bestemmelse om gebyrer.

Det foreslås i nr. 2, at § 1, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så det af bestemmelsen alene vil fremgå, at regler i anden lovgivning om opkrævning af fordringer fortsat finder anvendelse. Med ændringen opnås den forenkling, at reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke skal vige for regler om inddrivelse i anden lovgivning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.2.

Til nr. 3

Efter gældende ret er hovedreglen, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der er dog efter § 2, stk. 3, 4. pkt., adgang til tidligere overdragelse, men alene såfremt forholdene i særlig grad taler for det. Undtagelsen er baseret på hensynet til skyldner, idet en skyldner, der har en afdragsordning med f.eks. en kommune og samtidig har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan være interesseret i en samlet afviklingsordning, der både omfatter den gæld, som er under opkrævning hos kommunen, og den gæld, som er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan i disse tilfælde overdrages fordringer, som ikke er inddrivelsesparate.

Det foreslås i nr. 3 at ophæve denne adgang til at overdrage ikke-inddrivelsesparate fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, idet adgangen bidrager til kompleksitet i det it-system, som fremadrettet skal understøtte inddrivelsen af gæld til det offentlige.

Fordringer, som ikke er inddrivelsesparate, kan alene omfattes af en afdragsordning, hvorimod fordringer, som er inddrivelsesparate, i udgangspunktet fremadrettet vil kunne udsættes for alle inddrivesskridt, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Skyldner kan når som helst anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om en betalingsevnevurdering efter kapitel 6 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Herved kan der ved fastsættelse af den maksimale indeholdelsesprocent i forbindelse med betalingsevnevurdering tages højde for eventuel gæld til kommunen. Skyldners interesse vil dermed fortsat kunne varetages. I bekendtgørelsens § 13, stk. 2, er bestemt, at det månedlige afdrag til betaling af gælden udgøres af skyldnerens og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst med fradrag af en række specifikke udgifter. De udgifter, som kan fradrages, omfatter bl.a. efter § 13, stk. 2, nr. 7, et rådighedsbeløb, jf. § 21, og efter § 13, stk. 2, nr. 9, ydelser på anden gæld, jf. § 23. Bestemmelsen i § 23 fastslår, at bl.a. ydelser på studiegæld, tilbagebetalingspligtige sociale ydelser og ydelser, der betales på afdragsordninger omfattet af § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og afdragsordninger omfattet af § 5, eller som inddrives ved lønindeholdelse efter § 8, kan fradrages. Afdragsordninger efter § 2, stk. 3, er afdragsordninger, som fordringshaver – f.eks. en kommune – har fastsat.

De gældende regler om adgangen til at overdrage ikke-inddrivelsesparate fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden medfører kompleksitet i it-systemet, idet de nævnte fordringer ikke er inddrivelsesparate. De kan derfor alene indgå i en afdragsordning, men kan ikke omfattes af andre inddrivesskridt. Den foreslåede ændring vil fjerne denne kompleksitet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.3.

Til nr. 4

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Derudover indeholder kapitel 3 og 4 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige regler om henholdsvis afdragsordninger og henstand.

For tvangsbøder, der pålægges for at få nogen til at opfylde en forpligtelse over for det offentlige, jf. f.eks. retsplejelovens § 997, stk. 3, 1. pkt., eller opkrævningslovens § 18 a, gælder, at disse ikke kan afvikles gennem indgåelsen af en afdragsordning. For politiets tvangsbøder fremgår dette af § 4, stk. 2, nr. 1, i bødebekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 409 af 9. april 2015. Tvangsbøder antages at bortfalde, når den pågældende forpligtelse er opfyldt, uanset om forpligtelsen først opfyldes efter den fastsatte frist.

Det foreslås i nr. 4, at § 3, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, således at afdragsvis betaling og henstand dog ikke skal kunne ske, hvis dette følger af bilag 1, der i lovforslagets § 1, nr. 21, foreslås nyaffattet, så fordringstyper, for hvilke de enkelte inddrivelsesmidler ikke skal kunne finde anvendelse, anføres med angivelse af den begrænsning, der skal være gældende.

Det foreslås i § 1, nr. 21, at afdragsordninger ikke skal kunne indgås for tvangsbøder.

Til nr. 5

Med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der fastsat en objektiveret dækningsrækkefølge for anvendelsen af beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver. Kan et beløb, som inddrives hos skyldner, ikke dække alle fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse. Denne dækningsrækkefølge følger af stk. 1. Er der ikke dækning til alle fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, idet renter dog dækkes forud for hovedfordringen, jf. stk. 2.

Det såkaldte øremærkningsprincip, der omhandler skyldners adgang til at anvise, hvilken eller hvilke fordringer en betaling skal anvendes på, er med denne dækningsrækkefølgerregel fraveget, da dækningsrækkefølgen netop tager højde for tilfælde, hvor enten skyldner eller fordringshaver har en

særlig interesse i, at bestemte fordringer dækkes forud for andre. Hvis et inddrevet beløb alene kan føre til delvis dækning af fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne efter FIFO-princippet, dvs. at den fordring, der først er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes først. Dog dækkes rente forud for hovedkravet, hvilket i de specielle bemærkninger til § 3 a, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760, begrundes med, at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

I bemærkningerne til det nævnte lovforslag anføres ligeledes, at dækningsrækkefølgen kun gælder individuelle inddrivelseskridt mod skyldner, hvorfor udlodninger hidrørende fra en konkurs, gældssanering m.v. ikke vil være omfattet af dækningsrækkefølgen.

Dækningsrækkefølgen anvendes indsats-specifikt. Herved forstås, at beløb, der inddrives ved afdragsordningen, lønindeholdelsen, udlægget eller erindringsskrivelsen, alene anvendes til dækning af fordringer omfattet af denne indsats.

Ved modregning bestemmes dækningsrækkefølgen af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter stk. 1 dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning. Dernæst dækkes de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes dækningsrækkefølgen efter § 4 ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning og en dækning ud fra tidspunktet for indberetning til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, for så vidt angår modregning under opkrævning.

Ved en lønindeholdelse udvælges til afgørelsen om lønindeholdelse de fordringer, der ifølge § 10, stk. 1, jf. bilag 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan inddrives på denne måde. De beløb, der herefter modtages fra den indeholdelsespligtige arbejdsgiver, anvendes herefter til en dækning, der følger dækningsrækkefølgen i lovens § 4. Ønskes fordringer, der er modtaget til inddrivelse, efter at afgørelsen om lønindeholdelse blev truffet, også inddrevet ved lønindeholdelse, skal restanceinddrivelsesmyndigheden træffe en ny afgørelse om lønindeholdelse, der også inkluderer denne nye fordring, men denne afgørelse kan træffes, uden at der forinden er givet skyldneren det ellers foreskrevne varsel, jf. § 8, stk. 8, sammenholdt med § 8, stk. 4, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For en afdragsordning gælder tilsvarende, at de månedlige afdrag anvendes til dækning af de af afdragsordningen omfattede fordringer, således at dækningen sker efter dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved særskilt lønindeholdelse efter § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder, at beløb, der inddrives efter denne bestemmelse, anvendes til dækning af fordringerne i den rækkefølge, hvori restanceinddrivelses-

myndigheden træffer afgørelse om særskilt lønindeholdelse for kravene, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.6.1.

En af årsagerne til, at inddrivelsessystemet EFI ikke kunne fungere, var, at systemet skulle tage hensyn til et betydeligt antal udviklede regler på inddrivelsesområdet. Det tilstræbes derfor, at det nye system, som skal it-understøtte den fremtidige inddrivelse af gæld til det offentlige, skal være mindre komplekst end EFI.

For at understøtte denne målsætning foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5, en række ændringer i den gældende regel om dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at det i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal præciseres, at dækningsrækkefølgen tillige anvendes på frivillige betalinger, som ikke i dag omtales i bestemmelsen. Ved en frivillig betaling forstås en betaling, der ikke med sikkerhed kan henføres til en inddrivelsesindsats, som restanceinddrivelsesmyndigheden har iværksat, f.eks. en erindringsskrivelse, en afdragsordning eller en lønindeholdelse. En frivillig betaling vil f.eks. kunne bestå af et ekstraordinært beløb, som skyldner er blevet i stand til at betale ud over de beløb, der månedligt inddrives hos skyldner gennem en afdragsordning eller lønindeholdelse.

En skyldner, der er blevet tilsagt til en udlægsforretning, vil indtil foretagelsen af udlægget kunne betale den fordring, som udlægsforretningen vedrører, jf. herved retsplejelovens § 496, stk. 1, om fagedrettens opfordring til skyldner om frivilligt at betale fordringen. En betaling fra skyldneren under udlægsforretningen til dækning af en fordring omfattet af udlægsforretningen vil ikke være frivillig i relation til den foreslåede udvidelse af ordlyden i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme gælder, hvis betalingen til dækning af en fordring omfattet af udlægsforretningen er sket efter tilsigelsen, men inden udlægsforretningen. En sådan betaling skal anvendes til dækning af de fordringer, som udlægsforretningen vedrører, i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1 og 2. En betaling i de nævnte situationer til dækning af en fordring, der ikke er omfattet af tilsigelsen til udlægsforretning, vil på den anden side skulle opfattes som en frivillig betaling.

Ønsker skyldner i forbindelse med en frivillig betaling til restanceinddrivelsesmyndigheden en fravigelse af denne dækningsrækkefølge, skal skyldner derfor anmode om en sådan fravigelse i overensstemmelse med hovedreglen om fravigelse af dækningsrækkefølgen, jf. § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver § 4, stk. 6, i den foreslåede nyaffattelse af § 4.

§ 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil fortsat ikke skulle anvendes på beløb modtaget i forbindelse med såkaldt universalforfølgning, dvs. konkurs, rekonstruktion, gældssanering m.v. Bestemmelsen anvendes alene på individualforfølgning iværksat af restanceinddrivelsesmyndigheden gennem egentlige afgørelser om inddrivelse (afdragsordninger og lønindeholdelse, herunder særskilt lønindeholdelse), ved foretagelse af udlæg (dog alene § 4, stk. 1

og 2, jf. nedenfor om stk. 3) og udsendelse af erindrings skrivelser, ligesom den anvendes på frivillige betalinger foretaget af skyldner, jf. ovenfor. Ligeledes vil det fortsat være således, at dækningsrækkefølgen efter § 4 anvendes på modregninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører, således at der til afgørelsen om modregning – modregningserklæringen – udvælges de fordringer, der ifølge § 4 skal dækkes først og beløbsmæssigt kan rummes i udbetalingsbeløbet.

Det foreslås også, at § 4, stk. 1, nr. 2, om placeringen af underholdsbidrag i dækningsrækkefølgen ændres således, at betingelsen om, at bestemmelsen kun omfatter underholdsbidrag, der er omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, udgår. Det skyldes, at udenlandske fordringer på underholdsbidrag kan fuldbyrdes i Danmark, selv om de ikke er omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag. Efter § 1 i lov om Bruxelles I-forordningen gælder bestemmelserne i Rådets Forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtforordningen) med visse undtagelser her i landet. Forordningen indebærer bl.a., at afgørelser m.v. om underholdsbidrag fra andre EU-medlemsstater kan fuldbyrdes i Danmark. Efter forordningens artikel 41 skal fuldbyrdelsen foregå på samme måde som fuldbyrdelsen (inddrivelsen) af danske bidragsafgørelser. Ved den foreslåede ændring af § 4, stk. 1, nr. 2, bliver alle udenlandske afgørelser om underholdsbidrag, der som nævnt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5, er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, også omfattet af den foreslåede bestemmelse i lovens § 4.

Bestemmelsen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås videreført med sin gældende ordlyd.

Det foreslås, at der med § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager i forbindelse med en inddrivelsesindsats – herunder afdragsordning, lønindeholdelse og erindrings skrivelse – anvendes til først at dække de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet.

Det vil være tilstrækkeligt til at anse fordringen for omfattet af en afgørelse om en inddrivelsesindsats, at restanceinddrivelsesmyndigheden på anvendelsesdagen har truffet og afsendt en afgørelse, der rummer fordringen.

Dernæst dækkes ifølge den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats. Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at denne dækning sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, ligesom dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2.

Dækningen vil således ske uden nogen inddrivelsesindsats i form af en afgørelse.

Er der efter dækning af fordringer omfattet af en afgørelse om lønindeholdelse et beløb i overskud, vil beløbet ifølge

forslaget derfor kunne anvendes til at dække andre fordringer, der er under inddrivelse på anvendelsestidspunktet, idet det dog vil være en betingelse, at disse andre fordringer også vil kunne inddrives ved lønindeholdelse. Er dette ikke muligt, fordi der ved den foreslåede nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, for fordringstypen er gjort en undtagelse i forhold til muligheden for lønindeholdelse, vil den pågældende fordring ikke kunne dækkes efter den foreslåede bestemmelse. For beløb, der modtages ved særskilt lønindeholdelse, vil det efter dækningen af de fordringer, der er omfattet af afgørelsen om særskilt lønindeholdelse, tilsvarende alene være muligt at dække andre fordringer, for hvilke der vil kunne ske inddrivelse ved særskilt lønindeholdelse, dvs. biblioteksgebyrer, visse kontrolafgifter m.v.

Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indebærer, at stk. 1 og 2 først anvendes på den primære dækning af fordringer, der senest på anvendelsestidspunktet, jf. nedenfor om § 4, stk. 4, er blevet en del af den inddrivelsesindsats, som det beløb, der skal anvendes til dækning, stammer fra. Er der herefter et beløb i overskud, anvendes stk. 1 og 2 på dækningen af øvrige fordringer under inddrivelse, forudsat at disse fordringer ville kunne have været omfattet af inddrivelsesindsatsen.

Af den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår endelig, at beløb, der modtages som følge af udlæg, ikke omfattes af stk. 3.

Beløb, der modtages som følge af udpanning (udlæg), vil fortsat alene anvendes til at dække de fordringer, som er omfattet af udlægget. Dette er bl.a. en følge af retsplejelovens § 507.

I en ny bestemmelse – § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – foreslås, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1-3, sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender det beløb, der er inddrevet fra skyldner eller modtaget ved frivillig betaling fra denne, til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren.

Det foreslås, at det af bestemmelsen tillige skal fremgå, at dækningen af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet.

Der tænkes med dette virkningstidspunkt på det tidspunkt, hvor skyldner har mistet sin rådighed over beløbet. Hvis en skyldner foretager en indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden via en bank eller et posthus, eller hvis indbetalingen sker ved en overførsel fra skyldners konto til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil dette tidspunkt efter formueretlige regler være betalingstidspunktet, selv om beløbet først er til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden et par dage senere. Med den foreslåede regel sikres, at det ikke rentemæssigt kommer skyldner til skade, at beløbet først er modtaget nogle dage senere.

Efter gældende regler kan et overskydende beløb opstået som følge af nedskrivning på en fordring under inddrivelse, hvor der allerede er gennemført dækning, eller som følge af en indbetaling med virkning fra skyldners betalingstidspunkt

kun anvendes til dækning af fordringer, der på tidspunktet for den oprindelige dækning var omfattet af den inddrivelsesindsats, som resulterede i dækningen. Dette følger af de gældende regler om dækningsrækkefølge i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stammer det overskydende beløb fra nedskrivning af en fordring, der var dækket af en frivillig indbetaling til restanceinddrivelsesmyndigheden, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af alle skyldnerens fordringer under inddrivelse.

Med bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Det foreslås, at dækningen ved anvendelse af et sådant overskydende beløb skal ske i henhold til § 4, stk. 1-4, og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner.

Det betyder, at der først sker dækning – ud fra dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2 – af fordringer, der på anvendelsestidspunktet – jf. ovenfor om stk. 4, der som følge af henvisningen i § 4, stk. 5, til stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse – er omfattet af den inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb kan føres tilbage til, og et herefter resterende beløb anvendes til dækning af andre fordringer under inddrivelse, forudsat at disse vil kunne inddrives med samme type inddrivelsesindsats, jf. ovenfor om den foreslåede regel i § 4, stk. 3, der også finder anvendelse. Dækningen af sådanne øvrige fordringer, der endnu ikke er blevet tilknyttet inddrivelsesindsatsen, f.eks. en afdragsordning eller lønindeholdelse, vil derfor ikke kræve en modregning.

Endelig foreslås i bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at det overskydende beløb skal være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, hvis fordringen var rentebærende. Det fremgår også af den foreslåede bestemmelse, at skyldner ikke har krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompenstation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. bestemmelsens 1. pkt.

Anvendelsen af overskydende beløb efter bestemmelsen i § 4, stk. 5, vil eksempelvis ikke udløse krav på rente til skyldner, hvis det overskydende beløb vedrører en fordring, der under inddrivelsen blev forrentet med en lavere rentesats end en fordring, der ville være blevet dækket helt eller delvist, hvis der var sket en korrekt dækning.

Efter § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden uanset stk. 1 og 2 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. Tilladelse kan f.eks. gives, for at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde, f.eks. spiritusafgift, hvis manglende betaling af et sådant krav vil kunne føre til en fratagelse af bevilling til salg af spiritus.

Den eksisterende bestemmelse i § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås videreført som § 4,

stk. 6, idet bestemmelsen samtidig udvides med en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, jf. ovenfor.

Endelig har skatteministeren i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelsen af reglerne i stk. 1 og 2. Bemyndigelsen kan ifølge de specielle bemærkninger til § 3 a i lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761, anvendes til at fastlægge regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor reglerne fører til, at to eller flere fordringer sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bestemmelsen i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås videreført som § 4, stk. 7, idet bestemmelsen dog foreslås givet en ny affattelse, så det af bestemmelsen tillige fremgår, at der kan fastsættes regler om gennemførelsen af de regler, der foreslås med de nye bestemmelser i stk. 3-6. Med nyaffattelsen skabes der derfor mulighed for, at skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af overskydende beløb (stk. 3 og 5), om dækningen i henhold til dækningsrækkefølgen på anvendelsestidspunktet og med virkning fra betalingstidspunktet (stk. 4) og om fravigelse af dækningsrækkefølgen efter anmodning fra skyldner (stk. 6).

Om bestemmelsen i den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om tidspunktet for fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen bemærkes, at fordringer først vil blive placeret i restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem, inden de senere registreres i inddrivelsessystemet. Det er tanken, at der i bekendtgørelsen om inddrivelse af gæld til det offentlige skal indsættes bestemmelser, der vil fastslå, at en fordrings placering i dækningsrækkefølgen efter stk. 1 og 2 afhænger af tidspunktet for fordringens modtagelse i modtagelsessystemet, men at en dækning først vil kunne ske, efter at fordringen er registreret i inddrivelsessystemet.

En fordring kan blive tilbagekaldt af fordringshaver efter bestemmelserne i § 2, stk. 7 og 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om henholdsvis tilbagekaldelse med henblik på at tillade afdragsvis betaling eller henstand (stk. 7) eller gennemføre modregning (stk. 8). Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden returnere en fordring til fordringshaver i medfør af samme lovs § 2, stk. 2, 4. pkt., hvis fordringshaver ikke søger skyldners indsigelser om fordringens eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid. I sådanne tilfælde medsendes de inddrivelsesrenter, der efter lovens § 5, stk. 1, er påløbet fordringen fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen. Hvis en tilbagekaldt eller returneret fordring atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden inklusive inddrivelsesrenterne, opstår spørgsmålet om dækningen af sådanne genindsendte inddrivelsesrenter i forhold til de opkrævningsrenter, som fordringshaver selv har beregnet, og de inddrivelsesrenter, der beregnes, efter at fordringen på ny er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det er tanken, at skatteministeren fastsætter regler, der fastlægger dækningsrækkefølgen for disse renter. Det er også tanken, at reglerne skal omfatte opkrævningsrenter, der er

overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at hovedkravet er blevet dækket. Det er forestillingen, at der vil blive fastsat regler, hvorefter sådanne opkrævningsrenter dækkes inden andre hovedfordringer, der forinden – dvs. inden overdragelsen af opkrævningsrenterne – er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås også, at skatteministerens bemyndigelse skal omfatte en adgang til at fastsætte regler om dækningsrækkefølgen for opskrivningsfordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi den tidligere overdragne fordring på den måde af fordringshaver opskrives til sit korrekte beløb, som ikke fremgik ved den oprindelige overdragelse.

Endelig foreslås, at det i bemyndigelsesbestemmelsen i § 4 præciseres, at der kan fastsættes regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor der sker samtidig overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden. Bestemmelsen indeholder allerede en sådan adgang, jf. de specielle bemærkninger til § 3 a i lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.4.

Til nr. 6

Bestemmelsen i § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at der uanset reglen i § 4, stk. 1, om dækningsrækkefølgen for beløb, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Skatteministeren er i 2. pkt. bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for denne lønindeholdelse, hvilket er sket med § 9 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. I 3. pkt. bestemmes, at fordringer efter 1. pkt. dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene.

Af § 9, stk. 2, i den ovenfor nævnte bekendtgørelse følger, at særskilt lønindeholdelse højst må føre til indeholdelse af et månedligt beløb på 400 kr. I § 9, stk. 13, er bestemt, at reglerne i bekendtgørelsens §§ 5, 6, 8 og 12 og kapitel 6 ikke finder anvendelse ved særskilt lønindeholdelse. Ved særskilt lønindeholdelse er der derfor ikke adgang for skyldneren til at forlange en betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 6, ligesom de mod almindelig lønindeholdelse beskyttede A-indkomsttyper, der fremgår af bekendtgørelsens § 12, f.eks. kontanthjælp, kan gøres til genstand for særskilt lønindeholdelse.

Den særlige dækningsrækkefølge for beløb, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, afviger fra reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og indebærer såle-

des en undtagelse, der vil skulle kunne håndteres af det it-system, der er under udvikling med henblik på at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens fremtidige restanceinddrivelse.

Med bestemmelsen i nr. 6 foreslås derfor, at § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves, idet hjemlen til særskilt lønindeholdelse i stedet indsættes som § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. nedenfor om lovforslagets § 1, nr. 15. Det foreslås, at indholdet af § 10 a ændres i forhold til den gældende ordlyd i § 4 a, således at det ikke af § 10 a vil fremgå, at beløb, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, anvendes til dækning af fordringer i overensstemmelse med den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene. I stedet vil dækningsrækkefølgen skulle følge reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Flytningen til § 10 a skyldes, at reglen efter ændringen ikke længere vil fremstå som en undtagelse fra den almindelige dækningsrækkefølge, men som en undtagelse fra bestemmelsen om almindelig lønindeholdelse i § 10, der er placeret under overskriften »Lønindeholdelse«.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.6.

Til nr. 7

Efter den gældende regel i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, med en årlig rente svarende til renten i rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Bestemmelsen omfatter alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. både krav, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, og krav, der stiftes af restanceinddrivelsesmyndigheden, såsom rykkergebyrer m.v., jf. § 6 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 28 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i nr. 7, at § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, så forrentningen ikke afhænger af, at fordringen er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, men at den er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dermed præciseres, at bestemmelsen i § 5, stk. 1, finder anvendelse for alle fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. også restanceinddrivelsesmyndighedens egne inddrivelsesomkostninger, herunder gebyrer, der således forrentes med inddrivelsesrenten, som det også er tilfældet med gebyrer, der er pålagt af fordringshaver under opkrævningen af den fordring, som gebyret vedrører.

Efter bestemmelsens nuværende formulering kan der ud fra en ordlydsfortolkning være tvivl om, hvorvidt der er adgang til at forrente inddrivelsesomkostningerne, da de ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden i overensstemmelse med de regler, der i øvrigt gælder for overdragelsen af de fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovens § 2, stk. 3 og 4. I stedet stiftes de af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorfor en

sådan overdragelse ikke giver mening. Med præciseringen undryddes denne tvivl.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.1.

Til nr. 8

Det følger af den gældende regel i § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen af hovedfordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Bestemmelsen har baggrund i, at fordringshaver typisk selv beregner opkrævningsrente for hele den måned, hvor fordringen overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen sikrer således en klar snitflade mellem opkrævningsrente og inddrivelsesrente. Inddrivelsesomkostninger bliver i henhold til bestemmelsen i § 5, stk. 1, 2. pkt., forrentet fra den 1. i måneden efter den måned, hvori de er stiftet, dvs. i lighed med øvrige fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden har således i sin praksis sidestillet stiftelsestidspunktet for sine inddrivelsesomkostninger med overdragelsestidspunktet for fordringer, der er modtaget til inddrivelse.

Det foreslås i nr. 8, at der i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 3. pkt., der fastslår, at for fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Dermed præciseres, at fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. inddrivelsesomkostninger, f.eks. gebyrer, der er stiftet af restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.1.

Til nr. 9

Efter gældende regler forfalder renter af fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, dagligt. Forældelsen regnes efter forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, på hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Forældelsesfristen for renter er 3 år. Efter forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 4, indtræder forældelse af renter senest 10 år efter begyndelsestidspunktet for forældelsen, jf. forældelseslovens § 2, medmindre fristen forinden er afbrudt.

Efter forældelseslovens § 27, stk. 1, 1. pkt., medregnes til frister efter forældelsesloven den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes. Det vil sige, hvis en fordring med 3-årig forældelse forfalder den sidste dag i en måned, hvor der er 31 dage, vil fordringen være retskraftig den 31. i måneden 3 år senere og være forældet den 1. i den efterfølgende måned.

Efter forældelseslovens § 27, stk. 2, udskydes forældelsesfristen til den førstkommande hverdag, hvis forældelsesfristen udløber i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag eller den 24. eller den 31. december.

Det foreslås i nr. 9, at der med § 5 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fra den første dag i måneden efter den måned, hvori renten er stiftet. Det vil sige, at forældelsen af en rente, som tilskrives for marts måned 2019, regnes fra den 1. april 2019, og fordringen vil således være retskraftig den 1. april 2022 og forældes den 2. april 2022.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i § 5 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelse af renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder senest 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til stk. 1.

Den absolutte forældelsesfrist for renter på 10 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 4, regnes også fra den 1. i måneden efter tilskrivningen af renten. Det vil sige, at forældelsen senest indtræder 10 år efter det foreslåede begyndelsestidspunkt for den selvstændige forældelse af renten. Herved vil en rente for maj måned 2019 senest forældes den 2. juni 2029, medmindre forældelsen forinden afbrydes.

Forældelseslovens § 27, stk. 2, betyder, at der skal foretages programmering af kalenderoplysninger af hensyn til at kunne understøtte udskydelse som følge af weekender, helligdage, grundlovsdag, den 24. og den 31. december, hvilket øger programmeringsopgaven. Da restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har et behov for at få udskudt udløbet af forældelsesfristen, hvis fristen udløber på en dag, hvor det ikke er muligt at iværksætte retslige inddrivelseskridt over for skyldneren, foreslås det, at reglen om udskydelse af forældelsesfristen ikke skal finde anvendelse på fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette indebærer en kortere forældelsesfrist for skyldner.

Det foreslås, at der med § 5 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter forældelseslovens § 27, stk. 2, ikke finder anvendelse ved beregning af forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Fordringer, hvor forældelsen er reguleret i en EU-retsakt, er ikke omfattet af forslaget.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.5.

Til nr. 10

I § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres dækningsrækkefølgen for modregning. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning. Dernæst dækkes ifølge stk. 1, nr. 2, de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes efter stk. 1, nr. 3, andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes dækningsrækkefølgen efter § 4 ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning og en dækning ud

fra tidspunktet for indberetning til Det Centrale Fordringsregister, for så vidt angår modregning under opkrævning. Efter § 7, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til Det Centrale Fordringsregister.

Det Centrale Fordringsregister findes ikke længere, men den funktion, som registeret har udøvet – at være en slags opslagstavle for fordringshavere til at tilkendegive et ønske om modregning i statens udbetalinger til deres skyldnere – er videreført af et andet system.

Det foreslås derfor i nr. 10, at bestemmelsen i § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, så der i stedet for Det Centrale Fordringsregister vil blive henvist til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister. Derved gøres henvisningen uafhængig af det for registeret valgte navn, idet registerets funktion i stedet fremhæves i betegnelsen.

Det foreslås, at der i § 7, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der som følge af den nedenfor i nr. 11 foreslåede regel om indsættelse af et nyt stk. 3 bliver stk. 4, gennemføres den nødvendige konsekvensændring i betegnelsen for systemet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 11

I forbindelse med udbetaling af sociale ydelser gennemføres der i visse situationer modregning, ved at en kommune retter en direkte henvendelse til Udbetaling Danmark med en anmodning om i det beløb, som Udbetaling Danmark skal udbetale til kommunens skyldner, at fradrage et beløb svarende til den kommunale fordring, der ønskes modregnet. Den omvendte situation, hvor Udbetaling Danmark anmoder kommunen om at fradrage et beløb til dækning af Udbetaling Danmarks krav, forekommer også. Denne praksis blev hjemlet i forbindelse med Udbetaling Danmarks overtagelse af en række udbetalingsopgaver fra bl.a. kommunerne fra den 1. oktober 2012, jf. lov nr. 326 af 11. april 2012 (Fordeling af myndighedsansvaret mellem kommunerne og Udbetaling Danmark m.v.), og hænger bl.a. sammen med, at den automatiske modregning via restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. om betegnelsen bemærkningerne til nr. 10 ovenfor, ikke kan systemunderstøttes, hvor modregningen forudsætter, at der forinden gennemføres en betalingsevnevurdering af skyldner. Det gælder bl.a. de modregninger, som en kommune kan gennemføre med sine krav på tilbagebetaling af personlige tillæg med tilbagebetalingspligt i fremtidig pension, jf. § 32, stk. 3, i lov om social pension og § 30, stk. 4, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Det gælder også ved modregning med forfaldne afdrag på beboerindskudslån i fremtidig boligydelse eller boligsikring, jf. § 49, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte.

Dækningsrækkefølgen har i praksis været en anden end den, der for modregninger med fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres af § 7 i

lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter der først sker dækning af den udbetalende myndigheds egen fordring, dernæst fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og endelig fordringer under opkrævning, jf. stk. 1. Hvis ikke alle fordringer under inddrivelse kan rummes i udbetalingsbeløbet, vælger restanceinddrivelsesmyndigheden til brug for modregningen fordringerne ud fra den rækkefølge, der er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer under opkrævning, dækkes ud fra tidspunktet for fordringernes registrering i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den først registrerede fordring dækkes først. Ved modregning, der gennemføres efter den nævnte praksis vedrørende sociale udbetalinger, har man anvendt den dækningsrækkefølge, der er beskrevet i lovforslag nr. L 87, der blev fremsat den 9. februar 2012, således at den først stiftede fordring dækkes først, medmindre den udbetalende myndigheds fordring er stiftet samtidig med den anden myndigheds fordring. I sådanne tilfælde dækkes først den udbetalende myndigheds fordring.

I lovforslagets § 1, nr. 2, foreslås en ændret affattelse af § 1, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at den eksisterende henvisning til bl.a. andre regler om dækningsrækkefølge udgår af bestemmelsen. For at sikre at der ikke rejses tvivl om hjemlen til den beskrevne modregningspraksis vedrørende sociale ydelser, jf. ovenfor, foreslås i nr. 11, at det i et nyt stk. 3, der foreslås indsat i § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, bestemmes, at der ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, ikke sker anvendelse af stk. 1 og 2, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring. Ved sådanne modregninger dækkes fordringerne ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring dækkes først, idet en fordring fra den udbetalende myndighed dog dækkes først, hvis den er stiftet senest samme dag som den anden myndigheds fordring.

Der ændres ikke i fordringshavers – her kommunen og Udbetaling Danmark – adgang til at modregne med egne fordringer under opkrævning. I den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastlægges en dækningsrækkefølge, hvor der både er egne og krydsende krav, der går forud for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Sådanne fordringer under inddrivelse vil i praksis ikke blive modregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi den for de pågældende modregninger nødvendige betalingsevnevurdering af skyldner ikke understøttes af restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.2.

Til nr. 12

I § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at kommuner og regioner indtræder i retten til udbetalinger fra staten til dækning af deres ikke rettidigt betalte fordringer. Efter § 8, stk. 2, indtræder det offentlige desuden på vegne af en privat bidragsberettiget person i retten til udbetalinger fra det offentlige til dækning af ikke rettidigt betalte private krav på underholdsbidrag. I lovens § 9, stk. 1, fastslås, at en tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen ikke afskærer det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige, og i § 9, stk. 2, fastslås, at en kommunalt fastsat betalingsaftale ikke afskærer kommunen fra at indtræde i retten til udbetalinger fra staten, jf. § 8.

Indtrædelsesretten er udtryk for en modregning, der ikke ville have været mulig efter de almindelige modregningsbetingelser, men som er gjort mulig, fordi den gensidighedsbetingelse, der kræves opfyldt efter de almindelige betingelser, dvs. at A har et krav mod B, der tilsvarende har et krav mod A, er fraveget ved lov. § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har således alene til formål at fastslå, at den modregningsmæssige gensidighedsbetingelse ikke skal være opfyldt, når der modregnes med fordringer tilhørende en region eller en kommune eller med private underholdsbidrag. Derimod skal de øvrige modregningsbetingelser – krav om afviklingsmodenhed, udjævnelighed m.v. – fortsat være opfyldt, for at modregning kan ske.

Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fordringer omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bl.a. lovens § 2, stk. 5 og 6, og SKATs styresignal SKM2010. 86. SKAT. Retten i Viborg har i sin dom gengivet i SKM2015. 55. BR lagt til grund, at også kommunalt ejede forsyningsvirksomheder er omfattet af indtrædelsesretten.

Højesteret har i sin dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1955, side 13, afgjort, at staten i modregningsretlig henseende anses som en enhed, hvorfor gensidighedsbetingelsen er opfyldt, hvis en statslig institution m.v. skal udbetale et beløb til en person, mod hvem en anden statslig institution m.v. har en forfalden fordring. I flere tilfælde har det dog givet anledning til tvivl, om bl.a. visse selvejende institutioner skal anses som en del af staten. I en dom offentliggjort i SKM2014. 160. ØLR fandt Østre Landsret således, at et universitet i relation til et spørgsmål om registreringsafgiftspligt vedrørende et af universitetet ejet motorkøretøj skulle anses som en statslig institution, selv om universiteter ved universitetsloven fra 2003 overgik til at være selvejende institutioner, der ikke længere skulle optræde i statsregnskabet, ligesom formuen skulle være adskilt fra statens formue i øvrigt.

I nr. 12 foreslås derfor, at § 8, *stk. 1*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så det af bestemmelsen fremgår, at for forfaldne fordringer omfattet af denne lov indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

Nyaffattelsen vil indebære, at forfaldne fordringer kan modregnes efter bestemmelsen, hvorimod den eksisterende bestemmelse efter sin ordlyd forudsætter, at fordringen ikke er rettidigt betalt. Imidlertid kræves efter de almindelige modregningsbetingelser alene, at modfordringen er forfalden til betaling, hvorfor modregning kan gennemføres på sidste dag, hvor betaling stadig vil være rettidig. Modregning forudsætter ikke, at betalingsfristen er overskredet. Ændringen vil indebære, at modregning – indtrædelse – kan ske én dag tidligere end efter den eksisterende ordlyd, der på dette punkt ikke helt er i overensstemmelse med de almindelige modregningsbetingelser.

Med nyaffattelsen af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil der således ikke kunne opstå tvivl om indtrædelsesrettens rækkevidde, idet det for samtlige fordringer, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke vil hindre modregning i udbetalinger fra staten, at fordringshaver ikke er statslig.

Som konsekvens af den ændrede ordlyd i stk. 1 foreslås, at også § 8, *stk. 2*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så det bestemmes, at for forfaldne private fordringer på underholdsbidrag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger omfattet af denne lov indtræder det offentlige på vegne af den bidragsberettigede i retten til udbetalinger fra det offentlige for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

Dermed fastslås, at det vil være tilstrækkeligt til at kunne indtræde i retten til udbetalinger fra det offentlige, at fordringen er forfalden til betaling. Ifølge den eksisterende ordlyd forudsætter indtrædelsesretten, at fordringen ikke er betalt rettidigt.

Med den foreslåede præcisering vil der ikke længere være behov for henvisningen til § 8 i bestemmelsen i § 31 i lov om Udbetaling Danmark, ifølge hvilken bestemmelse §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder anvendelse for Udbetaling Danmark. Henvisningen til § 8 foreslås derfor fjernet som overflødig, jf. lovforslagets § 9.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.

Til nr. 13

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller indrives af det offentlige, jf. § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 1, stk. 1, 2. pkt., kan skatteministeren fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Det er sket i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det anføres, at loven bl.a. finder anvendelse på private og udenlandske fordringer på underholdsbidrag, tilbagebetalingskrav fra A-kasser, fordringer på kontrolafgifter fra trafikelskaber, fordringer på gebyrer fra private klagenævn og krav fra Landsbyggefonden og Byggeskadefonden

på pligtige indbetalinger og bidrag efter lov om almene boliger m.v. og lov om friplejeboliger, krav fra Byggeskade-fonden vedrørende bygningsfornyelse på ekstraordinære bidrag efter lov om byfornyelse og udvikling af byer, krav fra Grundejernes Investeringsfond på pligtige indbetalinger efter lov om midlertidig regulering af boligforholdene, krav fra administrator på indbetalinger fra ejeren efter lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, krav på licens og kontrolafgift fra Danmarks Radio og krav fra godkendte undervisningsinstitutioner samt krav vedrørende bilsyn. Endelig bestemmes i § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at loven også finder anvendelse på opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske og grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt på inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller indrives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i bilag 1 en opstilling af en række fordringstyper, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at anvende lønindeholdelse, jf. lovens § 10, eller udpantning (dvs. udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder), jf. lovens § 11, i sit inddrivelsesarbejde. Fordringstyperne er opstillet i bilag 1, nr. 1-35, og flere af bestemmelserne er affattet med brede formuleringer med en beskrivelse af de omfattede fordringstypers karakteristika. Det kræver i princippet, at man for hver enkelt fordringstype må vurdere, om den svarer til beskrivelsen af fordringstyperne i bilag 1.

Civilretlige fordringer er som udgangspunkt ikke omfattet af bilag 1, fordi de kendetegnes ved, at en uenighed mellem fordringshaver og skyldner om fordringens berettigelse typisk vil være et domstolsanliggende, da det administrative klagesystem ikke giver mulighed for at få en afklaring. Blandt de civilretlige fordringer kan nævnes krav, der skyldes misligholdelse af en kontrakt, krav på erstatning for ødelæggelse af offentlig ejendom samt visse tilbagesøgningskrav, der skyldes en betaling i vildfarelse.

I øvrigt gælder, at indsigtelsen om fordringens eksistens eller størrelse skal afklares af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, medmindre der er tale om en indsigelse om, at fordringen er ophørt helt eller delvist som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., hvorefter Skatteankestyrelsen behandler indsigelsen, eller en indsigelse over for berettigelsen af en kontrolafgift for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler, i hvilket tilfælde fogedretten skal behandle indsigelsen, jf. § 18, stk. 1.

I § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at fordringer som nævnt i bilag 1 til loven med

tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse. I stk. 2 er bestemt, at hvis skyldner ikke inden det tidspunkt, hvor udlæg kan begæres, har betalt fordringen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst af et beløb, der anvendes til dækning af fordringen med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E om den såkaldte forskerbeskatning. Efter stk. 3 kan indeholdelse efter stk. 1 ske, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med indeholdelsesprocenten af den beregnede eller godskrevne A-indkomst og meddeles til SKAT, der anvender den i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4. Der skal ved afgørelse om lønindeholdelse overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, og skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, der maksimalt kan indeholdes, ligesom skatteministeren også er bemyndiget til at fastsætte regler om, at visse ydelser er fritaget for lønindeholdelse. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100.

Regler om betalingsevnevurdering er fastsat i kapitel 6 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens bekendtgørelsens § 12 undtager en række ydelser, bl.a. kontanthjælp, fra adgangen til lønindeholdelse.

I nr. 13 foreslås en ændring af § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der foreslås nyaffattet, jf. lovforslagets § 1, nr. 21. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til § 1, nr. 21, foreslås, at der for civilretlige fordringstyper som udgangspunkt ikke skal kunne foretages lønindeholdelse, men at der herfra skal gøres enkelte undtagelser.

Derved opnås en forenkling af regelgrundlaget for, hvilke fordringer der kan inddrives ved lønindeholdelse, idet alle fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, medmindre der for fordringstypen er gjort en undtagelse i bilag 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Til nr. 14

I bestemmelsen i § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anføres, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70, 72 og 73 A i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i

henhold til bestemmelserne i denne paragraf, dvs. § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelserne i kildeskattelovens §§ 68-70, 72 og 73 A befinder sig i lovens afsnit VII om bl.a. hæftelsesbestemmelser, men formålet med henvisningen til afsnit VIII er at inkludere alle bestemmelser i afsnit VIII, der indeholder strafbestemmelser m.v.

Med forslaget i nr. 14 foreslås det manglende komma mellem »73 A« og »afsnit VIII« indsat, ligesom henvisningen til § 72 udgår som en konsekvens af den i lovforslagets § 4, nr. 2, foreslåede ophævelse af denne bestemmelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 15

Bestemmelsen i § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at der uanset reglen i § 4, stk. 1, om dækningsrækkefølgen for beløb, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Skatteministeren er i 2. pkt. bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for denne lønindeholdelse, hvilket er sket med § 9 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. nedenfor. I 3. pkt. bestemmes, at fordringer efter 1. pkt. dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene.

Særskilt lønindeholdelse er en særlig form for lønindeholdelse, der supplerer den almindelige lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Særskilt lønindeholdelse kan gennemføres, selv om der også foretages almindelig lønindeholdelse i forhold til skyldneren.

Med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås bestemmelsen i § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophævet, idet det med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås, at hjemlen til særskilt lønindeholdelse i stedet indsættes som en ny bestemmelse i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at bestemmelsens indhold ændres, således at den særlige dækningsrækkefølge for anvendelsen af de indeholdte beløb – dækning ud fra tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse om lønindeholdelse for kravene – ikke længere vil skulle anvendes. I stedet vil dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige også skulle anvendes på beløb, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, dvs. at de først modtagne fordringer dækkes først, hvis der ikke er dækning til alle fordringer omfattet af en afgørelse om særskilt lønindeholdelse (FIFO-princippet).

Hjemlen til særskilt lønindeholdelse vil efter ændringen fremstå som en undtagelse til reglen i § 10 i lov om inddri-

velse af gæld til det offentlige om almindelig lønindeholdelse, der er anført under overskriften »Lønindeholdelse«.

Den gældende bemyndigelse i § 4 a, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler for særskilt lønindeholdelse er udnyttet til fastsættelse af reglerne i § 9 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af § 9, stk. 2, i den ovenfor nævnte bekendtgørelse følger, at særskilt lønindeholdelse højst må føre til indeholdelse af et månedligt beløb på 400 kr. I § 9, stk. 13, er bestemt, at reglerne i bekendtgørelsens § 5, § 6, § 8, § 12 og kapitel 6 ikke finder anvendelse ved særskilt lønindeholdelse. Det betyder bl.a., at der ved særskilt lønindeholdelse ikke er adgang for skyldneren til at få en betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 6, ligesom de mod almindelig lønindeholdelse beskyttede A-indkomsttyper, der fremgår af bekendtgørelsens § 12, f.eks. kontanthjælp, kan gøres til genstand for særskilt lønindeholdelse.

Bemyndigelsen for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler for særskilt lønindeholdelse foreslås indsat som § 10 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men foreslås på nær denne flytning ikke ændret.

Der henvises til bemærkningerne ovenfor til § 1, nr. 6, og de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.6.

Til nr. 16

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 1, stk. 1, 2. pkt., kan skatteministeren fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Det er sket i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det anføres, at loven bl.a. finder anvendelse på private og udenlandske fordringer på underhaltsbidrag, tilbagebetalingskrav fra A-kasser, fordringer på kontrolafgifter fra trafikskaber, fordringer på gebyrer fra private klagenævn og krav fra Landsbyggefonden og Byggeskadefonden på pligtige indbetalinger og bidrag efter lov om almene boliger m.v. og lov om friplejeboliger, krav fra Byggeskadefonden vedrørende bygningsfornyelse på ekstraordinære bidrag efter lov om byfornyelse og udvikling af byer, krav fra Grundejernes Investeringsfond på pligtige indbetalinger efter lov om midlertidig regulering af boligforholdene, krav fra administrator på indbetalinger fra ejeren efter lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, krav på licens og kontrolafgift fra Danmarks Radio og krav fra godkendte undervisningsinstitutioner samt krav vedrørende bilsyn. Endelig bestemmes i § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at loven også finder anvendelse på opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske og grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt på inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller ind-

drives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i bilag 1 en opstilling af en række fordringstyper, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at anvende lønindeholdelse, jf. lovens § 10, eller udpantning (dvs. udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder), jf. lovens § 11, i sit inddrivelsesarbejde. Fordringstyperne er opstillet i bilag 1, nr. 1-35, og flere af bestemmelserne er affattet med brede formuleringer med en beskrivelse af de omfattede fordringstypers karakteristika. Det kræver i princippet, at man for hver enkelt fordringstype må vurdere, om den svarer til beskrivelsen af fordringstyperne i bilag 1.

Civilretlige fordringer er som udgangspunkt ikke omfattet af bilag 1, fordi de kendetegnes ved, at en uenighed mellem fordringshaver og skyldner om fordringens berettigelse typisk vil være et domstolsanliggende, da det administrative klagesystem ikke giver mulighed for at få en afklaring. Blandt de civilretlige fordringer kan nævnes krav, der skyldes misligholdelse af en kontrakt, krav på erstatning for ødelæggelse af offentlig ejendom samt visse tilbagesøgningskrav, der skyldes en betaling i vildfarelse.

For udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, finder retsplejelovens kapitel 45-47 anvendelse, medmindre andet er bestemt i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. træffer fogedretten afgørelse om indsigelser mod udlæg, som fremsættes over for pantefogeder. Afgørelsen træffes efter reglerne i retsplejelovens §§ 499-503. Pantefogeder kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. I stk. 3 er bestemt, at indsigelser under forretningen kan fremsættes over for pantefogeden, som underretter fogedretten om indsigelserne. Efter forretningen kan indsigelser fremsættes over for fogedretten. Fristen for fremsættelse af indsigelser er 4 uger fra forretningens foretagelse.

I § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at fordringer som nævnt i bilag 1 til loven med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning.

Som det er tilfældet med § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 16, at der i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gennemføres en tilsvarende ændring, således at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1, der foreslås nyaffattet, jf. lovforslagets § 1, nr. 21.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til § 1, nr. 21, foreslås, at der for civilretlige fordringstyper som udgangspunkt ikke skal kunne foretages udpantning, men at der herfra skal gøres enkelte undtagelser.

Med den foreslåede ændring af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige opnås en forenkling af regelgrundlaget for, hvilke fordringer der kan inddrives ved udpantning, idet alle fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne inddrives ved udpantning, medmindre der for fordringstypen er gjort en undtagelse i bilag 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Til nr. 17

Klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Klagen skal ifølge 2. pkt. indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Der kan dog ifølge 3. pkt. ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 4. pkt. genoptage sagen. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 5. pkt. klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen. Nærmere regler om denne såkaldte remonstrationsordning fremgår af §§ 37 a-37 b i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 315 af 29. marts 2016. Skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, finder ifølge 6. pkt. ikke anvendelse.

Efter § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen er det Skatteankestyrelsen, der afgør klagerne efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 3, 1. pkt.

En skyldner kan derfor ved at klage over en afgørelse til Skatteankestyrelsen få prøvet sin indsigelse mod kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Eksempelvis kan indsigelsen blive fremført i forbindelse med en klage over modregning, hvor skyldner gør gældende, at fordringen eller en del af fordringen er betalt til restanceinddrivelsesmyndigheden, og at modregning for den pågældende fordring derfor er helt eller delvist uberettiget. Det kan også tænkes, at skyldner i en klage gør gældende, at kravet ikke eksisterer, fordi der er indtrådt forældelse, mens for-

dringen var under inddrivelse. Restanceinndrivelsesmyndighedens manglende afbrydelse af forældelsen vil således relatere sig til administrationen.

I nr. 17 foreslås, at der som § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter der til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, kan klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Det foreslås, at § 17, stk. 1, 2.-6. pkt., finder anvendelse, men at fristen i stk. 1, 2. pkt., regnes fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.

Klagen kan omfatte, om dækningen var berettiget, enten som følge af at fordringen ikke ville kunne have været omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra, eller som følge af kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinndrivelsesmyndighedens administration, dvs. svarende til den eksisterende mulighed i § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om klager over afgørelser om inddrivelse.

I lovforslagets § 1, nr. 5, foreslås med de nye bestemmelser i § 4, stk. 3 og 5, at beløb, der modtages af restanceinndrivelsesmyndigheden, ikke kun skal kunne anvendes til at dække fordringer, der er omfattet af den inddrivelsesindsats, som det modtagne beløb hidrører fra, men tillige – hvis et beløb er i overskud efter en dækning af disse fordringer – skal kunne anvendes til dækning af øvrige fordringer, der er under inddrivelse på anvendelsestidspunktet, dvs. det tidspunkt, hvor det modtagne beløb anvendes til dækninger af fordringer. Da disse dækninger med et overskydende beløb sker, uden at disse fordringer er omfattet af den afgørelse om inddrivelse, som det overskydende beløb kan føres tilbage til, vil den eksisterende bestemmelse i § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke kunne begrunde en klageadgang, da den forudsætter en afgørelse. Den foreslåede bestemmelse i nr. 17 vil sikre, at en skyldner fortsat hos Skatteankestyrelsen vil kunne få prøvet spørgsmålet om fordringens eksistens og størrelse, når spørgsmålet vedrører restanceinndrivelsesmyndighedens administration.

Det er tanken, at restanceinndrivelsesmyndigheden med jævne mellemrum og mindst én gang årligt udfærdiger en restanceoversigt og underretter skyldneren herom. Skyldneren vil på baggrund af denne underretning kunne se, hvilke fordringer der er dækket, og om der er dækket fordringer, der ikke var omfattet af inddrivelsesindsatsen. Skyldneren vil også kunne anmode restanceinndrivelsesmyndigheden om oplysninger om, hvilke fordringer der er blevet dækket, og hvornår det skete. Klagefristen på tre måneder vil ikke løbe fra dækningstidspunktet, men fra tidspunktet, hvor skyldneren modtager underretning fra restanceinndrivelsesmyndigheden. Hvis skyldner forinden har rekvireret og modtaget underretning om oplysningerne, løber fristen fra dette tidligere modtagelsestidspunkt. Det vil af oversigten fremgå, at der i medfør af den foreslåede regel kan indgives klage til Skatteankestyrelsen over dækninger, som skyldneren måtte finde uberettigede, og en sådan oplysning skal og-

så gives, hvor skyldneren selv har rekvireret dækningsoplysningerne hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

For dækninger af fordringer, der omfattes af den inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb stammer fra, vil der ikke være klageadgang efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse afgørelser er omfattet af skyldners klageadgang efter § 17, stk. 1.

Til nr. 18

Det foreslås, at § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – der bliver § 17, stk. 3 – om skatteministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for klageadgangen efter stk. 1 udvides med en henvisning til den foreslåede bestemmelse i stk. 2 om klager over dækninger af fordringer, der ved dækningen ikke var omfattet af den indsats, som det til dækningen anvendte beløb hidrører fra. Med den foreslåede ændring vil skatteministeren også kunne fastsætte nærmere regler om klager efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2. Ved bekendtgørelse nr. 315 af 29. marts 2016 blev der med §§ 37 a-37 c i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat nærmere bestemmelser om behandlingen af klager over restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser, herunder om den remonstrationsordning, der i medfør af § 37 b, stk. 1, giver restanceinndrivelsesmyndigheden adgang til at genoptage afgørelsen og inden for 14 dage fra det tidspunkt, hvor sagen er fuldt oplyst for restanceinndrivelsesmyndigheden, at meddele skyldner, at denne får helt eller delvist medhold. Det er tanken, at disse bestemmelser tillige skal omfatte klager efter den foreslåede regel i § 17, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til nr. 19

Beløb, der modtages af restanceinndrivelsesmyndigheden, skal – medmindre beløbet hidrører fra universalforfølgning (konkurs, rekonstruktion med tvangsakkord, gældssanering m.v.) – dække fordringer under inddrivelse ud fra rækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, om den foreslåede ændring af denne regel om dækningsrækkefølgen.

Ved lov nr. 298 af 22. marts 2016 (Restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungeydelsen uden partshøring m.v.) blev der med § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført en bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

§ 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder hjemmel til, at skatteministeren kan fastsætte regler, der muliggør, at de eksisterende regler om dækningsrækkefølge i § 4 fraviges, i det omfang det er nødvendigt for at sikre udviklingen af det nye inddrivelsessystem, der forventes taget i brug primo april 2017, herunder at der i en perio-

de vil være en paralleldrif. En paralleldrif vil indebære, at fordringer placeret i de to forskellige systemer – EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem – vil blive inddrevet særskilt via de indsatser, der gennemføres via det enkelte system. Paralleldriften vil indebære en fravigelse af dækningsrækkefølgen i § 4, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden i sin inddrivelsesindsats skal søge at inkludere de fordringer, der er under inddrivelse, og følge dækningsrækkefølgen i § 4 ved anvendelsen af de beløb, der inddrives via indsatsen. Der vil derfor med hjemmel i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne fastsættes regler, der muliggør en sådan paralleldrif i en periode. Det vil f.eks. være muligt at bestemme, at der skal kunne fastsættes en afdragsordning, der alene omfatter fordringer i det nye inddrivelsessystem, men ikke tillige fordringer placeret i EFI/DMI.

Betalinger, der ikke kan henføres til en specifik indsats, betegnes som frivillige betalinger, der også skal anvendes efter dækningsrækkefølgeren i § 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Da sådanne frivillige betalinger ikke er indsatsspecifikke, kan de heller ikke kobles til noget bestemt system, hvorfor der efter omstændighederne skal ske dækning af fordringer placeret i begge systemer, dvs. EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem, idet det skal undersøges, hvilke fordringer – bøder, underholdsbidrag og andre fordringer – der er placeret i de to systemer, og hvornår de blev modtaget, jf. anvendelsen af FIFO-princippet, hvis der ikke er dækning til alle fordringer inden for samme kategori.

Også for sådanne frivillige betalinger indebærer restanceinddrivelsesmyndighedens overordnede forpligtelse til at søge at inddrive flest mulige fordringer under anvendelse af færrest mulige ressourcer, at en frivillig betaling skal søges anvendt fuldt ud til dækning af alle fordringer, som i henhold til § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal dækkes, uanset om fordringerne er fordelt på både EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem, dvs. i en paralleldrif.

Der er påpeget et behov for, at et overskydende beløb fra en inddrivelsesmæssig dækning eller frivillig betaling, der har dækket alle fordringer i det ene system, skal kunne udbetales til skyldneren frem for at søge at placere beløbet på fordringer i det andet system. Dette vil dog umiddelbart stride mod restanceinddrivelsesmyndighedens overordnede forpligtelse til at inddrive gæld til det offentlige, hvorfor det foreslås, at der i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en hjemmel til, at skatteministeren kan fastsætte regler om, at sådanne overskydende beløb skal kunne udbetales til skyldneren frem for at blive anvendt til dækning af fordringer placeret i det andet system i forhold til det system, der modtog betalingen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.7.

Til nr. 20

Restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at søge at inddrive alle fordringer, der er overdraget til inddrivelse, eller som restanceinddrivelsesmyndigheden selv skaber som led i inddrivelsesarbejdet, f.eks. gebyrer og inddrivelsesren-

ter. En fordring vil ikke lovligt kunne inddrives, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden er klar over, at der er tvivl om fordringens retskraft, dvs. hvorvidt fordringen stadig består, eller om den er ophørt som følge af navnlig forældelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil dog stadig være forpligtet til at søge at inddrive fordringen. Det vil dog kræve, at tvivlen om fordringens retskraft forinden skal afklares. Der skal således foretages en retskraftvurdering af fordringen, men da langt størstedelen af fordringerne i EFI/DMI er ramt af retskrafttvivl – og derfor med et udtryk betegnes som ”grå” fordringer – opstår spørgsmålet, om restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle foretage retskraftvurderingerne i en bestemt rækkefølge.

Reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølgen for beløb, der inddrives, giver et vist fingerpeg, men mange af de hensyn, der begrundes dækningsrækkefølgen, foreligger ikke aktuelt.

Det gælder navnlig begrundelsen for FIFO-princippet i § 4, stk. 2, 1. pkt., hvorefter der, hvis der inden for samme kategori ikke er dækning til samtlige krav, sker dækning ud fra tidspunktet for de enkelte fordringers modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at det krav, der blev modtaget først, dækkes først. FIFO-princippet skyldes navnlig en betragtning om, at de først modtagne fordringer typisk er de mest forældelsestruede. Med § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har alle fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, dog fået udskudt starttidspunktet for deres forældelsesfrist, således at forældelsen tidligst regnes fra den 20. november 2018.

Det gælder også bøder, der ifølge § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal dækkes først. Dette begrundes med dels et skyldnerhensyn, dels et fordringshaverhensyn. Skyldnerhensynet er risikoen for forvandlingsstraf, mens fordringshaverhensynet er de særlige forældelsesregler efter straffelovens § 97 a, stk. 1. Bøder med tvivlsom retskraft kan dog ikke inddrives, hvorfor en forvandlingsstraf ikke aktuelt kommer på tale. Dertil kommer, at også bøder er omfattet af forældelsesudskydelsen i § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det gælder dog ikke forvandlingsstraffen. Forvandlingsstraf for bøder bortfalder efter 3 år, medmindre dens fuldbyrdelse er påbegyndt forinden, jf. straffelovens § 97 a, stk. 2. For bøde på over 10.000 kr. er fristen dog 5 år. Truslen om mulig forvandlingsstraf skal tilskynde bødeskyldneren til frivillig betaling, hvorfor det for inddrivelsesudsigten er vigtigt, at muligheden for forvandlingsstraf ikke forspildes.

Efter bøder dækkes ifølge § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes inden de offentlige krav. Prioriteringen af de private underholdsbidrag skyldes et fordringshaverhensyn, idet den bidragsberettigede person skal kunne disponere over bidragsbetalingen til sit underhold m.v.

Ifølge § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dækkes renter dog før deres rentebærende hovedfordring. Reglen skyldes bl.a., at skyldners mulighed for

at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en fordring bl.a. afskrives, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Da en fordring på rente typisk har en beskedent størrelse, indebærer det i relation til en retskraftvurdering, at en rentefordring ikke kan kræves retskraftvurderet, hvis omkostningerne hertil vil overstige rentestørrelsen. En retskraftvurdering er en forudsætning for at kunne fortsætte inddrivelsen. Dertil kommer, at renter er undergivet accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Hvis den rentebærende hovedfordring er forældet, er også renten forældet, selv om rentens forældelsesfrist ikke er udløbet. En rente kan derfor ikke retskraftvurderes, før dens rentebærende hovedfordring er retskraftvurderet og fundet retskraftig. Det samme gælder gebyrer, der vedrører en fordring.

Efter § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, tidligst fra den 20. november 2018. Forældelsesfristen vil være på mindst 3 år, og 3-årsdagen fra den 20. november 2018 – den 20. november 2021 – er en lørdag. I forældelseslovens § 27, stk. 2, er bestemt, at forældelsesfristen, hvis den udløber i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller den 31. december, udstrækkes til den førstkommande hverdag. Mandag den 22. november 2021 er derfor fristen for at iværksætte afbrydelse af forældelsen gennem retsligt skridt over for skyldneren, og forældelse vil – hvis afbrydelse ikke forinden er sket – derfor indtræde den 23. november 2021. Forældelse af fordringer, der omfattes af § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil derfor tidligst kunne indtræde den 23. november 2021.

Behovet for en retskraftvurdering vil i princippet blive fremrykket i situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en frivillig betaling, og der mod skyldneren findes fordringer med tvivlsom retskraft, og i situationer, hvor en modregningsmulighed ønskes udnyttet, men hvor en eller flere mulige modfordringer har tvivlsom retskraft.

Hensynet til en effektiv inddrivelse må i forbindelse med retskraftvurderingerne veje tungere end en strikt overholdelse af FIFO-princippet, idet det bærende argument for dette princip er antagelsen om størst forældelsestrussel for de først modtagne fordringer. Der er dog stadig særlige hensyn til bøder og private underholdsbidrag.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 20, at der før overskriften før § 19 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt afsnit med overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021.«

Det foreslås endvidere, at der med bestemmelsen i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i det ovennævnte nye afsnit indsættes en bestemmelse, hvorefter skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for håndteringen af restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med

at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.

Den foreslåede bemyndigelse vedrører således opgaven med at gennemføre retskraftvurderinger af fordringer med tvivlsom retskraft, herunder regler om rækkefølgen for retskraftvurderingerne af de enkelte fordringer. Det er tanken, at de regler, der fastsættes, vil afspejle de hensyn, der beskrives ovenfor. Det vil derfor indgå som et kriterium, at størst mulige beløb skal inddrives – og forinden retskraftvurderes – under anvendelse af færrest mulige ressourcer.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil også skulle foretage retskraftvurderinger af fordringer, der er modtaget til inddrivelse den 19. november 2015 eller senere, jf. ovenfor om § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det skyldes, at forældelsesudskydelsen efter § 18 a afhænger af, at fordringen var retskraftig, da den blev modtaget til inddrivelse.

Det foreslås derfor, at det af bestemmelsen fremgår, at der er tale om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser, f.eks. gebyrer. Renter og lignende ydelser kan være stiftet af restanceinddrivelsesmyndigheden som led i inddrivelsen, og renter og lignende ydelser er omfattet af forældelseslovens § 23, stk. 2, om accessorisk forældelse, hvorfor de – uanset at deres 3-årige forældelsesfrist ikke er udløbet – forældes, hvis den fordring (hovedkravet), de vedrører, bortfalder ved forældelse. Derfor omfatter retskraftvurderingerne i princippet også sådanne renter og lignende ydelser, og det gælder, selv om de er stiftet efter den 22. november 2021.

Der vil med den foreslåede bemyndigelse bl.a. kunne fastsættes regler om rækkefølgen for retskraftvurderingerne i overensstemmelse med de ovenfor beskrevne hensyn. Det vil også gælde de situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en frivillig betaling, og hvor der mod skyldneren findes fordringer med tvivlsom retskraft, samt situationer, hvor en modregningsmulighed ønskes udnyttet, men hvor en eller flere mulige modfordringer har tvivlsom retskraft. De nævnte hensyn vil navnlig indebære, at FIFO-princippet ikke finder anvendelse på rækkefølgen for retskraftvurderinger, og at hensynet til effektiv inddrivelse kommer til udtryk, ved at store fordringer kan prioriteres i retskraftvurderingerne. Der er for bøder og private underholdsbidrag dog særlige hensyn, der i et vist omfang skal varetages, jf. ovenfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.

Til nr. 21

Bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplyser i nr. 1-35 en række fordringstyper, for hvilke inddrivelsen kan ske ved lønindeholdelse eller udpantning (udlæg), jf. lovens §§ 10 og 11. Fordringstyperne er i de fleste tilfælde beskrevet med brede formuleringer med angivelse af de enkelte fordringstypers karakteristika. Det betyder, at

man for hver enkelt fordring må vurdere, om den svarer til beskrivelsen af fordringstyperne i bilag 1.

Civilretlige fordringer er som udgangspunkt ikke omfattet af bilag 1. Civilretlige fordringer er pengekrav, der har deres udspring i civilretten, der indeholder regler om forholdet mellem fysiske og juridiske personer samt myndigheder, hvis forholdet hviler på navnlig aftaleretlige, ejendomsretlige, formueretlige, familieretlige og personretlige regler.

For bibliotekers erstatningskrav for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån, er der dog gjort en udtrykkelig undtagelse, jf. bilag 1, nr. 34, men for disse krav er lønindeholdelses- og udpantningsretten betinget af, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

Tilsvarende gælder ifølge bilag 1, nr. 35, at der er adgang til lønindeholdelse og udpantning for fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning. Kommuner m.v. har ifølge lovgivningen, jf. bl.a. lov om almene boliger m.v., i flere tilfælde en sådan garantiforpligtelse. Tiltrædes en fraflytningsgaranti af udlejer, fordi boligtageren ikke har opfyldt sin kontraktmæssige forpligtelse til selv at istandsætte boligen ved sin fraflytning, får garanten (kommunen m.v.) et regreskrav mod boligtageren. En tvist mellem udlejer og boligtager om istandsættelsesudgifterne skal være afklaret, inden udlejers krav kan sendes til kommunen m.v., med henblik på at udlejer tiltræder fraflytningsgarantien. Når restanceinddrivelsesmyndigheden fra kommunen m.v. modtager de regreskrav, der herefter opstår, til inddrivelse, vil der derfor være tale om endelige krav, der ikke længere kan være omfattet af en tvist.

Underholdsbidrag, der hviler på en aftale, er civilretlige, men kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. bilag 1, nr. 9, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Flere andre bestemmelser i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfatter fordringstyper, hvoraf nogle kan være civilretlige. Det drejer sig bl.a. om følgende bestemmelser:

Bilag 1, nr. 9, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for krav på erstatning, hvad enten erstatningskravet skyldes misligholdelse af en kontrakt eller har en ikkekontraktlig baggrund. I forbindelse med indsættelsen af nr. 34 i bilag 1 om bibliotekers erstatningskrav er det lagt til grund, at der skal være opnået dom eller andet tvangsfuldbyrdesgrundlag efter retsplejelovens § 478 for de erstatningskrav, der omfattes af nr. 9, idet bestemmelsen i nr. 34 i modsat fald ville være overflødig.

Bilag 1, nr. 11, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for tilbagebetalingskrav vedrørende tilskud, støtteordninger, uberettiget modtagne ydelser, ydelser, som er for meget udbetalt, og som tilkommer det offentlige, samt administrative sanktioner, der vedrører disse krav. Det drejer sig

bl.a. om tilbagebetaling af kontanthjælp, børnefamilieydelse, boligsikring, boligstøtte, tilskud til privat børnepasning, børnetilskud, sygedagpenge, pension og personlige tillæg samt for meget udbetalt løn. Desuden kan nævnes ydelser vedrørende tilbagebetaling af EU-støtte. Der er – på nær løntilbagebetalingskrav – tale om tilbagebetalingskrav, der hjemles i de enkelte love, som regulerer disse ydelser fra det offentlige. Tilbagebetalingskrav vedrørende løn, der er udbetalt ved en fejltagelse, vil være civilretligt, og kravet på tilbagebetaling hviler på den formueretlige regel om *condictio indebiti*. SKAT lægger i Den Juridiske Vejledning, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, til grund, at adgangen til lønindeholdelse og udpantning forudsætter, at kravet er blevet fastslået ved en dom.

Bilag 1, nr. 13, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for beløb, som en offentlig myndighed har udlagt.

Bilag 1, nr. 14, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for udgifter til foranstaltninger og arbejder, som det offentlige har foretaget på den forpligtedes vegne eller for den forpligtedes regning.

Bilag 1, nr. 17, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for statskassens og kommuners tilgodehavender efter indfrielse af en ydet garanti eller kaution. Det drejer sig om det regreskrav, som staten får mod låntager, når staten har måttet indfri et lån. Regreskrav for civilretlige lån vil også være civilretlige, fordi regreskravet er udtryk for, at långivers fordring mod låntager er overtaget af den, der indfrie fordringen.

Bilag 1, nr. 22, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for ubetalt præmie og refusionskrav efter lov om arbejdsskadesikring. Efter § 52, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring betaler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis der foreligger en arbejdsulykke, forskudvist de udgifter, der er nævnt i lovens §§ 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59, hvis arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring. Ifølge § 52, stk. 2, skal arbejdsgiveren refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de efter stk. 1 udbetalte beløb, medmindre Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, at der har foreligget sådanne undskyldende omstændigheder, at den pågældende helt eller delvist bør fritages for betaling.

Bilag 1, nr. 27, giver adgang til lønindeholdelse og udpantning for fordringer, som staten har overtaget vedrørende ikke rettidigt betalt leje og lignende ydelser. Der er tale om regreskrav efter § 8, stk. 3, i lov om boligbyggeri og § 48, stk. 3, i lov om almene boliger m.v.

Uden for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige findes enkelte bestemmelser, der tillægger fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige lønindeholdelses- og udpantningsret. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring og § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., i begge tilfælde mod ansvarlige skadevoldere i forbindelse med terrorhandlinger, jf. straffelovens §§ 114 og 114 a, kan således inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes

efter retsplejelovens § 478, jf. § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring og § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. Det samme gælder statens regreskrav efter § 17, stk. 1, i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. stk. 2.

Efter retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 1, kan der hos fogedretten søges tvangsfuldbyrdelse af pengekrav på grundlag af en dom eller kendelse afsagt af domstole eller af andre myndigheder, hvis afgørelser efter lovgivningen kan tvangsfuldbyrdes, et betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2, ligesom beslutninger om sagsomkostninger truffet af de nævnte myndigheder også vil kunne tvangsfuldbyrdes gennem udlæg foretaget af fogedretten. Derudover vil tvangsfuldbyrdelse af pengekrav via fogedretten kunne opnås på baggrund af forlig indgået for de under nr. 1 nævnte myndigheder samt forlig indgået under vilkårsforhandling i henhold til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. § 478, stk. 1, nr. 2, udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, når det udtrykkeligt er bestemt i forliget, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 4, gældsbreve, der ikke er omfattet af nr. 4, når det udtrykkeligt er bestemt i dokumentet, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 5, pantebreve, idet det for så vidt angår ejerpantebreve og skadesløsbreve dog kun gælder, når gældens størrelse og forfaldstidens indtræden er erkendt af skyldneren eller klart fremgår af omstændighederne, jf. § 478, stk. 1, nr. 6, veksler for så vidt angår vekselretlige krav og checks for så vidt angår regreskrav, jf. § 478, stk. 1, nr. 7, og afgørelser omfattet af forbrugerklagelovens § 34, som er truffet af Forbrugerklagenævnet eller godkendte private tvistløsningsorganer, jf. § 478, stk. 1, nr. 8.

Alle fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan som udgangspunkt inddrives ved erindringskrivelser, afdragsordninger og modregning.

Højesteret har i sin dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1955, side 13, afgjort, at modregning ikke afskæres af, at hovedmanden, dvs. den, der modregnes over for, bestrider modregnerens fordring, der kaldes modfordringen. Hovedmanden må i sådanne tilfælde udnytte sine retsmidler, f.eks. en rekursadgang eller muligheden for sagsanlæg ved domstolene.

Fremsetter en skyldner over for restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelse mod fordringens eksistens eller størrelse, vil skyldners indsigelse mod fordringen ikke blive tillagt opsættende virkning på inddrivelsen, jf. § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at tillægge indsigelsen opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. I øvrigt gælder, at indsigelsen om fordringens eksistens eller størrelse skal afklares af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., medmindre der er tale om en indsigelse om, at fordringen er ophørt helt eller delvist som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens administration, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., hvorefter Skatteankestyrelsen tager stilling til indsigelsen, eller en indsigelse over for berettigelsen af en kon-

trolafgift for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskadestoffer, i hvilket tilfælde fogedretten skal behandle indsigelsen, jf. § 18, stk. 1. Hvis fordringshaver ikke søger skyldners indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

For udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, finder retsplejelovens kapitel 45-47 (§§ 478-526) anvendelse, medmindre andet er bestemt i loven, jf. § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

I § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er bestemt, at fogedretten træffer afgørelse om indsigelser mod udlæg, som fremsættes over for pantefogeder. Afgørelsen træffes efter reglerne i retsplejelovens §§ 499-503. Pantefogeder kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. I § 6, stk. 3, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er det bestemt, at indsigelser under forretningen kan fremsættes over for pantefogeden, som underretter fogedretten om indsigelserne. Efter forretningen kan indsigelser fremsættes over for fogedretten. Fristen for fremsættelse af indsigelser er 4 uger fra forretningens foretagelse. Fogedretten kan dog undtagelsesvist indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles.

I retsplejelovens § 501, stk. 1, er bestemt, at hvis der over for fogedretten fremsættes indsigelser mod grundlaget for fuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, der kan ske ved fogedretten, jf. stk. 2-4, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning. Efter stk. 4 kan fogedretten nægte en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang. Hvis fogedretten som følge af en indsigelse, der i medfør af § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er indbragt for fogedretten, har sådanne betænkeligheder, som efter stk. 1 ville kunne begrunde, at fogedretten ville afvise at foretage udlæg, vil fogedretten derfor kunne ophæve pantefogedens udlæg.

Efter retsplejelovens § 502, stk. 1, kan fogedretten udsætte forretningen, hvis den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, eller hvis et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller hvis der foreligger andre særlige grunde. En indsigelse mod pantefogedens udlæg vil også efter denne bestemmelse kunne begrunde en ophævelse af udlægget, fordi ophævelsen er den nødvendige forudsætning for udsættelsen af forretningen.

Endelig indeholder retsplejelovens § 504 en adgang til genoptagelse af udlægsforretningen. Forretningen kan genoptages, når parterne er enige derom, eller når fogedretten finder det påkrævet, navnlig fordi 1) skyldneren eller tredje-mand anmoder om, at et udlæg må blive ophævet med den

begrundelse, at det strider mod tredjemands ret, 2) udlægshaveren anmoder om, at der må blive truffet ny bestemmelse om udlevering, opbevaring eller administration af det udlagte, jf. §§ 520, 523 og 525, 3) udlægshaveren kræver foretaget en udførlig registrering af de i § 518, stk. 2 og 3, nævnte aktiver eller en vurdering af det udlagte, 4) skyldneren ikke har været til stede under forretningen og han nu anmoder om adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516, eller 5) skyldneren ønsker fastslået, at et udlæg er bortfaldet som følge af omstændigheder, der er indtruffet efter udlæggets foretagelse, eller fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen ved dom er ophævet eller erklæret ugyldigt. Genoptagelse vil derfor kunne ske, f.eks. fordi en skyldner ønsker et udlæg ophævet, med henvisning til at en ændret skatteansættelse har ført til bortfald af det skattekrav, som pantefogeden har foretaget udlæg for.

En væsentlig forenkling af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og dermed det regelgrundlag, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal administrere ud fra, opnås, hvis alle fordringer, der modtages til inddrivelse, som udgangspunkt kan inddrives med alle de inddrivelsesmidler, som gældende ret – lovgivning og retssædvane – stiller til rådighed for restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås derfor i nr. 21, at den eksisterende positive afgrænsning af, for hvilke fordringstyper der kan ske inddrivelse ved lønindeholdelse og udlæg, jf. *bilag 1* til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ændres til en negativ afgrænsning, der vil indebære, at der for alle fordringstyper, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal forestå inddrivelsen af, kan ske inddrivelse med samtlige tilgængelige inddrivelsesmidler, medmindre der udtrykkeligt er gjort en undtagelse for den enkelte fordringstype.

De i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anvendte brede formuleringer med angivelse af fordringstypernes karakteristika bidrager til at skabe tvivl om muligheden for at inddrive de enkelte fordringer ved lønindeholdelse eller udlæg. Det foreslås derfor, at der i bilag 1 foretages en negativ afgrænsning, således at fordringstyper, for hvilke der vil gælde begrænsninger med hensyn til anvendelsen af de inddrivelsesmidler, som restanceinddrivelsesmyndigheden kan anvende i sin restanceinddrivelse, anføres med angivelse af den begrænsning, der skal være gældende for den pågældende fordringstype. Det foreslås i nærværende lovforslag, at der for adgangen til inddrivelse ved lønindeholdelse, udpantning og afdragsordning skal gøres en begrænsning for visse fordringstyper.

Det foreslås, at bilagets *afsnit I* skal indeholde en angivelse af fordringstyper, for hvilke der ikke kan ske lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens *afsnit II* skal indeholde en tilsvarende angivelse for udpantning (udlæg), jf. lovens § 11. *Afsnit III* foreslås at indeholde en angivelse af fordringstyper, for hvilke der ikke skal kunne anvendes afdragsordninger, jf. lovens § 3, stk. 3. Bilaget vil senere kunne udvides med yderligere begrænsninger, der som følge af ændret lovgivning vil skulle gælde for de enkelte inddrivelsesmidler.

Det foreslås, at civilretlige fordringer undtages fra adgangen til inddrivelse ved lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og udpantning efter § 11, idet der dog foreslås undtagelser herfra.

For bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner ikke har afleveret efter sit hjemlån, foreslås det således, at sådanne krav fortsat skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, hvis skyldner enten skriftligt har anerkendt erstatningskravet, eller hvis det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer, jf. *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. i*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. i*. Dermed vil den eksisterende regel i bilag 1, nr. 34, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blive videreført.

Det foreslås også, at den i bilag 1, nr. 35, eksisterende adgang til lønindeholdelse og udpantning for fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning, videreføres, jf. forslaget til *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. ii*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. ii*, i den foreslåede nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås også, at statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring mod ansvarlige skadevoldere for udgifter, der ikke kan kræves betalt af et forsikringssselskab m.fl. efter stk. 3 og 4, dvs. i forbindelse med terrorhandlinger, statens regreskrav efter § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. mod ansvarlige skadevoldere for udgifter efter stk. 1, dvs. i forbindelse med terrorhandlinger, og statens regreskrav efter § 17, stk. 1, i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser fortsat skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, jf. forslaget til *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. iii*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. iii*, i den foreslåede nyaffattelse af bilag 1.

Det foreslås, at den adgang, der derudover i dag er til inddrivelse ved lønindeholdelse og udpantning for civilretlige fordringer, skal videreføres i det nyaffattede bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der med *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. iv*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. iv*, i den foreslåede nyaffattelse af bilag 1 indsættes bestemmelser, hvorefter den generelle undtagelse fra adgangen til lønindeholdelse og udpantning for civilretlige krav dog ikke skal gælde for andre civilretlige fordringer end de i nr. iii nævnte, jf. ovenfor, som ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt. Det er hensigten, at formuleringen i form af en samlende beskrivelse omfatter de bestemmelser, der i det gældende bilag 1 omfatter eller kan omfatte civilretlige fordringer. En adgang til lønindeholdelse og udpantning for en civilretlig fordring vil som følge af den foreslåede bestemmelse derfor bestå, hvis det af en lovbestemmelse eller en bestemmelse i en bekendtgørelse udstedt i medfør af en lov fremgår, at en fordringshaver omfattet af lov om inddrivelse

af gæld til det offentlige har krav på fordringen. Det er også en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

Hvis der for sådanne krav gøres indsigelse over for restanceinddrivelsesmyndigheden, vil indsigelsen i overensstemmelse med gældende ret skulle behandles af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller af Skatteankestyrelsen, hvis indsigelsen drejer sig om restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringen, f.eks. undladt forældelsesafbrydelse, mens fordringen var under inddrivelse, jf. § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En indsigelse mod fordringens eksistens eller størrelse vil som udgangspunkt ikke blive tillagt opsættende virkning på inddrivelsen, men hvis indsigelsen skaber en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden dog tillægge indsigelsen opsættende virkning på inddrivelsen, således at denne stilles i bero, jf. § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved indsigelse mod den civile retlige fordrings eksistens eller størrelse i forbindelse med en udlægsforretning vil fogedretten være kompetent til at prøve indsigelsen, jf. § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Fogedretten vil efter omstændighederne kunne ophæve udlægget, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1.1 om retsplejelovens §§ 501 og 502 om henholdsvis indsigelser mod fuldbyrdelsesgrundlaget og udsættelse af fogedforretningen. Der vil efter omstændighederne også være mulighed for en genoptagelse af udlægsforretningen efter retsplejelovens § 504.

Der vil derfor fortsat være lønindeholdelses- og udpantningsret for bl.a. det offentliges civile retlige fordringer, der f.eks. skyldes beløb, som det offentlige har udlagt for skyldneren eller anvendt på foranstaltninger og arbejder foretaget for den forpligtede skyldners vegne eller regning. Det vil også gælde bl.a. regreskrav, der skyldes lån, som det offentlige har kautioneret eller garanteret for, eller at det offentlige har måttet betale ikke rettidigt betalt leje eller andre ydelser. Dagpengegodtgørelse, som efter bilag 1, nr. 25, i dag kan inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, vil også være omfattet.

Det foreslås også, at adgangen til lønindeholdelse og udpantning for erstatningskrav – i eller uden for kontrakt – som i dag hjemles i bilag 1, nr. 9, fortsat skal bestå, idet det dog vil være en forudsætning, at erstatningskravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, fordi erstatningskravet f.eks. er fastslået ved en dom, jf. de foreslåede bestemmelser i *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. v*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. v*, i det nyaffattede bilag 1.

Den i bilag 1, nr. 7, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eksisterende adgang til lønindeholdelse og udpantning for civile retlige underholdsbidrag foreslås også videreført, jf. forslaget til *afsnit I, nr. 1, litra a, nr. vi*, og *afsnit II, nr. 1, litra a, nr. vi*, i den foreslåede nyaffattelse af bilag 1. Bestemmelsen omfatter både danske og udenlandske krav på underholdsbidrag.

Tvangsbøder kan ikke afvikles gennem indgåelsen af en afdragsordning. For politiets tvangsbøder fremgår dette af § 4, stk. 2, nr. 1, i bødebekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 409 af 9. april 2015. Tvangsbøder antages at bortfalde, når den pågældende forpligtelse er opfyldt, uanset om forpligtelsen først opfyldes efter den fastsatte frist.

Det foreslås, at tvangsbøder også fortsat skal undtages fra adgangen til at blive afviklet gennem en afdragsordning, da skyldneren blot kan opfylde sin pligt til handling eller undladelse, jf. forslaget til *afsnit III, nr. 1*, i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der er derfor intet beskyttelsesværdigt behov for at yde skyldneren den imødekommelse, som en afdragsordning er udtryk for.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Til § 2

Ved lov nr. 510 af 7. juni 2006 (Forenkling af reglerne om eftergivelse af studiegæld samt forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper) blev der med § 1, nr. 10, indsat et nyt kapitel – kapitel 3 a: Forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper – i lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld, hvis titel samtidig blev ændret til »Lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld samt om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper«.

Sigtet med ordningen var på forsøgsbasis i 4 år at etablere et regelsæt, som ville give mulighed for gennem eftergivelse af gæld til det offentlige at sikre, at det økonomiske incitament til at komme i arbejde for personer, der havde været i langvarig offentlig forsørgelse, ikke blev fjernet ved krav om tilbagebetaling af gæld, samtidig med at der skulle sikres et incitament til at fastholde skyldneren i beskæftigelse. Forslaget skulle ses som et målrettet beskæftigelsesfremmende initiativ for de langvarige kontanthjælpsmodtagere.

En af de bestemmelser, der blev indsat i kapitel 3 a, er § 16 g, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det ved bestemmelsens indsættelse fremgik, at eftergivelsen skulle med et fast beløb pr. måned i 5 år. Beløbet, som skulle eftergives pr. måned, ville ifølge § 16 g, stk. 1, 2. pkt., udgøre 1/60 af den samlede offentlige gæld, som var omfattet af eftergivelsen, jf. § 16 f.

Ved § 120 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige) blev ovennævnte lovs titel ændret til »Lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper«, idet kapitel 1-3 samtidig blev ophævet. Ved § 120, nr. 5, blev perioden på 5 år i § 16 g, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper ændret fra 5 år til 4 år. Ved § 120, nr. 6, blev 1/60 ændret til 1/48, men ved en fejl blev det anført, at ændringen skulle foretages i § 16 g, stk. 2, 2. pkt., i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper. Af stk. 2 fremgår det således, at når der er truffet afgørelse om eftergivelse, overdrager de offentlige fordringshavere den gæld, der er omfat-

tet af eftergivelsen, til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis gælden ikke allerede er overgivet til restanceinddrivelsesmyndigheden. Der sker ikke forrentning af den eftergivne gæld. Sidstnævnte ændring, jf. § 120, nr. 6, skulle dog være foretaget i § 16 g, stk. 1, 2. pkt.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 2 foreslås en rettelser af den fejlagtige henvisning til § 16 g, stk. 2, 2. pkt., i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, hvorefter der bliver hjemmel til, at det beløb, der eftergives pr. måned, udgør 1/48 af skyldners samlede gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til § 3

Bestyrelser for selskaber, foreninger mv. er pligtige på forlangende at give kommunalbestyrelsen i den kommune, der foretager fordelingen af skatter, og fordelingsnævnet de oplysninger, der er nødvendige for fordelingsforetagelse, jf. § 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om kommunal indkomstskat. Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, kan ifølge 2. pkt. indenrigs- og sundhedsministeren om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde. Bøderne, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning, jf. 3. pkt.

I lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for tvangsbøder. Det foreslås, at § 13, stk. 1, 3. pkt., i lov om kommunal indkomstskat får en ændret affattelse, så det alene bestemmes, at tvangsbøderne tilfalder statskassen, hvilket allerede fremgår af den eksisterende bestemmelse.

Til § 4

Til nr. 1

Kildeskattelovens afsnit VII har i dag overskriften »Hæftelses- og inddrivelsesbestemmelser«. Tidligere indeholdt afsnit VII inddrivelsesbestemmelser i § 72, stk. 2, om subsidiært ægtefælleudlæg og i § 73 om lønindeholdelse, men bestemmelserne er ophævet, fordi de i dag findes i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i henholdsvis §§ 12 og 10. Kildeskattelovens §§ 73 B, 73 C og 73 D indeholdt tidligere bestemmelser om eftergivelse, men §§ 73 B og 73 er ophævet, mens § 73 D alene indeholder en bestemmelse om henstand, der kun har selvstændig betydning for opkrævningen. Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i §§ 13-15 bestemmelser om eftergivelse, mens § 3, stk. 3, giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at give henstand med betalingen af fordringer, der er under inddrivelse. Overskriften i kildeskattelovens afsnit VII er derfor i dag misvisende og stridende mod ønsket om at fjerne særregler om inddrivelse, hvorfor det med bestemmelsen i nr. 1 foreslås, at overskriften ændres til »Hæftelsesbestemmelser m.v.«

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 2

Efter kildeskattelovens § 72, 1. pkt., kan skattebeløb, som ikke betales rettidigt, inddrives tillige med tillæg, renter og gebyrer efter reglerne i lov om inddrivelse af skatter og afgifter m.v. I 2. pkt. er skatteministeren givet en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om opkrævningen. Bestemmelsen, der fik sin nuværende affattelse ved § 2, nr. 2, i lov nr. 823 af 19. december 1989 (Kommuneaftalen), har i dag intet reelt indhold. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 2, nr. 2, i lovforslaget til ændringsloven – lovforslag nr. L 7, Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 296 – at det af den kommuneaftale, der begrundede lovforslaget, fremgik, at inddrivelse af A-skatter og selskabsskatter, der på daværende tidspunkt blev udført af de kommunale pantefogeder, skulle overføres til staten, hvor de regionale told- og skatteforvaltninger skulle varetage opgaven. Det fremgår også, at henvisningen gælder lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Lovtitlen er derfor ved en fejl ikke gengivet korrekt i bestemmelsen. Endelig fremgår det af de specielle bemærkninger, at skatteministeren ved bekendtgørelse kan fastlægge, hvem der skal foretage inddrivelsen af de forskellige typer skattekrav. Det anføres, at det ved bekendtgørelsen vil blive fastsat, at A-skatterestancer og selskabsskatter fremover skal inddrives af statslige myndigheder. Ved affattelsen af bemyndigelsen til skatteministeren er bestemmelsen kommet til at fremstå som en bestemmelse, der vedrører opkrævning og ikke inddrivelse.

Med bestemmelsen i nr. 2 foreslås det derfor at ophæve bestemmelsen som værende overflødig.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.2.

Til § 5

Den gældende regel i lov om arbejdsmiljø indeholder i § 74, stk. 7, 2. pkt., hjemmel til udpantning for en række gebyrer, som Arbejdstilsynet kan opkræve i henhold til loven. En sådan hjemmel er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for de nævnte gebyrer. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 6

Det følger af den gældende regel i § 10 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, at statens regreskrav efter stk. 5, 1. pkt., mod ansvarlige skadevoldere i forbindelse med terrorhandlinger, jf. straffelovens §§ 114 og 114 a, kan inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af per-

sonlige skatter i kildeskatteloven, i det omfang kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, hvorefter der ved fogedretten kan søges tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, for hvilke der bl.a. foreligger en dom eller et eksigibelt forlig. Herudover bestemmes det i 3. pkt., at et sådant pålæg om indeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at bestemmelserne i § 10 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om arbejdsskadesikring ophæves, idet der med nærværende lovforslags § 1, nr. 21, foreslås en nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter sådanne statslige regreskrav, hvis de kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. forslaget til bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, afsnit I, nr. 1, litra a, nr. iii, og afsnit II, nr. 1, litra a, nr. iii.

Herudover bemærkes det, at henvisningen til kildeskatteloven er forældet, da de pågældende regler om lønindeholdelse nu findes i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 7

I § 1 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige er bestemt, at statens regreskrav, jf. stk. 1, mod ansvarlige skadevoldere i forbindelse med terrorhandlinger, jf. straffelovens §§ 114 og 114 a, kan inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven, i det omfang kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, hvorefter der ved fogedretten kan søges tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, for hvilke der bl.a. foreligger en dom eller et eksigibelt forlig. Herudover bestemmes det i 3. pkt., at et sådant pålæg om indeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at bestemmelserne i § 1 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige ophæves, idet der med nærværende lovforslags § 1, nr. 21, foreslås en nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter sådanne statslige regreskrav, hvis de kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. forslaget til bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, afsnit I, nr. 1, litra a, nr. iii, og afsnit II, nr. 1, litra a, nr. iii.

Herudover bemærkes det, at henvisningen til kildeskatteloven er forældet, da de pågældende regler om lønindeholdelse nu findes i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 8

Den gældende regel i § 14, stk. 2, i lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer indeholder en hjem-

mel til udpantning for udgifter til mægling, som det offentlige har udlagt forskudsvis.

En sådan hjemmel er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for de ovenfor nævnte krav fra det offentlige. Det foreslås derfor, at bestemmelsen ændres, således at henvisningen til udpantningsretten udgår som værende overflødig.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 9

Udbetaling Danmark er oprettet som en offentligt reguleret selvejende institution, der har en egen bestyrelse og egen formue. Kommunerne og staten dækker udgifterne til Udbetaling Danmarks opgaver inden for de sagsområder, som efter lov om Udbetaling Danmark varetages af Udbetaling Danmark. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget til lov om Udbetaling Danmark – lovforslag nr. L 86, Folketingstidende 2011-12, A, L 86 som fremsat – anføres i afsnit 2.16.2 på side 39, at Udbetaling Danmark vil blive betragtet som en offentlig myndighed, som er omfattet af reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men at det dog er nødvendigt med en lovændring, hvis Udbetaling Danmark skal være omfattet af §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om retten til at indtræde i udbetalinger fra det offentlige (§ 8) og modregningsadgang trods en meddelt henstand (§ 9), idet bestemmelserne specifikt nævner de myndigheder, der er omfattet af bestemmelserne, dvs. kommuner og regioner.

Lov om Udbetaling Danmark bestemmer derfor i § 31, at §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder tilsvarende anvendelse for Udbetaling Danmark. Private underholdsbidrag opkræves af Udbetaling Danmark, hvis den bidragsberettigede anmoder herom, jf. § 2, 1. pkt., i lov om opkrævning af underholdsbidrag, og disse fordringer vil i lighed med andre fordringer, som Udbetaling Danmark opkræver, derfor kunne modregnes ved udnyttelse af indtrædelsesretten.

Det foreslås at ændre bestemmelsen om indtrædelsesret i § 31 i lov om Udbetaling Danmark, således at henvisningen til § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udgår af bestemmelsen som overflødig som følge af forslaget om at ændre affattelsen af § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.

Til § 10

Den gældende regel i § 7, stk. 1, i lov om en garantiordning for udlån til nye aktiviteter i mindre virksomheder indeholder en hjemmel til, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om lånebetingelser og lovens administration,

herunder nærmere regler for fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelse.

Bemyndigelsen for erhvervsministeren til at fastsætte regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse er forældet, idet reglerne om lønindeholdelse siden ikrafttrædelsen den 1. januar 2009 af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har været i denne lov. Det foreslås derfor at ophæve denne del af bestemmelsen i ovennævnte § 7, stk. 1.

Til § 11

Til nr. 1

Den gældende regel i revisorlovens § 42, stk. 2, indeholder en udpantningshjemmel til inddrivelse af tvangsbøder, som Erhvervsstyrelsen i visse tilfælde kan pålægge medlemmer af en revisionsvirksomheds bestyrelse, direktion eller lignende ansvarligt organ og revisorer samt medlemmer af det øverste ledelsesorgan eller revisionsudvalg i en virksomhed af interesse for offentligheden.

En sådan henvisning er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for tvangsbøder.

Bestemmelsen i § 42, stk. 2, indeholder også en henvisning til reglerne om lønindeholdelse efter reglerne i kilde-skatteloven. Henvisningen har mistet sin betydning, da reglerne om lønindeholdelse nu findes i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og da der i nærværende lovforslag ikke foreslås en undtagelse for tvangsbøder i relation til inddrivelse ved lønindeholdelse, foreslås i nr. 1, at bestemmelsen i § 42, stk. 2, ændres, så det alene bestemmes, som det allerede er tilfældet i den eksisterende bestemmelse, at tvangsbøderne tilfalder statskassen.

Til nr. 2

Efter bestemmelsen i revisorlovens § 42, stk. 3, kan restanceinddrivelsesmyndigheden eftergive krav efter stk. 1 og 2, dvs. tvangsbøder, efter reglerne i opkrævningsloven. Opkrævningsloven indeholder ikke længere bestemmelser om eftergivelse. De findes i dag i §§ 13-15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås derfor i nr. 2, at § 42, stk. 3, ændres, så henvisningen i stedet gælder lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 12

Den gældende regel i § 10, stk. 3, i lov om skibsmåling indeholder en udpantningshjemmel for gebyrer, der i henhold til § 10, stk. 2, i lov om skibsmåling opkræves af Søfartsstyrelsen hos rederen for udførelse af målingsforretninger samt udstedelse af målebrev. Det fremgår af § 10, stk. 3, at gebyret, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning.

En sådan henvisning til udpantningsadgangen er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle

fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for de nævnte gebyrer. Bestemmelsen i § 10, stk. 3, foreslås derfor givet en ny affattelse, så det af bestemmelsen alene fremgår, at gebyret tilfalder statskassen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 13

Den gældende regel i § 42, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder en udpantningshjemmel for statskassens tilgodehavende efter indfrielse af en ifølge § 28 c i lov om realkreditinstitutter ydet statsgaranti. Udpantningshjemlen er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for disse tilgodehavender.

§ 42, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. giver hjemmel til, at kravene kan inddrives af Finansstyrelsen ved indeholdelse i løn efter reglerne i kilde-skatteloven. Bestemmelsen har mistet sin betydning, fordi reglerne om lønindeholdelse nu findes i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ligesom Finansstyrelsen ikke findes længere.

Herudover indeholder § 42, stk. 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. hjemmel til, at fødevareministeren kan fastsætte regler om fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelse. Også denne bestemmelse har mistet sin betydning.

Endelig indeholder bestemmelsen § 42, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer hjemmel til indhentelse af oplysninger til brug for inddrivelsen, ligesom stk. 5 bestemmer, at Finansstyrelsens afgørelser efter stk. 1-4 kan indbringes for finansministeren. Også disse bestemmelser har mistet deres betydning.

§ 42 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. foreslås derfor ophævet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 14

Den gældende regel i § 17, stk. 2, 1. pkt., i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser bestemmer, at statens regreskrav, jf. stk. 1, mod skadevolderen efter loven kan inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kilde-skatteloven, i det omfang kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, hvorefter der ved fogedretten kan søges tvangsfuldbyrdelse af pengekrav,

for hvilke der bl.a. foreligger en dom eller et eksigibelt forlig. Herudover bestemmes det i 2. pkt., at et sådant pålæg om indeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 17, stk. 2, i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser ophæves, idet der med nærværende lovforslags § 1, nr. 21, foreslås en nyaffattelse af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter sådanne statslige regreskrav, hvis de kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, jf. forslaget til bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, afsnit I, nr. 1, litra a, nr. iii, og afsnit II, nr. 1, litra a, nr. iii.

Herudover bemærkes det, at henvisningen til kildeskatteloven er forældet, da de pågældende regler om lønindeholdelse nu findes i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 15

Den gældende regel i § 3, stk. 3, 3. pkt., i lov om lenskontrollen indeholder en hjemmel til udpantning for Justitsministeriets udgifter ved udførelsen af kontrollen med pengefidekommissar og successorfonds. Udpantningshjemlen er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for disse krav. Det foreslås derfor, at § 3, stk. 3, 3. pkt., i lov om lenskontrollen ophæves.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 16

Den gældende regel i § 30, stk. 7, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet indeholder en hjemmel til udpantning for præmier for forsikringer i henhold til loven og en henvisning til reglerne for indeholdelse i løn i reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Hjemlen til udpantning er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for de nævnte præmier. Henvisningen til kildeskattelovens regler om lønindeholdelse har mistet sin betydning, da reglerne om lønindeholdelse nu findes i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås derfor, at § 30, stk. 7, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet ophæves.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 17

Den gældende regel i vævslovens § 20, stk. 2, indeholder en hjemmel til udpantning for Sundhedsstyrelsens krav på gebyrer efter stk. 1. Det foreslås at ophæve § 20, stk. 2, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for disse gebyrer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 18

Den gældende regel i § 103, stk. 3, i lov om lægemidler indeholder en hjemmel til udpantning for Sundhedsstyrelsens krav på gebyrer efter stk. 1 fra virksomheder til hel eller delvis dækning af Sundhedsstyrelsens virksomhed efter bl.a. denne lov. Bestemmelsen i § 103, stk. 3, foreslås ophævet, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for disse gebyrer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 19

Den gældende regel i sundhedslovens § 228, stk. 3, bestemmer i 1. pkt., at der i tilskud, som regionsrådet udbetaler til sundhedspersoner i henhold til stk. 1, kan foretages indeholdelse med henblik på inddrivelse af offentlige fordringer efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Tilsvarende kan der ifølge 2. pkt. foretages indeholdelse i tilskud til lægemidler, som regionsrådet i henhold til aftale mellem det offentlige og apotekernes organisation udbetaler direkte til apotekerne. Bestemmelsen i 1. pkt. henviser til reglerne om lønindeholdelse efter den tidligere regel i kildeskatteloven herom. Reglen, der fandtes i § 73, blev ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, da lov om inddrivelse af gæld til det offentlige trådte i kraft og i § 10 videreførte hjemlen til lønindeholdelse. Det foreslås derfor, at bestemmelsen i sundhedslovens § 228, stk. 3, 1. pkt., ændres, således at der henvises til reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 20

Den gældende regel i færdselslovens § 123, stk. 3, pkt. 4, indeholder en udpantningshjemmel for politiets krav på dækning af afholdte udgifter til transport og opbevaring af bl.a. ulovligt parkerede køretøjer. Udpantningshjemlen er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bi-

lag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for disse krav. Det foreslås derfor, at færdselslovens § 123, stk. 3, 4. pkt., ophæves.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1 og 2.1.2.

Til § 21

Den gældende regel i jernbanelovens § 14, stk. 2, 2. pkt., giver hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan inddrive skyldige kontrolafgifter og ekspeditionsgebyrer ved modregning i overskydende skat.

Fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil dog kunne modregnes i udbetalinger fra staten, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, om nyaffattelsen af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om indtrædelsesret. Det foreslås derfor, at jernbanelovens § 14, stk. 2, 2. pkt., ophæves som værende overflødig.

Til § 22

Den gældende regel i § 29, stk. 3, 2. pkt., i lov om trafik-selskaber giver hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan inddrive skyldige kontrolafgifter og ekspeditionsgebyrer ved modregning i overskydende skat.

Fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil dog kunne modregnes i udbetalinger fra staten, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, om nyaffattelsen af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om indtrædelsesret. Det foreslås derfor, at § 29, stk. 3, 2. pkt., i lov om trafik-selskaber ophæves som værende overflødig.

Til § 23

Til nr. 1

Denne gældende bestemmelse i SU-lovens § 58, stk. 4, indeholder hjemmel til lønindeholdelse efter lovens afsnit I og III for stipendierater, som en ph.d.-studerende skal tilbagebetale, hvis den studerende har tilsidesat oplysningspligten efter lovens § 53, stk. 1, eller i øvrigt har modtaget stipendierater mod bedre vidende. Bestemmelserne om lønindeholdelse i afsnit I og III blev ophævet ved § 136 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige). Bestemmelsen i § 58, stk. 4, foreslås derfor i nr. 1 ophævet.

Til nr. 2

§ 61 i lov om statens uddannelsesstøtte giver ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser hjemmel til at fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelser af regler fastsat om inddrivelse af misligholdt gæld. Bestemmelsen i § 61 findes i lovens afsnit III, der har overskriften »Strafbestemmelse vedrørende overtrædelse af bestemmelserne om lønindeholdelse«. Bemyndigelsen i § 61 til at fastsætte regler om straf er aldrig blevet udnyttet.

Lønindeholdelse reguleres i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af § 10, stk. 6, at en lang række bestemmelser i kildeskatteloven, herunder § 74, fin-

der tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. § 74 i kildeskatteloven giver hjemmel til med bøde at straffe den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed undlader at opfylde sin pligt til at indeholde A-skat m.v.

Det foreslås derfor i nr. 2, at *afsnit III* ophæves.

Til § 24

Den gældende regel i § 15, stk. 3, i lov om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark indeholder en hjemmel til udpankning for tvangs bøder, som tilsynsmyndigheden kan pålægge medlemmer af foreningens bestyrelse og direktion for manglende opfyldelse af forpligtelser efter loven. En udpankningshjemmel er overflødig, idet det i lovforslagets § 1, nr. 16 og 21, foreslås, at alle fordringstyper, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er tillagt udpankningsret, medmindre der for særlige fordringstyper er gjort en undtagelse i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En sådan undtagelse foreslås ikke gjort for tvangs bøder. Det foreslås derfor, at § 15, stk. 3, i lov om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark ophæves.

Til § 25

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. april 2017. Hermed gælder de nye regler fra idriftsættelsen af den første udgave af det nye inddrivelsessystem, der forventes taget i brug primo april 2017.

Det foreslås i *stk. 2*, at den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 9, skal have virkning for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor renten stiftes den 21. november 2018 eller senere. Det indebærer, at forældelsesfristen for renter, som stiftes fra og med den 21. november 2018 til og med den 30. november 2018, regnes fra den 1. december 2018.

Efter § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er forældelsen af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, udskudt således, at forældelsesfristen tidligst regnes fra den 20. november 2018. Udskydelsen af forældelsesfristen gælder for alle krav, der er under inddrivelse den 19. november 2015 eller senere, og inddrivelsesrenter vil således være omfattet af udskydelsen af forældelsen efter § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, uanset i hvilket it-system renterne er placeret.

For renter, der tilskrives fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er forældelsesfristen 3 år. Det betyder, at forældelsesfristen for alle inddrivelsesrenter, der er under inddrivelse den 20. november 2018, begynder at løbe den 20. november 2018 og – medmindre afbrydelse sker – forældes den 21. november 2021, idet det foreslås, at forældelseslovens § 27, stk. 2, ikke skal finde anvendelse på renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Til § 26

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, idet der dog herfra må gøres nogle undtagelser.

I *stk. 2* foreslås, at §§ 11, 12 og 14 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 11 vedrører revisorloven, der i § 64 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 12 vedrører lov om skibsmåling, der i § 14 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 14 vedrører lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, der i § 20 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anord-

ning kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

I *stk. 3* foreslås, at §§ 14 og 16 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 14 vedrører som nævnt ovenfor lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, der i § 20 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 16 vedrører lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, der i § 64 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget**Skatteministeriet*

§ 1

§ 1. ---

Stk. 2. Loven gælder desuden for opkrævning og inddrivelse af udenlandske, færøske eller grønlandske skattekrav i skattesager, som ikke er straffesager, samt for inddrivelse af andre krav fra det offentlige, som efter anmodning fra den kompetente myndighed i den pågældende stat, på Færøerne eller i Grønland opkræves eller inddrives her i landet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager.

Stk. 3. Reglerne i anden lovgivning om opkrævning og inddrivelse af fordringer som nævnt i stk. 1, herunder om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v., finder anvendelse. Regler som nævnt i 1. pkt. finder desuden anvendelse på fordringer som nævnt i stk. 2, medmindre andet følger af det pågældende retlige hjemmelsgrundlag.

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016, § 1 i lov nr. 428 af 18. maj 2016 og § 1 i lov nr. 114 af 31. januar 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Optrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav sker efter de regler, der gælder for opkrævningen og inddrivelsen af de øvrige fordringer omfattet af denne lov, medmindre andet følger af hjemmelsgrundlaget for opkrævningen og inddrivelsen af de i 1. pkt. nævnte krav.«

2. § 1, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Regler i anden lovgivning om opkrævning af fordringer omfattet af denne lov finder anvendelse.«

3. § 2, stk. 3, 4. pkt., ophæves.

med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Såfremt forholdene i særlig grad taler derfor, kan fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i 1. pkt.

§ 3. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan som led i inddrivelsen tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen.

Stk. 4-8. ---

§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Bøder.

2) Underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.

3) Andre fordringer.

Stk. 2. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan uanset stk. 1 og 2 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte regler om gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 2.

4. I § 3, *stk. 3*, indsættes efter »betalingen«: », medmindre andet følger af bilag 1«.

5. § 4 affattes således:

»§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Bøder.

2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.

3) Andre fordringer.

Stk. 2. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Stk. 3. Når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne indrives ved en sådan inddrivelsesindsats. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

Stk. 4. Fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceind-

drivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet.

Stk. 5. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan uanset stk. 1-3 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-6, herunder regler om anvendelsen af disse ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner.«

§ 4 a. Der kan uanset § 4, stk. 1, ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Skatteministeren fastsætter nærmere regler for denne lønindeholdelse. Fordringer efter 1. pkt. dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene.

6. § 4 a ophæves.

§ 5. Fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Stk. 2. ---

§ 7. ---

Stk. 2. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i Det Centrale Fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til Det Centrale Fordringsregister.

7. I § 5, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres », der overdrages til« til: »under«.

8. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.«

9. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fra den første dag i måneden efter den måned, hvori renten er stiftet.

Stk. 2. Forældelse af renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder senest 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Forældelseslovens § 27, stk. 2, finder ikke anvendelse ved beregning af forældelsesfristen for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

10. I § 7, *stk. 2, 2. pkt.*, og *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, ændres »Det Centrale Fordringsregister« til: »restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister«.

11. I § 7 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, finder *stk. 1* og *2* ikke anvendelse, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring. Ved sådanne modregninger dækkes fordringerne ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring dækkes først, idet en fordring fra den udbetalende myndighed dog dækkes først, hvis den er stiftet senest samme dag som den anden myndigheds fordring.«

§ 8. Er en fordring omfattet af denne lov, for hvilken en kommune eller region er fordringshaver, ikke betalt rettidigt, indtræder kommunen henholdsvis regionen i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

Stk. 2. Er et privat krav på underholdsbidrag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger omfattet af denne lov ikke betalt rettidigt, indtræder det offentlige på vegne af den bidragsberettigede i retten til udbetalinger fra det offentlige for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

§ 10. Fordringer som nævnt i bilag 1 til denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved lønindeholdelse.

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70, 72 og 73 A i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i denne paragraf.

Stk. 7-8. ---

§ 11. Fordringer som nævnt i bilag 1 til denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning.

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

12. § 8 affattes således:

»§ 8. For forfaldne fordringer omfattet af denne lov indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.

Stk. 2. For forfaldne private fordringer på underholdsbidrag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger omfattet af denne lov indtræder det offentlige på vegne af den bidragsberettigede i retten til udbetalinger fra det offentlige for et beløb, der svarer til den skyldige betaling.«

13. I § 10, *stk. 1*, ændres »som nævnt i bilag 1 til« til: »omfattet af«, og efter »lønindeholdelse« indsættes: », medmindre andet følger af bilag 1«.

14. I § 10, *stk. 6*, ændres »68-70, 72 og 73 A« til: »68-70 og 73 A,«.

15. Efter § 10 indsættes før overskriften før § 11:

»§ 10 a. Der kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter nærmere regler for denne lønindeholdelse.«

16. I § 11 ændres »som nævnt i bilag 1 til« til: »omfattet af«, og efter »udpantning« indsættes: », medmindre andet følger af bilag 1«.

§ 17. Klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden genoptage sagen. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen. Skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, finder ikke anvendelse.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om klageadgangen efter stk. 1.

§ 18 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

17. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Der kan til Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf, klages over en dækning af en fordring, som i medfør af § 4 er blevet dækket, uden at fordringen var omfattet af den inddrivelsesindsats, som beløbet hidrører fra. Stk. 1, 2.-6. pkt., finder anvendelse. Fristen i stk. 1, 2. pkt., regnes fra den dag, hvor skyldneren har modtaget underretning om dækningen.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

18. I § 17, stk. 2, der bliver stk. 3, indsættes efter »stk. 1«: »og 2«.

19. I § 18 b indsættes efter »§ 4,«: »om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer«.

20. Efter § 18 b indsættes før overskriften før § 19:

»Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021

§ 18 c. Skatteministeren kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.«

§ 2

I lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. lovbe-

§ 16 g. Eftergivelsen sker med et fast beløb pr. måned i 4 år. Beløbet, som eftergives pr. måned, udgør 1/48 af den samlede offentlige gæld, som er omfattet af eftergivelsen, jf. § 16 f.

Stk. 2. ---

§ 13. Bestyrelser for selskaber, foreninger mv. er pligtige på forlangende at give kommunalbestyrelsen i den kommune, der foretager fordelingen, og fordelingsnævnet de oplysninger, der er nødvendige for fordelingsforetagelse. Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, kan indenrigs- og sundhedsministeren om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde. Bøderne, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning.

Stk. 2. ---

Afsnit VII

Hæftelses- og inddrivelsesbestemmelser

§ 72. Skattebeløb, som ikke betales rettidigt, inddrives tillige med tillæg, renter og gebyrer efter reglerne i lov om inddrivelse af skatter og afgifter

kendtgørelse nr. 1063 af 25. oktober 2006, som ændret ved § 120 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændring:

1. I § 16 g, stk. 1, 2. pkt., ændres »1/60« til: »1/48«.

§ 3

I lov om kommunal indkomstskat, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 725 af 26. juni 2006, som ændret ved § 5 i lov nr. 1577 af 20. december 2006, § 5 i lov nr. 459 af 12. juni 2009 og § 20 i lov nr. 521 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

1. § 13, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»Bøderne tilfalder statskassen.«

§ 4

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1745 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til *afsnit VII* affattes således:

»Afsnit VII

Hæftelsesbestemmelser m.v.«

2. § 72 ophæves.

m.v. Skatteministeren fastsætter nærmere regler om opkrævningen.

Beskæftigelsesministeriet

§ 5

I lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 1072 af 7. september 2010, som ændret bl.a. ved § 30 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1717 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

§ 74. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Gebyrer til Arbejdstilsynet efter stk. 6, der ikke betales rettidigt, forrentes med 1,5 pct. for hver påbegyndt måned fra forfaldsdag. Gebyrerne tillægges udpantningsret.

Stk. 8-9. ---

1. § 74, *stk. 7, 2. pkt.*, ophæves.

§ 6

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 278 af 14. marts 2013, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1717 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

§ 10. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Staten har regres mod ansvarlige skadevoldere for udgifter, der ikke kan kræves betalt af et forsikringselskab m.fl. efter stk. 3 og 4. I det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, kan kravet inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Pålæg om indeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

1. § 10 a, *stk. 5, 2. og 3. pkt.*, ophæves.

§ 7

I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016, foretages følgende ændring:

§ 1 a. ---

Stk. 2. Staten har regres mod ansvarlige skadevoldere for udgifter efter stk. 1. I det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, kan kravet inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kil-deskatteloven. Pålæg om indeholdelse gives af re-stanceinndrivelsesmyndigheden.

§ 14. ---

Stk. 2. De med mæglingen forbundne udgifter udredes forskudsvis af det offentlige, men betales med halvdelen af hver af parterne og kan inddrives ved udpantning.

§ 31. §§ 8 og 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder tilsvarende anvendelse for Udbetaling Danmark.

1. § 1 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves.

§ 8

I lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer, jf. lovbekendtgørelse nr. 81 af 3. februar 2009, som ændret ved § 5 i lov nr. 647 af 12. juni 2013, lov nr. 52 af 27. januar 2015 og § 14 i lov nr. 1565 af 15. december 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 14, stk. 2, udgår »og kan inddrives ved udpantning«.

§ 9

I lov om Udbetaling Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 1507 af 6. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 31 ændres »§§ 8 og 9« til: »§ 8«.

Erhvervsministeriet

§ 10

I lov om en garantiordning for udlån til nye aktiviteter i mindre virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 23. december 1994, som ændret ved § 65 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 76 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 158 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 og § 9 i lov nr. 628 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

§ 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om lånebetingelser og lovens administration, herunder nærmere regler for fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelse.

Stk. 2. ---

§ 42. ---

Stk. 2. Tvangsbøderne, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning og ved indeholdelse i løn m.v. efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive krav efter stk. 1 og 2 efter reglerne i opkrævningsloven.

§ 10. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Gebyret, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning.

Stk. 4. ---

§ 42. Statskassens tilgodehavende efter indfrielse af en ifølge § 28 c i lov om realkreditinstitutter, jf. lovbekendtgørelse nr. 571 af 15. august 1989, ydet statsgaranti kan med tillæg af renter og omkostninger inddrives ved udpantning.

Stk. 2. Finansstyrelsen kan inddrive de i stk. 1 nævnte beløb ved indeholdelse i løn m.v. hos den

1. I § 7, *stk. 1*, udgår », herunder nærmere regler for fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelse«.

§ 11

I revisorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1167 af 9. september 2016, som ændret ved § 13 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 42, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Tvangsbøderne tilfalder statskassen.«

2. I § 42, *stk. 3*, ændres »opkrævningsloven« til: »lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

§ 12

I lov om skibsmåling, jf. lovbekendtgørelse nr. 71 af 17. januar 2014, foretages følgende ændring:

1. § 10, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Gebyret tilfalder statskassen.«

§ 13

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som ændret ved § 8 i lov nr. 1563 af 15. december 2015 og § 3 i lov nr. 1721 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

1. § 42 ophæves.

pågældende efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 3. Fødevarerministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelsen.

Stk. 4. Finansstyrelsen kan indhente de oplysninger hos skattemyndigheder og andre offentlige myndigheder om den pågældende, som er nødvendige for at varetage inddrivelsen af de i stk. 1 nævnte beløb, herunder oplysninger om indkomst- og formueforhold.

Stk. 5. Finansstyrelsens afgørelser efter stk. 1-4 kan indbringes for finansministeren.

§ 17. ---

Stk. 2. I det omfang statens regreskrav mod skatdevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478, kan kravet inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Pålæg om indeholdelse gives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

§ 3. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Opkrævningen af afgiften sker i første halvdel af april måned. Undlader en besidder (nyder) at betale det ham påhvilende afgiftsbeløb inden den påfølgende 1. maj, bliver han pligtig at forrente beløbet med 5 pct. p. a. fra denne dag at regne. Afgiftsbeløbene kan inddrives ved udpantning. Finder succession sted med hensyn til et fi-

Justitsministeriet

§ 14

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, foretages følgende ændring:

1. § 17, stk. 2, ophæves.

§ 15

I lov om lenskontrollen, jf. lovbekendtgørelse nr. 603 af 9. september 1986, foretages følgende ændring:

1. § 3, stk. 3, 3. pkt., ophæves.

deikommis (fond), går betalingspligten over til successor, også for så vidt angår restancer.

Sundhedsministeriet

§ 16

I lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, jf. lovbekendtgørelse nr. 84 af 17. januar 2017, som ændret ved § 41 i lov nr. 620 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

§ 30. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Præmier for forsikringerne tillægges udpantningsret og kan inddrives ved indeholdelse i løn m.v. efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 8. ---

1. § 30, *stk. 7*, ophæves.

Stk. 8 bliver herefter *stk. 7*.

§ 17

I vævsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 955 af 21. august 2014, som ændret ved lov nr. 542 af 29. april 2015, foretages følgende ændring:

§ 20. ---

Stk. 2. Betaling i medfør af regler fastsat i medfør af *stk. 1* kan inddrives ved udpantning.

1. § 20, *stk. 2*, ophæves.

§ 18

I lov om lægemidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 506 af 20. april 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 542 af 29. april 2015 og senest ved § 2 i lov nr. 1736 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

§ 103. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Betaling i medfør af regler fastsat efter *stk. 1* kan inddrives ved udpantning.

1. § 103, *stk. 3*, ophæves.

§ 19

I sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1188 af 24. september 2016, som ændret ved § 33 i lov nr. 618 af 8. juni 2016, § 39 i lov nr. 620 af 8. juni 2016 og lov nr. 1737 af 27. december 2016, foretages følgende ændring:

§ 228. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. I tilskud, som regionsrådet udbetaler til sundhedspersoner i henhold til stk. 1, kan der foretages indeholdelse med henblik på inddrivelse af offentlige fordringer efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Tilsvarende kan der foretages indeholdelse i tilskud til lægemidler, som regionsrådet i henhold til aftale mellem det offentlige og apotekernes organisation udbetaler direkte til apotekerne.

1. I § 228, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.« til: »i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

Transport-, Bygnings- og Boligministeriet

§ 20

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 5. januar 2017, foretages følgende ændring:

§ 123. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. Køretøjet bringes til den af politiet eller vejmyndigheden anviste opbevaringsplads, medmindre føreren eller ejeren (brugeren) er til stede og straks fjerner køretøjet eller anviser anden opbevaringsplads. De af politiet eller vejmyndigheden afholdte udgifter til transport og opbevaring påhviler føreren. Er føreren ukendt, eller betaler han ikke efter påkrav, hæfter tillige ejeren (brugeren) for betalingen, medmindre det godtgøres, at føreren uberettiget var i besiddelse af køretøjet. Beløbet kan inddrives ved udpantning.

1. § 123, *stk. 3, 4. pkt.*, ophæves.

*Stk. 4-6. ---***§ 21**

I jernbaneloven, lov nr. 686 af 27. maj 2015, som ændret ved § 2 i lov nr. 658 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

§ 14. ---

Stk. 2. Kontrolafgifter og ekspeditionsgebyrer som nævnt i stk. 1 inddrives efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan inddrive skyldige beløb ved modregning i overskydende skat.

1. § 14, *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves.

*Stk. 3-4. ---***§ 22**

§ 29. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. Kontrolafgifter og ekspeditionsgebyrer efter stk. 1 inddrives efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan endvidere inddrive skyldige beløb efter stk. 1 ved modregning i overskydende skat.

§ 58. ---*Stk. 2-3. ---*

Stk. 4. Inddrivelse kan ske efter bestemmelserne om lønindeholdelse i afsnit I og III i denne lov.

Afsnit III***Strafbestemmelse vedrørende overtrædelse af bestemmelserne om lønindeholdelse***

§ 61. Ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat om inddrivelse af misligholdt gæld.

Stk. 2. Er en overtrædelse begået af et selskab, en forening, en selvejende institution eller lignende, kan der pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Er overtrædelsen begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

I lov om trafikkselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 323 af 20. marts 2015, som ændret ved § 3 i lov nr. 657 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. § 29, *stk. 3, 2. pkt.*, ophæves.

Uddannelses- og Forskningsministeriet**§ 23**

I SU-loven, jf. lovbekendtgørelse nr. 39 af 15. januar 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 521 af 26. maj 2014, § 1 i lov nr. 633 af 12. maj 2015, § 42 i lov nr. 628 af 8. juni 2016 og § 22 i lov nr. 1746 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 58, *stk. 4*, ophæves.

2. *Afsnit III* ophæves.

Økonomi- og Indenrigsministeriet

§ 24

I lov nr. 383 af 3. maj 2006 om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark foretages følgende ændring:

§ 15. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Tvangsbøder efter stk. 2 kan inddrives ved udpantning.

1. § 15, stk. 3, ophæves.

§ 25

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 9, har virkning for renter af fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor renten stiftes den 21. november 2018 eller senere.

§ 26

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 11, 12 og 14 kan helt eller delvis ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 14 og 16 kan helt eller delvis ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bilag 1

Bilag 1

Fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. § 10, og fordringer, der kan inddrives ved udpantning, jf. § 11:

1) Stats- og kommuneskatter samt afgifter og ydelser, som ifølge lov tilkommer stat, kommune, kirker, anerkendte trossamfund, offentlige stiftelser eller embeder og bestillinger, herunder skattebeløb, som en indeholdelsespligtig har været forpligtet til at indeholde eller opkræve, samt parafiskale udgifter.

»Bilag 1

I. Fordringstyper, for hvilke der ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10:

1) Civilretlige fordringstyper.

a. Lønindeholdelse kan dog ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det

2) Enhver på en fast ejendom hvilende, stadig tilbagevendende eller af en bestemt begivenhed afhængig pengeafgift, som uden særlig vedtagelse går over fra ejer til ejer, og tilkommer stat, kommune, kirker, anerkendte trossamfund, offentlige stiftelser eller embeder og bestillinger, når afgiftens størrelse fastsættes efter faste regler.

3) Krav, der er tillagt fortrinsret i fast ejendom.

4) Arbejdsmarkedsbidrag, herunder arbejdsmarkedsbidrag, som nogen har været forpligtet til at indeholde eller opkræve.

5) Told.

6) Krav vedrørende retsafgift, tinglysningsafgift, registreringsafgift, skadesforsikringsafgift, bo- og gaveafgifter, vægtafgift og lignende afgifter.

7) Underholdsbidrag.

8) Betaling fastsat af en offentlig myndighed for benyttelse af indretninger, der tjener et almennyttigt formål, og hvor der er almindelig offentlig adgang.

9) Krav på erstatning.

10) Krav på betaling for løsøre købt på offentlig auktion.

11) Tilbagebetalingskrav vedrørende tilskud, støtteordninger, uberettiget modtagne ydelser, ydelser, som er for meget udbetalt, og som tilkommer det offentlige, samt administrative sanktioner, der vedrører disse krav.

12) Betaling for hjælp ydet af det offentlige.

13) Beløb, som en offentlig myndighed har udlagt.

14) Udgifter til foranstaltninger og arbejder, som det offentlige har foretaget på den forpligtedes vegne eller for den forpligtedes regning.

15) Bøder, tvangsbøder, administrative bøder, offerbidrag, konfiskationer og kontrolafgifter, herunder parkeringsafgifter.

16) Misligholdte statslån og kommunale lån.

17) Statskassens eller kommuners tilgodehavender efter indfrielse af en ydet garanti eller kaution.

18) Kongeriget Danmarks Fiskeribanks tilgodehavender og Byggeskadefondens tilgodehavender, som ikke er tillagt fortrinsret i fast ejendom.

19) Medielicens.

pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrudelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

II. Fordringstyper, for hvilke der ikke kan foretages udpantning efter § 11:

1) Civilretlige fordringstyper.

a. Udpantning kan dog ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrudelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

20) Betalingsforpligtelser for ydelser, der leveres af det offentlige.

21) Krav, der modtages til inddrivelse fra udlandet.

22) Krav vedrørende ubetalt præmie og refusionskrav efter lov om arbejdsskadesikring.

23) Præmiebetaling og refusion fra arbejdsgiver på forskudsvis udbetalte beløb efter lov om sygedagpenge.

24) Krav vedrørende arbejdsgiverbidrag.

25) Krav mod arbejdsgiveren om betaling af dagpengegodtgørelse, når kravet er fastslået af Arbejdsmarkedets Ankenævn.

26) Tilbagebetalingskrav efter lov om arbejdsløshedsforsikring vedrørende uberettiget modtaget dagpenge eller andre ydelser fra en A-kasse og ydelser, der skal betales tilbage som følge af, at et medlem senere modtager løn, pension eller andre indtægter, der dækker samme tidsrum som ydelserne fra kassen, hvis kassen har ret til refusion fra statskassen, og når kravet er fastslået i en afgørelse truffet af en kasse, Arbejdsdirektoratet eller Arbejdsmarkedets Ankenævn eller er sikret ved dom eller et eksigibelt forlig.

27) Fordringer, staten har overtaget vedrørende ikke rettidigt betalt leje og lignende ydelser.

28) Beløb, som vedrører tvungen administration af udlejningsejendomme.

29) Sagsomkostninger vedrørende civile retlige sager og straffesager.

30) Udgifter til en sags behandling ved et privat ankenævn, der er etableret ved lov, og ved nævn, der nedsættes af en minister, samt gebyr til finansiering af disciplinærnævnet, som opkræves hos registrerede ejendomsmæglere.

31) Afgifter, gebyrer, drifts- og etableringsudgifter, administrationsomkostninger og omkostninger til tilsyn og kontrol, som en myndighed har krav på at få dækket.

32) Krav på tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19.

33) Biblioteksgebyrer.

34) Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betin-

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

III. Fordringstyper, for hvilke der ikke tillades afdragsordninger efter § 3, stk. 3:

1) Tvangsbøder.«

gelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

35) Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.